

PÉTERFAI JÁNOS ISTVÁN

MESÉK BIRODALMA

(Péterfai János István művei – 3. kötet)

RSFK Könyvtár 3.

Kiadja: „A Régi Sci-Fi Kedvelői csoport”

Írta: Péterfai János István

Szerkesztette: Györgyi Ákos

Készült: 2023-ban

A sorozatban megjelent:

1. Péterfai János István: Holdbéli Türkiz Tengerek
2. Péterfai János István: Mítikus és mesés hősök

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ.....	5
ARDÍLUS KIRÁLYFI.....	7
FEJÉR-LU-FIA	19
ÁLOMTÜNDÉR	40
RÓZSA ÉS IBOLYA	41
HARKA TÜNDÉR	59
RAPSONNÉ ÚTJA	61
FIRTOS ÉS TARTÓD	62
KUKKÓNIA CSALLÓKÖZ	64
TOMUZ OBA.....	67
VILÁGFA	69
I. ÉNEK: ISMERETEK A VILÁGFÁRÓL	69
II. ÉNEK: A LÁNYKÉRŐK.....	73
III. ÉNEK: A FORGÓSZÉL	75
IV. ÉNEK: A KIRÁLY ÁLMA	77
V. ÉNEK: A KISKONDÁS.....	80
VI. ÉNEK: ÚT A VILÁGFÁN	83
VII. ÉNEK: A GYÉMÁNTPALOTA.....	85
VIII. ÉNEK: AZ ARANYSZŐRŰ LÓ	87
IX. ÉNEK: A PINCÉBEN	90
X. ÉNEK: A SÁRKÁNY EREJE.....	92
XI. ÉNEK: JÁNOSKA LEGYŐZI A SÁRKÁNYT.....	95
XII. ÉNEK: A LAKODALOM.....	97
SZÉLIKE KIRÁLYKISASSZONY	100
A NIPPURI GIMIL-NINURTA TÖRTÉNETE	109
AZ EZÜSTSÁRKÁNY FOGADÓ.....	129

AZ EGYSZARVÚ LAKODALMA	141
ÉJ LÁNY	161
KAKAS ÉNEK, KAKUKK ÉNEK.....	163
MIKI MÓKUS ÉS A FARKAS	165
AZ OROSZLÁN ÉS SZÖVETSÉGESEI	167
OROSZLÁN A SZÚNYOGOK ELLEN.....	169
DARAZSAK ÉS MÉHEK VITÁJA.....	171
AZ ÖKÖRSZEM ÉS A MEDVE	173
AZ ÖKÖRSZEM KIRÁLYSÁGA	178
TÜZESFEJŰ KIRÁLYKA	182
MAROS ÉS OLT.....	185
A KISGÖMBÖC	189
ERDŐHÁTI TÖRTÉNET	191
NYMFA.....	197
TEJKÚT	199

BEVEZETÉS JELEN KÖTET ELÉ

Kedves Olvasó!

Szeretnéd-e érezni azt, hogy újra gyerek vagy?

Hogy a korán sötétedő téli estéken szüleid, vagy nagyszüleid által emlékezetből elmondott, vagy mesekönyvekből felolvasott mesealakok, és a kalandjaik újra megelevenedjenek?

Ha igen, akkor itt az alkalom!

Újra izgulhatsz Árgyélus királyfi kalandjainak, felkapaszkodhatsz az égigérő fa tetejére, tanúja lehetsz Fehérlófia próbatételeinek és átélheted, amint a kiscigányok újra el akarja nyelni a világot.

És ha úgy érzed unalmas egyedül gyerekeknek lenni, akkor fogd ezt a kötetet, ülj oda gyermeked, unokád, esetleg dédunokád mellé, és közösen éljétek át a kalandokat, hogy később ők is tovább tudják adni ezeket a történeteket az ő gyermekeiknek, unokáiknak és dédunokáiknak.

Mert ugyan mi nem élünk örökké, de az általunk nemzedékeken át átadott mesék az örökkévalóság egy-egy szeletét jelentik, és így rajtuk keresztül mi is az örökkévalóság részei lehetünk.

GyÁ

ARDÍLUS KIRÁLYFI

I.

Messzi, múlt időkben, legendák korában,
Aranyalma termett egy vár udvarában.
Csudálatos fa volt, éjjel virágzott,
Reggelre csillogó, arany termést hozott.

Fenn, a magas várban egy király lakozott,
Kincse garmadával zsákban sorakozott.
Ládákban sok arany, halmokban az ékszer,
Gazdag volt e király, nem mondom elégszer.

Hanem az almafa egy derűs reggelen,
Ki tudja, hogy miért, de almát nem terem,
Ágai üresek, gyümölcsét elvitték,
Tolvajok jártak ott, bizony joggal hitték.

Harmadik reggelen sincsen a fán alma,
Nem gyarapszik már az aranyalma halma.
Hirdeté a király – fele királysága,
Ki megvédi a fát, bizony arra szálla.

Sok deli legénye áll őrt a fa alatt,
Hanem éjfél tájban eljő egy pillanat,
Tán varázsütésre, de mind elalszanak,
Az almáknak reggel csak hűlt helye marad.

Volt eme királynak három felnőtt fia,
Nem kellett nekik sem kétszer mondanía,
Mentek a fa alá, éjjeli őrségbe,
Védeni az almát, éjjel egyvégtébe.

Ment a legidősebb, korra a legelső,
Azután az öccse, ki volt a középső.
De nem jártak jobban, mint a többi legény,
Mélyen elaludtak az éjjel közepén.

Árdílus királyfi rendre sorra került,
Aranyalmafának füves tövébe ült,
Kardját lefektette, nézdelődött széjjel,
Milyen ragyogó a holdsugaras éjjel.

Ahogy nézdelődött, érzi, jön az álom.
„Ha mostan elalszom, tolvajt nem találok”.
Fűszállal az orrát jól megcsiklandozta,
Ébrenlétbe magát tüstént visszahozta.

Tüsszentett egy nagyot, az álom elillant,
Tündöklő éjegén hullócsillag villant.
Meresztette szemét, a fényben mit látott?
Tizenhárom hollót, ki a fára szállott.

Első holló lábát ügyesen elkapta,
Az a vezérholló, bizonyossággal tudta.
A holló leánnyá, gyöngylánnyá változott,
Árdílusra rögtön hő szerelmet hozott.

Légy a feleségem, maradj mindig velem,
Ha csak rád pillantok, rám száll a szerelem,
Oly nagyon szeretlek, légy a feleségem,
Ha te hozzám nem jössz, bizony mondom, végem.

Nem szabad, nem szabad – mondotta a leány,
Nincs még itt az időnk, van még nap, valahány,
Hanem megígérem, minden egyes éjjel
Eljövök én hozzád, s leszünk jó kedéllyel.

Mert Tündér Ilona, hisz ez volt a neve,
Szerелеmbе esett, a szerelem heve
Reá is rá szállott, Árdílt megszerette,
Megcsókolta Árdílt, ezt helyesen tette.

Az almát itt hagyom, de én tündér vagyok,
Minden aranyalmát most már én itt hagyok,
De Tündérországba most vissza kell mennem,
Egyelőre tilos nekem ember lennem.

Hollóvá változva a magasba repült,
Suhanó árnyéka a Hold elé vetült.
Árdíl sóhajtozva várta szép kedvesét,
Nézzük, mi lesz ebből, folytassuk a mesét!

II.

Amint a piros Nap, a hatalmas Ré kelt,
Tengelice szólott, köszönté a reggelt,
Felébredt a világ, a Nap szólította,
Cirógató kézzel fénybe borította.

Összefut az udvar apraja és nagyja,
Nagy az álmélkodás, okát Árdíl adja.
A király Árdílust homlokon csókolta,
Megölelte vállát, jól megropogtatta.

Apám, Édesapám, megőrzém almáját,
Annyit kérnék mostan, őrizhessem fáját.
A király ráállott, Árdíl minden éjjel
Őrizte az almát, buzgó szenvedéllyel.

Tündér Szép Ilona, tündérek népéből,
Minden egyes éjjel leszállott az égből,
Idejét szerelme karjában töltötte,
Elaludván, őt a szép Hajnal költötte.

Élt a várudvarban egy fertelmes banya,
Gonosz, száraz vénség, merő bolhatanya.
Kifigyelte Árdílt, mit csinál a fánál,
Azonmód jelentést tett a királyánál.

Hazudsz, te vén banya, nem hiszek én neked,
Tündérek nincsenek, nem jól látta szemed!
Még, hogy hollószárnyon szép leány érkezik,
Kiért édes fiam nagyon epekedik!

Uram, király, így van, bizonygatva mondom,
Ne nevéssél rajtam, öreg vén bolondon,
Én még sosem láttam ily gyönyörű leányt,
Pedig már megéltem pár évet, valahányt!

Bizonyságul, uram, hozok egy kis jelet,
Egy tincstől megfosztom a tündéri fejet.
Úgy is tett a banya, kiment leskelődni,
Látta mind a kettőt egymással évődni.

Mikor elaludtak, oda lopakodott,
S egy éles ollóval, mit magával hozott,
Egy aranyló fürtöt halkán lenyisszantott,
Mély csendben maradva nem adott ki hangot.

Tündér Szép Ilona, mikor felébredett,
Rögtön megérezte, ki emelt rá kezét,
Sírt is, meg jajgatott, siratta a haját,
Siratta Árdilust, szerelme óhaját.

Hiányzik hajamból, többé nem jöhetek,
Nélküled telnek majd a bús, hosszú hetek,
Tündéreknél törvény, ha nincs meg egy tincsünk,
Otthon kell maradni, hajunk oly nagy kincsünk.

Adok egy szép gyűrűt, erről megismerlek,
Bárha évek múlnak, hosszú évek telnek,
Keresd meg a váram, ott leszek bezárva,
Ez a büntetésem, gyere be a várba.

Összecsapta kezét, s felhussant a légbe,
El is szállt azonmód, felhők sűrűjébe.
Árdíl bánatosan gyűrűjét forgatta,
Vágyott Ilonáért szegény istenadta.

Hanem a vén banya vitte a hajtincset,
Reszketve fogta meg az ajtókilincset,
Mérges volt a király fiának bánatán,
Mérgét kitöltötte az ármányos banyán.

III.

Hivatta a király Ardilust magához,
S e szavakat inté legkisebb fiához:
Itt az idő, fiam, hogy megházasodjál,
S egy királylány mellett most megállapodjál.

Bátyáid mindnyájan már megházasodtak,
Gyarapszik családjuk, szépen sokasodtak,
Gazdag királyleányt kerestem számodra,
Alapíts családot, állj saját lábodra!

Hanem itt egy hajtincs, valamit tudsz róla?
Színarany hajfűrtje kinek árulója?
Mondj el mindent róla, leány-e, tündér-e,
Királyi családból származik a vére?

Szívbéli mátkámnak aranyfűrtje az ott,
Mit a rossz vénbanya múlt éjjel ellopott.
Ő lesz feleségem, avagy senki se más,
Ez részemről, Atyám, végső határozás.

Azzal kardot kötött, s indult a világba,
Tündér Szép Ilonát kereste, hiába.
A királyi udvar setét gyászba borult,
A király jókedve oly igen lekonyult.

Árdilus királyfi járta a világot,
Száz esztendő alatt ezer hegyet hágott,
Ezer lőtöt lépett, s Istennek vallotta,
Tündérének hírét sehol sem hallotta.

Egy szép házhoz ére, hol egy anyót talált,
Aki főzött éppen, forgatta kanalát.
Hol jársz legény itten, hol a madár se jár?
E háznak nagyura maga a Napkirály!

Tündér Szép Ilonát keresem, kutatom,
Mivel nem találok, rossz a hangulatom,
Dörömböl a szívem utána hevesen,
Nincsen nyugovásom, száz éve keresem.

A Nap édesanyja megkönyörül rajta,
Látja Árdiluson, jó húséges fajta.
Én e leány hírét bizony nem hallottam,
De a Nap tán tudja, várd meg a sarokban.

Jön haza a Napúr, fénylik koronája,
Aranytól csillámlik milliónyi ága.
Ki van itten Anyu, emberhúst szagolok,
Ember van házamban, ez miféle dolog?

Előbújt Árdilus, s köszönté a Napot:
Adjon az Úr Isten, Nap Atyám, jó napot!
Tetszett a nagy Napnak e tisztas köszöntés,
Követte is mindjárt egy kis nyakon öntés.

Csak, hogy belül önték nyakukat le borral,
Vendégelé a Nap mindenféle jóval,
De Tündér Ilona hírét nem hallotta,
Tőle a királyfi bármint tudakolta.

Átadta az ügyet öccsének, a Holdnak,
Ki jó ismerője élőknek és holtnak,
Látá az Alvilág összes zegét, zugát,
De ős sem ismerte Tündér Szép Ilonát.

Talán a Szélkirály, az öcsém, ő tudja,
Merre, s hová vezet Szép Ilona útja?
Ezüstös fényemmel mutatom utadat,
Talán Széltestvérnél lesz majd néhány adat.

Én nem tudok semmit – Szélkirály mondotta,
Ám Ardilus ügyét buzgón tovább dobta:
Szomszédomban él az Állatok királya,
Talán jó hírt mond majd bölcs és ősi szája.

IV.

Ment, mendegélt Ardil, kereste Ilonát,
Ilona hazáját, tündéreknek honát.
Szélkirály tanácsát híven megfogadta,
Lábait szorgosan egymás után rakta.

Lassan beestéllett, célját mégsem látta,
Állatok királya házát nem találta,
Felmászott egy fára, onnan körül nézett,
Valóban, egy világ nagyon messze égett.

Ment a világ felé, mit a fáról látott,
A világnak helyén nagy palota állott,
Ablakból szüremlett ki a világosság,
Fáklya adta a fényt, nem boszorkányosság.

Kopogtatott Ardil a nagy ház ajtaján,
Reménykedett, itt majd segítenek baján.
Megjelent a király, Állatok királya,
Aki óriás volt, s kérdésre állt szája.

Szeme homlokán ült, és egy volt belőle,
Azzal meredt kérdőn a kis vakmerőre.
Adjon Isten, Uram, felséges királyom,
Tündérhont keresem, ám de nem találom.

Igazítson útba királyi felséged,
Mivel ott keresek tündér feleséget,
Mátkám Szép Ilona tündérek honából,
Száz éve keresem, azóta van távol.

Nagy szerencséd fiam, hogy illőn köszöntél,
Engemet, mint királyt, rendjén köszöntöttél.
Szép Ilona hírét magam nem hallottam,
Én sem tudok mindent, ezt most bevallottam.

Elővett egy sípot, hangosat belé fűjt,
Millió állata rögtön oda tódult!
De egyik se hallott Tündér Ilonáról,
Sem a szép országról, tündérek honáról.

Ám egy sánta farkas végül jelentkezett:
Tudok Ilonáról valami keveset!
Fekete-tengeren túl van a kastélya,
Fekete e tenger, s fehér a taréja.

Nosza, vidd vendégem e messzi országba,
Tündér Ilonához, tündérek honába!
Mondotta a király, Állatok királya,
Kinek állatokkal teli a háztája.

Azt mondja a farkas: - Ülj fel a hátamra,
Merre van Tündérhon, elügetek arra.
Száz meg száz esztendőn keresztül mentenek,
Elmaradtak tőlük hegyek és tengerek.

Megállott a farkas, Árdílust letette,
Idáig hozhatta, tovább nem vihetten.
Most már oda találsz, Tündérek honába,
Azzal elsántikált, vitte sánta lába.

V.

Megyen Erdíl úrfi, méne, mendegéle,
Nem fél ő semmitől, védi kardja éle,
Hanem egy nagy völgybe bójutván, vajh mit lát?
Három fiördögöt, s három hegynyí sziklát.

Nagy a csihi-puhi az ördögök között,
Szívükbe vad harag és vad düh költözött.
Nagy a veszekedés, ütök egymást vadul,
Karmuk közül nincs ki ép bőrrel szabadul.

Oda megy Árdílus: - Miért veszekedtek,
Avagy ti ördögök folyton verekedtek?
Nagy lármát csináltok, zeng a völgy töledek,
Na, de én köztetek igazságot teszek!

Van egy köpönyegünk, és hozzá egy bocskor,
Amit kiegészít ez a bűvös ostor,
Ha a köpönyeget és bocskort felveszed,
S az ostorral pattintasz, és elég az eszed,

Hipp – hopp, ott legyenek, ahol éppen akarok,
Ha ezt te kimondod, bűvös, varázs karok
Oda röpítenek, hová menni akarsz,
Közben egy légörvényt, még annyit sem kavarsz.

Ezt mondta az ördög, aztán hozzátette:
E három bűvtárgyat még apánk szerezte,
Örökül ránk hagyta, s nem tudunk egyezni,
Mindönk mind a hármát akarja szerezni.

No, én most köztetek igazságot teszek,
Hogy ne civódjatok, mondom, azon leszek.
Amott van három hegy, fussatok fel rájuk!
Fut a három ördög, lobog szőrruhájuk.

Árdílus a köpenyt felkanyarította,
Bocskort a lábára, s ostort pattintotta,
Hipp-hopp, ott legyenek, ahol éppen akarok,
Tündér Ilonához vigyenek bűv karok!

VI.

Varázs, bűvös karok Árdílt megragadták,
Egy palota előtt puhán földre rakták.
Kristály palotának ajtaján kopogtat,
De a koppantóval nem sok kristályt koptat.

Kinyílik az ajtó, egy vén banya nyitja,
Gonosz, vén boszorkány lassan kikottyintja:
Nincs itthon Ilona, elmondom, mindent tudj,
Éjfélkor érkezik, addig el ne aludj!

Hanem kerülj beljebb, selyem ágyat vetek,
Puha pihe párnán nyugtathatod fejed,
Itallal, étellel, bőséggel ellátlak,
Jól megvendégellek, úgy várd Ilonádat.

Megörül Árgyílus, csak ennyit kell tenni,
Nem szabad éjfélkor aludva pihenni.
Várja, jön az éjfél, s véle Ilonája,
Érkezik szépséges tündéri arája.

Volt a boszorkánynak egy síp a nyakában,
Vékony láncon lógott melle udvarában,
Amit, ha megfúvott, mindenki elaludt,
Ardil, s a cselédség mély álomba borult.

Beröppent Ilona a nyitott ablakon,
Meglátja kedvesét, hejh, megörül nagyon!
Költögeti Ardilt, de az meg se moccan,
Simogatja arcát, de foga se koccan.

Mit tehet Ilona? Elrepül nagy búsan,
Arcára bú borul, repül nagy borúsan,
Panaszt tesz magánál a tündér királynál,
De őnéki sincsen szava a banyánál.

Mondja a boszorkány: - Itt volt a tündéred!
Csókokkal vártad őt? Ezt csak úgy ígéred,
Aztán mélyen alszol sötét éjféltájban,
Egyedül hagyod őt a nagy éjszakában!

Milyen legény vagy te? Nem bírsz fennmaradni?
Tündéri mátkádnak páros csókot adni?
Nem érdemled a lányt, tündérből nem eszel,
Mehetsz a dolgodra, nősületlen leszel.

Jött kétszer Ilona, egymás után kétszer,
Összesen háromszor, nem mondom elégszer,
De Ardil kedvese oly mélyen aludott,
Véle szót váltani, de csókot se tudott.

Mondotta a banya: - Oly mélyen aludtál,
Tündér Ilonával egy szót sem váltottál,
Pedig itt járt megint, költögetett téged,
Biztos csókod várja, biztosan avégett.

Mérges lett Ardilus, magában gondolja,
Gonosz varázslat ez, s a banyát okolja.
Meglátja a sípot, rögtön gyanakodik,
S amikor elalszik, hozzá lopakodik.

Leszedi a sípot: - Aludj banya, aludj,
Holnapra a házból messzire takarodj!
Aztán sétálgatva várta Ilonáját,
Gyönyörű babáját, tündéri mátkáját.

Babba Tekerúke földünket forgatta,
A nappal a helyét az éjjelnek adta,
Milu csillagfelhő ragyogott éjféلكor,
Jönni fog Ilona, mert ez a tündér kor.

Fenn, a Csuda-Szarvas pompázott az égen,
Mikor Szép Ilona átrepült a légen,
A nyitott ablakon röppent a szobába,
Egyenesen Ardil ölelő karjába.

Jegyesétől Ardil három csókot kapott,
Ardilus királyfi éppen ennyit adott!
Megtört a varázslat, minden fénybe borult,
A vén boszorkánynak bizony bealkonyult.

A kristálypalota fényárban tündökölt,
Vénbanya a fénytől félőn visszahőkölt.
Aztán megnyílt a föld, a nyílás elnyelte,
A gonosz vénbanya épp ezt érdemelte.

Tündér Ilonának kinőtt arany haja,
Újra szabaddá vált, lengett haja raja.
Ardil megölelte, pattint ostorával,
Beszélmem kell mostan édes, jó apámmal.

Megörült a király elveszett fiának,
Mennyei menyének, tündér látásának.
Lakodalmat csaptak, hét világra szólót,
Vittek Tündérhonba is kicsiny kóstolót.

Szép Tündér Ilona az ég istennője,
Emberi nemünknek múltja és jövője.
Hanem ki volt Ardil? Ezt találd ki magad,
Ha van benned készség, és egy kis akarat.

FEJÉR-LU-FIA

1.

Egyszer volt, hol nem volt, talán a mesében,
Fényes ősi korban, anyák idejében,
Volt egy nagy Fej-Ér Lú, aki király vala,
Aranyból házfala, rajta ezüst pala.

Hatalmas király volt, az Égből érkezett,
Ott is nagy király volt, uralta a teret.
Fényhajón suhanva szállott le a Földre,
Kedvenc bolygójára, e szép kékeszöldre.

Isten volt? Ember volt? Nincsen erre válasz,
Nincsen tudásunkban erre kellő támasz.
Hajója hova lett? Elillant a légbe,
Felszállott az űrbe, visszaszállt az Égbe?

Ki tudja a titkot? Ősi titkok ezek,
Szemünket takarják ősi titkos kezek,
Azt azonban tudjuk, a Lu Isten neve,
Egyik régi neve, fényúr ő eleve.

A Lu később Király, azután Ember lett,
Még a táltoslónak is ez a név kellett,
Miért lett a lónak neve az égi Ló?
Ismerje a titkot mind a jó tanuló!

Fehérlő paripát áldoztak az Úrnak,
Mágikus okokból egy lovat leszúrta.
Borzalom! Rettenet! Miért tették? – kérded,
Azért, mert őseid sehogyan sem érted.

Ha tudnád nyelvedet, ismernél száz titkot,
Sajna, nem ismered, folyton bizonyítod.
Dicső történelmed mások hamisítják,
Hamis történelmed ördögök visítják.

Volt egy őshagyomány, jó tízezer éve,
Asszony uralkodott, s trónja mellé téve
Állt egy másik trón is, azon ült a férje,
Kinek a nő kezét nem kellett, hogy kérje.

Az Asszony mintázta a termékenységet,
Kerek formáival mind a Mindenséget,
Ő volt a Földanya, a termés szülője,
Ő volt az Ég Íve, a növekvés nője.

A Férfi mintázta az egyenességet,
A harcot, háborút, nem a békességet.
Öntözte a földet, mint a Nap is teszi,
Arany sugarával, ha kell, kiégeti.

A férfi napkirály volt az ősi korban,
Napot jelképezte az ősi rangsorban.
Ám a Nap évente új pályára tér át,
Új pályáján járja égi térhatárát.

Ez okból a király évente változott,
Királyi trónjáról letaszíttatott,
Meg is ölték nyomban, vérét kiontották,
Mágikus célzattal a földbe folyatták.

Azután négy évre szólt az uralkodás,
Sőt, helyettes király sorsa lett a múlás.
A helyettes királyt ölték meg őseink,
Ő volt a Kin, s kínnal gyilkolták eleink.

Hanem égi szóra, Isten parancsára,
Többé nem gyúlhattak emberáldozásra.
Lóra mondták: ember, majd elővezették,
Fehér színű lónak piros vérét vették.

Már tízezer éve tilos embert ölni,
A földi napkirályt halállal gyötörni,
Kultúra sarjadt ki Csuda országában,
Dicső őshazánkban, Tejfolýó házában.

Mondom, egy Fej Ér Ló eljőve a Földre,
Háromszáz esztendőt uralomban tölt le,
Ő volt a Nap maga, a Fehérlő izzás,
Nem helyettes király, nem Pót Ló, nem mis-más!

Felesége a Hold, In-Na nagyasszonyunk,
Halad, Chalad, Childe, mi is tőle vagyunk,
Nap a Szülő, a Szól, Hold a Család, Halad,
Gyerek a Haladás, nagy baj, ha elmarad!

Ennek a Fehérlő Lúnak fia vala,
Ő volt a kis király, ő Fejér-Lu-Fia,
Elmondom mondáját, igaz történetét,
Hallgassátok meg a csodás történetét.

2.

A nagy Fejér Isten, a Nap fénysugara
Fej-Ér királyra száll, mellette az ara,
Fej-Ér király lagzit üle vala éppen,
Felesége, mint Hold, csodás mindenképpen.

Alig esztendőre kisfiuk születik,
Gondosan megmossák, kis pólyába teszik.
Hét éven keresztül anyatejet eszik,
Anyjának, ha nem volt, más anyától veszik.

Hét esztendő után azt mondja fiának:
Látod azt a nagy fát? Menj neki a fának!
Mássz a tetejébe, húzzad le a kérgét,
Gyökerénél keresd meg a kéreg végét!

Fejérlófiának kevés az ereje,
Egész háznép előtt szégyenkezik feje.
Édesanyja mondja: - Ne bánkódj, kisfiam,
Mellettem maradhatsz, ameddig tejem van.

Hét évig szoptatta, hét esztendő után,
Azt mondja fiának: - Mássz föl, de ne sután,
Húzd le a fa kérgét, erős vagy e immár?
Gyönyörködik benned Istenünk, s nagy Innár?

Mászik fel a fára, de nem bír a fával,
Kifog rajta a fa, ágával, bogával.
Anyja, Lu-Na asszony, hét évig szoptatta,
Apja, a Fej-Ér Ló, hét évig oktatta.

Huszonegy éves lett kis Fejérlófia,
Aki megszempléli, be kell vallania,
Felserdült a legény, izmai dagadnak,
Szemében értelem, rá szép ruhát adnak.

Szólítja az anyja, mutat rá a fára:
Húzzad le a kérgét, percre, minutára,
Fejérlófia megy, lehúzza a kérget,
Nincsen abba hiba, illeti dicséret.

Örül a Fejér Lú: - Fiam, büszke vagyok,
Örül a Hölgy, a Hold, Luna arca ragyog.
Apja, anyja büszke felserdült fiára,
Lesz még e fiúból földünk nagy királya!

Szólnak a szülei: - Immár ifjú lettél,
Neveltünk, mint sarjat, immár felserkentél,
Eredj a világra szerencsét próbálni,
Igyekezzél most már saját lábra állni.

Apja, a Nap, ekkor visszaszállt az Égbe,
Anyja, a Hold, eztán felment Hold képébe,
Fejérlúfia meg, vajh, mit is tehetett,
Kezébe botot fog, hátára batyut vet.

Vándorolni indult, ismerni világot,
Sok hegyet megmászott, bejárt sok síkságot,
De ő csak vándorol, bandukol előre,
Hol fog révbe érni, vajh mi lesz belőle?

3.

Amint ment előre, naphosszat lépkedett,
Sok folyón által kelt, hágott bércet, hegyet,
Egyszer csak, mit nem lát, hová vitte lába?
Egy rengeteg erdő került az útjába.

Bément az erdőbe, a fák közt kódorgott,
Járta a nagy erdőt, bokrok közt bódorgott,
Hanem egyszer hallja, recseg egy fa ága,
Odamegy megnézni, kíváncsi okára.

Talál ott egy embert, Fadöntő a neve,
Akit forrón hevít a gyors munka heve.
Gallyazza a fákat, de előbb kidönti,
Őt Fejérlúfia tisztén megköszönti.

Adjon az Úristen kendnek szép jó Napot!
Jó Napot, te kutya, neked bíz' nem adott,
Mert én most tégedet a földbe döngöllek,
Éltedet elveszem, mindjárost megöllek!

Mért haragszol, pajtás? Én nem bántottalak!
Talán a Fadöntő jellemtelen alak?
Fejérlúfia vagy, hallottam híredet,
El kell, hogy verjelek, megöklözöm fejed!

Egymásnak rontottak, rendült a föld bele,
De Fejérlúfia könnyen elbánt vele,
Fadöntőt a földhöz oda teremtette,
Fadöntőt a földhöz többször oda verte.

Látom, erősebb vagy, végy szolgálatodba,
Kerüljünk egymással társas állapotba,
Tegyük kenyerünket egy közös iszákba,
Tegyük dolgainkat egy jókora zsákba.

Fejérlúfia mond: - Társnak elfogadlak,
Nehéz szorultságban én meg nem tagadlak,
Bandukoljunk együtt, járjuk a világot,
Szemem sokat nézett, de nem eleget látott.

Mentek, mendégéltek, egy hegyhez jutottak,
A hegy alján éppen azon tanakodtak,
Megmásszák a hegyet, vagy kerüljék körbe,
Miként nem kerülnek csöbörből vödörbe.

Ekkor nagy csapkodást, döngölést hallottak,
A csata helyéhez oda iramodtak.
Egy ember keményen verte szét a hegyet,
Kőtörő a neve, nevét észbe vegyed!

Adjon az Úristen kendnek szép jó Napot!
Jó Napot, te kutya, neked ma nem adott,
Mert én most dühömben rögtön agyonverlek,
Kemény ökleimmel a földre teremtlek.

Hallottam híredet, Fejérlúfia vagy,
Járod a világot, de most veszteg maradj,
Birkózzunk meg, kutya, avagy félsz kiállni,
Szeretnél e inkább rögtön köddé válni?

Egymásnak rontottak, rendült a föld bele,
Ám Fejérlúfia könnyen elbánt vele,
Kőtörőt a földhöz oda teremtetten,
Kőtörőt a földhöz többször oda verte.

Beállanék hozzád, végy szolgálatodba,
Hű leszek halálig, végy a csapatodba!
Befogadta őt is jó Fejérlúfia,
Nem kellett a kérést kétszer mondania.

Felfogadta őt is, így már hárman voltak,
Mentek, mendegéltek, hárman bandukoltak,
Jártukban, keltükben találtak egy embert,
Ki a vasat verte, folyton csak vasat vert.

Adjon az Úristen kendnek szép jó Napot!
Jó Napot, te kutya, neked ám nem adott,
Mert eljött életed legutolsó perce,
Állj ki ellenemben, kiállani mersz e?

Hallottam a hírét Fejérlófiának,
Nagy a híre-neve annak a kutyának,
Hanem a Vasverő nála is híresebb,
Kemény legény volnék, nem holmi kutya-eb.

Egymásnak rontottak, rendült a föld bele,
De Fejérlúfia könnyen elbánt vele,
Vasverőt a földhöz oda teremtetten,
Vasverőt a földhöz többször oda verte.

Te vagy az erősebb, ezt el kell ismernem,
Nem sikerült fejed egyszer sem bevernem,
Hadd legyenek hű társad, szorgos szolgád leszek,
Neked majd számtalan szolgálatot teszek.

Négyen voltak immár, négyen vándoroltak,
Sok tájat bejártak, sokat kóboroltak,
Kósza szellő nyomán járták a világot,
Látták sok csodáját, láttak sok országot.

Egyszer egy erdőben kunyhót építettek,
Ebben a kunyhóban este megpihentek,
Duruzsoló tűznél csendben szunnyadoztak,
Kellemes melegben jó nagyot aludtak.

4.

Amint felkelt a Nap, összeszedelődtek,
Tűzüket megrakva finom kását főztek.
Te Fadöntő koma, főzd meg jól a kását,
Közben hallgasd ki az erdő susogását.

Mond Fejérlúfia: - Mi vadászni megyünk,
Hogy a jó kásához vadpecsenyét együnk.
Azzal elballagtak erdő sűrűjébe,
Bujkáló vadaknak sötét erdejébe.

Lábuk neszét a csend még alig nyelte el,
Kondérban rotyogva fő a jó eledel.
Keveri – kavarja, Fadöntő vigyázza,
Hanem mit lát, szent Ég! A hideg kirázza!

Ott termett egy ördög: - No, mondd meg, ki vagyok?
Én vagyok Hétszűnyű Kapanyányi Monyók!
Add ide a kását, hanem, ha nem adod,
Hátadon eszem meg, s a kását bánhatod!

Nagy volt a szakála, a földet septe,
Csak egy koponyányi volt a kis emberke,
Hét színben szikrázott, igazi ördög volt,
Egy valódi monyók, ki most nagyon orrolt!

Fadöntő megijedt, a kását átadta,
Hétszűnyű Monyóknak eleibe rakta.
Hét singnyi szakállát ő körbe tekerte,
Majd a finom kását egy szemig megette.

Jönnek a cimborák, keresik a kását:
Nem jól hallgattad az erdő susogását!
Hová lett a kása? Talán mind megetted?
Fokhagymás kásánkat, mondd meg, hova tetted?

De Fadöntő csak áll, semmire nem felel,
Úgy tesz, mintha füle eldugult, nem szelel.
Ezért eldöngölték, jól megkalapálták,
Éjjel korgó hasuk morgását hallgatták.

Másodnap Kötörő főzte meg a kását,
Miközben hallgatta levelek hullását.
Hulltak a levelek, alighogy neszezték,
Amint a barnálló avarban elvesztek.

Megjelent Hétszínű Koponyányi Monyka:
Kevered a kását, amint egy asszonyka?
Finom az illata, pajtás, ide vele,
Éhes már a hasam, vele teszem tele.

Kötörő nem adta, de elvette tőle,
Az utolsó szemig felfalta előle,
Kinyalta a kondért, megette a kását,
Kötörő hátáról élvezte lopását.

Jönnek a cimborák, megint nincs mit enni,
Elverték Kötörőt, mit lehet mást tenni?
Harmadnap Vasverőt bízták meg főzéssel,
Illatos és finom kása készítéssel.

Hanem a Hétszűnyű Kapanyányi Monyók
Ismét előtermett: - Tudod-e, ki vagyok?
Kétszer már elvettem kása vacsorátok,
Nincs itt semmi titok, nincs itt semmi átok.

Fadöntő, szép szóra, rögtön ide adta,
Annyira beijedt az az ebugatta,
Kőtörő hátáról kellett lakmároznom,
De kolbászt otthonról kellett hozzá hoznom.

Neked a hasadról fogok lakomázni,
Add ide szép szóra, s lehet majd komázni,
Ha nem adod ide, erővel elveszem,
S a hasadról tüzes kondérodéból eszem!

Vasverő nem adta, de az ördög győzött,
Vasverő hasán a kása jól gőzölgött.
Jól végezvén dolgát, az ételt elvette,
Felfalta az ételt, a kását megette.

Jönnek a cimborák, megint nincsen kása,
Jól hallatszik ismét kezük puffanása.
Döngették Vasverőt, mit lehet mást tenni,
Korgó hassal nehéz jókedvűnek lenni.

Fehérlúfiára került reá a sor,
Ellopták a kását, mégpedig háromszor.
Vajon ki a tolvaj, ki a kásaevő,
Fokhagymás kásánkra ki ennyire vevő?

Főzte a vacsorát, meg is kavargatta,
Kislángú izzó tűz ropogott alatta,
Gőzölgött a kása, szállott az illata,
Eljött az ördögnek az ő pillanata.

Ide a kásával, gyorsan, hogy megegyem,
Vacsora idődet ismét tönkre tegyem.
Fürgén mozogj, legény! Hanem most elkapták,
Szakállánál fogva hétszer földhöz csapták.

Fehérlúfia a Hétszűnyűt elkapta,
Szakállánál fogva szörnyen megragadta.
Visított az ördög: - Kegyelem, kegyelem,
Duplájára duzzadt szegény bevert fejem.

Szakállánál fogva megpörgette többször,
A magasba dobta, talán négyszer – ötször.
Puffant a kisördög, sírt és rimázkodott,
Fejérlúfiától oly nagy verést kapott.

Végül szakállánál fogva kikötötték,
Hatalmas gyertyánfa törzséhez kötözték.
Jöttek a cimborák, kopogott a szemük,
Mi lett a monyókkal, lesz e főtt ételük?

Fehérlúfia meg jóllakatta őket,
Három szegény társát, ördögismerőket.
Amikor jóllaktak, a fához ment lépte,
De az ördög a fát tövestül kitepte.

5.

Amint a Hétszűnyű vonszolta a nagy fát,
Számos nyomot hagyott, elárulva magát,
Merre ment, hova ment, a nyomot követve
A négy cimborá öt üldözőbe vette.

Kövezték a nyomot hét nap és hét éjjel,
A nyomot figyelve alig néztek széjjel.
Csalitos erdőből mezősegre tértek,
Ahol egy hatalmas, kerek kúthoz értek.

Nem volt a nagy kútnak alant semmi alja,
Bevetett kő nesztét senki meg nem hallja.
Itt ment le a Monyók, mentette irháját,
Ápolgatni kezdvén minden porcikáját.

A távolban Kuta városa derengett,
Közelben a kútszáj álmosan merengett,
Sötét volt a nagy kút, út az Alvilágba,
Nem tudtak lemenni, álltak csak hiába.

Fadöntő gallyakból, vesszőkből, ágakból
Egy hosszú gúzst csavart, szívós iszalagból,
Font hozzá kosarat, de nem kézre valót,
Hanem egy embernyit, egy embernyi nagyot.

Magát leeresztvén, elindul lefelé,
Alvilágba indult, szerencséje elé,
Azonban meghagyta, húzzák fel a mélyből,
Ha a gúzst rángatja, a sötét veszélyből.

Negyedik sem haladt, rántja a kötelet,
Szeretne még látni egy-két nyarat, telet,
Megijedt Fadöntő, oda a bátorság,
Az ijedtség nagyon veszedelmes kórság.

Kőtörő követte, hanem harmadrésznél
Rántja a kötelet, legyünk kicsit ésszél,
Nagy itt a sötétség, ördögök járkálnak,
A lenti ördögök éppen engem várnak.

Vasverő mérges lett: - Milyen gyávák vagytok,
Az emberek előtt szégyenben maradtok,
Engem figyeljete! S beült a kosárba,
Erős bátorsággal ment az Alvilágba.

Alig a feléig jutott le a kútnak,
Amikor érezte, vége van az útnak,
Rázta a kötelet, vágyott Evilágba,
Így Fejérlúfia ment az Alvilágba.

6.

Lenn, az Alvilágban kiszállt a nagy kasból,
Ördögüldöző lett a kosár utasból.
Nézelődött széjjel, kereste a nyomot,
Amit Koponyányi maga után hagyott.

Nagy volt az Alvilág szélteben, hosszában,
Gazdag volt erdőben, terebélyes fában.
Kódorgott a fák közt, a távolban dörgött,
-Sárkányordítás az! – de tovább lődörgött.

Vörös az ég alja lenn az Alvilágban,
Gazdag az Alvilág ezernyi vulkánban.
Egy része a Pokol, hol lelkeket főznek,
Tisztítótűz lobog, sokan itt időznek.

Van az Alvilágban több más széles ország,
Földje terjedelmes, nagy itt a távolság,
Pörgetóriumnál sárkányok hazája,
Griffeknek hegyei, s ördögök lapálya.

Megy Fejérlúfia, meglát egy kalyibát,
Jól van az ácsolva, nem lát rajta hibát.
Bemegy érdeklődni, s kit látnak szemei?
A kicsiny ördögöt, s rögtön nyakon veri.

Koponyányi Monyók házában üldögél,
Ne add fel a reményt, ameddig a dög él!
Biztatgatja magát, keni a szakállát,
Patkányhájjal keni dagadt, fájós állát.

Tűzhelyen rotyogva fő egy fazék kása,
Hallik kis gázgömbök sűrű pukkanása.
Megjied az ördög, nem gondol evéssel,
Inkább gondja vagyon egy újabb veréssel.

No, te manó, másszor az volt a szándékod,
A hasamról falod fel a nagyfazékot,
Hanem annyit mondok, pórul jársz, gazember,
A hasadról eszem, teljes türelemmel.

Azzal az ördögöt a földre teremti,
Koponyányi Monykát szörnyen elrettenti,
Ráönti a kását, forrón, a hasára,
Onnan eszegeti, míg elfogy a kása.

Aztán az ördögöt kivitte a házból,
Be, egy nagy erdőbe, ki a kalyibából.
Kikötötte ismét, szakállánál fogva,
Bármennyit könyörgött az ördög, nyafogva.

7.

Megyen Fej-Ér-Lú-Fi, lassan sétálgatva,
Alvilág hangjait, neszeit hallgatva.
Szörny, démon vagy sárkány, mi üvölt és dörög,
Mert zivatar nincsen, megnézem, mi zörög?

Csodás helyre sétál, rézvár környékére,
Rézmező övezi, réz az erdősége.
Bemegy a rézvárba, vajon benn kit talál?
Szól egy szép lány: - Legény, itt vár rád a halál.

Szép királykisasszony voltam valamikor,
Ám, de jó egy sárkány, s mindenkit letipor,
Száz királyi kérőm futott, merre látott,
Sárkány pusztította el a királyságot.

Apámtól, anyámtól elragadott engem,
Bár hevesen sírtam, rézvár rabja lettem,
Mit keresel itten, hol egy madár se jár,
Itt nincs ember izink, nem kell lakat, se zár.

Ördögöt kergettem, és most sétálgatok,
Ilyen nagy rézvárát nem mindig láthatok,
Béjöttem a várba, megnézni, ki lakja,
Aki vendégül lát, s borom elem rakja.

Háromfejű sárkány lakja ezt a várat,
Jaj neked, te legény, borzasztó egy állat,
Mindjárt itthon terem, réz pikkelyek fedik,
Az emberfiai őt le nem győzhetik.

De egy kupa borral megvendékelhetlek,
Ám, ha jön a sárkány, én meg nem menthetlek.
Menekülj el gyorsan, mentsd az életedet,
Fuss el az erdőbe, menten, Isten veled!

Megrendül a föld kinn, megjött a réz sárkány,
Bárki megrémülne három feje láttán.
De nem Fejérlúfi, aki elámula,
Mily ronda a sárkány, reá csak bámula.

Azt mondja a sárkány: - No, te kutya, véged!
Jöjj a rézsűrűmre, ott fejezd be élted.
Ám Fejérlúfia megfogta a sárkányt,
És úgy kivégezte, mint egy sertés ártányt.

Örül a királylány, hősét ölelgeti,
Csókot nyom arcára, s haját hátra veti:
Kedves szabadítóm, van még két nővérem,
Szabadítsd ki őket, látod, szépen kérem.

Nem bánom, királylány, keressük meg őket,
Biztos raboskodnak, mentsük meg e nőket.
Mentek, mendégéltek, egy várat találnak,
Ezüstből van a vár, falánál megállnak.

Körben ezüst mező, kerek ezüst erdő,
Bújj el az erdőben, van fa, elegendő,
Addig én bemegyek, s megölöm a sárkányt,
Megmentem nővérekéd, kihozom a szép lányt.

Ment Fejérlófia, be, az ezüst várba,
Nyitva volt az ajtó, ez sem volt bezárva.
Miért lenne ott zár, hol a madár se jár,
Nem jár arra ember, nyitva az ezüstvár.

Odabent királylányt, csodaszépet talált,
Megijedt a leány, megdermedve csak állt.
Ne félj, királyleány, itt a szabadítód,
Megmentőd, remélem, meg nem haragítod?

Ha egy kupa borral engem megvendégelsz,
Fogadom, te leány, szabadítódra lelsz!
A hatfejű sárkány lakja ezt a várat,
Kegyetlen fenevad, soha el nem fárad.

Szegény szabadítóm, meg fog ölni téged,
Itt, a másvilágon utolér a véged.
Megdöndült a kapu, megjött a hatfejű,
Nem volt rajta, egek, semmi emberszerű!

Hej, te kutya! – mondja, - megölted öcsémet,
Jer ezüstszerűmre, hol elér a végzet!
Soká viaskodtak, ám a sárkány gyengült,
Fejérlúfiának kardja hatszor lendült.

Megölte a sárkányt, s tovább mendegéltek,
A két királylánnyal arany várhoz értek.
Körben arany mező, nagy, szép arany erdő,
Lássuk, mi történik, mit hoz a jövendő!

Királykisasszonykák mentek az erdőbe,
Elbújtak a fák közt, csak egy kis időre,
Fejérlúfia meg bement a nagy várba,
Arany vár kapuján arany palotába.

Szalad a királylány, rémület orcáján,
Eme szavak nyílnak kecses ívű száján:
Mit keresel itten, hol még madár se jár,
Aki téged itt vár, az maga a halál!

Nagy, tizenkétfejű sárkány e vár ura,
Rettenetes dúvad, a környék pandura,
Meg fog ölni téged, nem bíratsz el vele,
Övé az Alvilág majdnem egész fele.

Te csak ne félj, leány, kínálj meg kis borral,
S ne szaladgálj fel, s le, ilyen megnyúlt orral.
Odakinn mennydörgött, jött haza a sárkány,
Megrendült a várfal, s leszakadt a párkány.

A kapuba vágta be a buzogányát,
Vigye el az ördög a gonosz sárkányát,
Tizenkét mérföldről haza hajította,
Ám Fejérlúfia neki visszadobta.

No, kutya, megölted – mondja – két öcsémet,
Gyer arany szűrümre, hol kioltom éted.
Hatalmas dühükkel egymásnak rontottak,
Keményen küzdöttek, szörnyen viaskodtak.

Bevágta a sárkány hősünket jó térdig,
Legényünk bevágta a vadat derékig
Fejérlúfiát a vad vágta hónaljig,
Ő a fenevadat bevágta, hogy nyaklik.

Nyakig benn a földben a gonosz sárkánya,
Sok embert megnyúzott, s most könyörg a fránya,
De Fejérlúfia a fejét levágta,
Mind a tizenkettőt, száját bárhogy tátja.

Három királylánnyal ment a nagy kosárhoz,
Felhúzatta őket, fel a cimborákhoz.
Aztán három napig egyre várakozott,
Rá a három leány balszerencsét hozott.

Társai gondolták, lent hagyják örökre,
Mert szemet vetettek a megmentett nőkre,
Ezért cserben hagyták, lent hagyták a kútban,
Hogy az osztozásnál már ne legyen útban.

8.

Búslakodva járkált lenn az Alvilágban,
Nem találta magát a tágas határban.
Társai becsapták, most mi tévő legyen,
Ezen a vöröslő másvilági helyen?

Bandukolni kezdett, feje búsan lógott,
Pedig a kalandja titkon folytatódott.
Az égen fellegek hada gyülekezett,
Megdördült a mennybolt, s hamarosan esett.

Szűrrebe bebújva mégis tovább ázott,
Odafenn száz villám tüzesen szikrázott.
Fedelet kellene keresni, de gyorsan,
Máskülönben bőrig ázom a pokolban.

Amint nézdelődik, fedelet keresve,
Szeme pillantása jár körbe repesve,
Mit nem lát, egy fészket, három fiókával,
Betakarja őket nehéz kabátjával.

Az eső csak ömlik, süvítve záporoz,
Bokor alá fekszik, bokorban sátoroz,
Rossz sátor a bokor, bőrig eláztatja,
A hatalmas vihar álomba ringatja.

Három griffmadárka halkán szölongatja:
Hé, Fejérlúfia! – de ő meg nem hallja.
Egyszer csak hatalmas griffmadár érkezik,
Fiak az öreget rögtön körbe veszik.

Ki tette reátok e vastag kabátot,
Nehogy átázzon a tollból szőtt ruhátok?
Azt meg nem mondhatjuk, mivel, hogy megölnöd,
Késéles csőröddel agyon öldökölnöd.

Már hogyan bánthanám, halával tartozom,
Én a becsülettel sosem szórakozom!
Ott van a bokorban, eső végét várja,
Minket megmentett, bár átázott ruhája.

Mondd, mivel tartozom, no, kívánhatsz bármit!
Nem kell nekem semmi! – Kívánhatsz akármit!
No, ha ragaszkodol, vigy a Felvilágra,
Tetejetlen Fának magasabb ágára.

Végý három szalonnát és három kenyeret,
Melyet intésemre a csőrömbe tegyed.
Suhantak felfelé, szárnyalt a griffmadár,
Lassan eltűnt alul a pokoli határ.

Intett a griffmadár, és Fejérlúfia
Adta a kenyeret, nem kellett szólnia.
Adta a szalonnát, adta a kenyeret,
Szárnyalt a griffmadár, Felvilágnak ered.

Hetedik intésre jobb lábát levágja,
Azt teszi a griffnek tátongó szájába.
Nyolcadik intésre bal karját vágja le,
Azt teszi a griffnek nagy csőrébe bele.

Ekkor megérkeznek, s a griffmadár látja,
Fejérlúfiának nincsen keze – lába!
Látom, jószívű vagy, ez itt a jutalom,
Az életnek bora, ezt itt neked adom.

Benyúl szárnya alá, egy üveget húz ki.
Itt ez az üveg bor, az egészet húzd ki!
Hát lássatok csudát! Megissza mind a bort,
Kinőtt keze-lába, s vígan rúgja a port.

Ereje is megnőtt azon pillanatban,
Hétszer erősebb lett azon minutumban.
Elbúcsúzott a griff, ment az Alvilágba,
Fejérlúfiát meg vitte tovább lába.

9.

Keresvén társait, egy fényes gulyát lát.
Kie e sok marha? – kérdé a gulyását.
Fadöntő, Kőtörő, Vasverő uraké,
Nagy sárkányölőké, lányszabadítóké.

Hol laknak az urak? A gulyás mutatta,
E három uraknak pontos helyét adta.
Fadöntő kastélya nem is volt túl messze,
Lássuk, ki a vesztes, vagy halottunk lesz-e?

Megy a fényes házba, nagy ott a ragyogás.
Merre van Fadöntő, lesz-e most jó fogás?
Az egyik szobában végül is elkapja,
Nyakánál ragadja, s amúgy jól elrakja.

A másik kettőt is begyűjti rendesen,
Előtte a három ekkor térdre esen:
Bocsáss meg fejünknek, rosszat cselekedtünk,
Belátjuk, hogy veled nagyon rosszat tettünk.

Megbocsátok nektek, hanem megtudjátok,
Rátok ült egy rémes alvilági átok.
Kuta nagy kútjához gyertek velem mostan,
Ahol elétekbe nagy kosarat hoztam.

Koponyányi Monyók az átok hozója,
Lesz majd számotokra kevés mondandója.
Ha majd a hasáról kását vacsoráztok,
Szerencsések lesztek, megtörik az átok.

Azzal mind a hármat rakta a kosárba,
Leeresztvén őket a lenti világba.
Most számolhatjátok, hány öles a nagy lyuk,
Hétszínű Monyókat immár rátok hagyjuk.

A három királylányt vitte apjuk elé,
Megörült a király, meg is vendégelé.
Legkisebb leányát feleségül adta,
Lakodalmat ültek, volt nagy csinnadratta.

Fele királyságot hozományul kapták,
Három szép kastélyuk arannyal megrakták,
Még máig is élnek, hacsak meg nem haltak,
Sok tündér gyerekek víg életet adtak.

Hanem a végére van egy javaslatom,
Jó tanácsom nektek bizony ingyen adom:
Ha Kuta városát ejtetted az útba,
Fellelvén a lyukat, le ne menj a kútba!

ÁLOMTÜNDÉR

Fáradt testtel dőltem az ágyra,
Néhány percre nyugton pihenni,
Szememet lehunytam kicsikét,
Fejem dőlt párnámra, a lágyra,
Kezdttem lassan levegőt venni,
Amikor megláttam Villikét.

Villike tündér, kézen fogva
Járjuk az álmok selymes terét,
Szökellve szarvasként valahol,
Követem Villikét nem dohogva,
Villószik rezgőn térben e rét,
Hol száz pirosfűl kutya csahol.

Szarvasból sólyommá változtam,
Pirosfűl kutyák elszaladtak,
Kék égben sebesen szárnyaltam,
Ezüstlő napfénybe mártóztam,
Széllányok nekem gyolcsot adtak,
Gyolcsingben Szélúrral tárgyaltam.

Szállva a földre, medve lettem,
Méz után kutatva bóklásztam,
Málnásban epret eszegettem,
Fogózva Villikét kergettem,
Jártunk egy fekete pókházban,
Ahol pókmézzel tele lettem.

Mennem kell már, Villike mondja,
De majd visszajövök éjjelre,
Álomország vár rád; értettem,
Kelned kell már, s mosolyát ontja,
Mindjárt cseng az óra, s végjelre,
Frissen, nyújtózkodva ébredtem.

RÓZSA ÉS IBOLYA

1.

Egyszer volt, hol nem volt, talán a mesében,
Meseország fénylő kellős közepében,
Volt egyszer egy király, Ki országnak Rája,
Rádzsa volt, Napkirály, s volt egy fiacskája.

Nagy királya volt ő országa népének,
Mégsem róla szól most ez a meseének.
Ménróttól származott, a Mennyei Róttól,
S mivel Napkirály volt, duzzadt az erőtől.

Vére nyugtalan volt, viselt hadat sokat,
Sokszor elpáholta a vad asszírokat,
Megpakolta fejük jó néhány dudorral,
Futott az asszír had, bevert fejjel, orral.

Uri Szárd volt neve, második a sorban,
Uri országában első a rangsorban.
Dús-Pa városában állott palotája,
Fölötte egy orom, magas Ván sziklája.

Fényes Ván-tó vizén, ha a szél szánkázott,
Látni lehetett ott millió csillámot,
Volt jó hal, rengeteg, s vad a zöld erdőkben,
Árpa, s arany búza termett a sok völgyben.

Gazdag volt ez ország Biai Nyíliben,
Erre járt a kimmér, szkútha is hegyiben,
Urami-tó mentén, Kapu-ton partjain
Áramlott a sok nép ökrös kocsijain.

Felesége neve, fiacskája anyja,
Eszter volt, akinek Isz-Tár a nagyanyja.
Mondja egyszer Eszter: - Ides, kedves férjem,
Engedd, hogy őseim még egyszer megnézzem!

Idesapám, s anyám már megöregedett,
Megnézném utolszor két kis öregemet,
Vinném a fiúkat, Rúsát is magammal,
Mennék a holnapi szumir karavánnal.

Felserdült a fiú, ifjú lett belőle,
Ámuldozva néz már minden csinos nőre,
Szemét nyitogatta, nyílt a csipája,
Oda-oda nézett minden csinos lányra.

Larsza jó messze van, mely újabban Szalárd,
Adok mellétek egy testőrző kapudánt,
Ötven harcosommal fog majd elkísérni,
Mígnem a szülékhez oda fogtok érni.

Hanem Eszter édes, szívemnek szerelme,
Lesz majd a nagy útnak sok-sok veszedelme,
Vigyázz hát fiúkra, s álruhát öltsetek,
S kerüljétek messze az asszír sereget.

Hívassuk fiúkat, trónunk örökösét,
Ifjú hercegünket, népünk üdvöskéjét;
Hamarosan megjött az ifjú dalia,
Uri-Szárd királynak s Eszternek a fia.

Elmén nagyszülékhez Larsza városába,
Jó Édesanyáddal Szumér világába,
Elkíséred Anyát Ildi nagyanyádhoz,
No, meg régen látott Kurszán nagyapádhoz.

Örölsz-e hát fiam? - kérdé őt az apja.
Persze, Ídesapám, maga is láthatja.
Apám Uri király, Kurszán a Hegy Köre,
Egyesüljön hadunk, talán már jövőre!

Ne annyira gyorsan, fogd csak vissza magad,
Nagyon nagy létszámú az asszíri csapat,
Háború most nem kell, eredj csak öltözni,
Néhány hétre, óra délre fogsz költözni!

2.

Király volt Iszinben a hatalmas Magír,
Nem volt ő bogatír, sem szabír, sem vanír,
Hanem varázsló volt, amolyan Uras-Ló,
Nem volt ő már kezdő, tanuló kuruzsló.

Volt egy édes lánya, Ibolya szíp leány,
Megfordult utána a legény, valahány.
Olyan szép leány volt, kinek párja nincsen,
S nem lehet megvenni semmiféle kincsen.

Nézhatték a Napot, bárki ránézhetett,
Ibolyára nézni viszont nem lehetett,
Napra nézni lehet, Ibolyára meg nem,
Ezzel a mesével traktált Nagyim engem.

Édesanyja Mami, meghalt, nem oly régen,
Egy boszorka ült most Szép Mami helyében,
Iszin urát, Magírt, könnyen behálózta,
Nemhiába volt ő varázsló boszorka.

A rút boszorkának Eres volt a neve,
Gonosz volt az arca, ruhája fekete,
Arcának erei jól kidagadának,
Nagy rémületére az emberfiának.

Adjuk férjhez a lányt, eljött az ideje,
Szövetségesünk lesz kendnek majd a veje,
Ki a fiú apja, a leány vevője,
Sok pénzt fog átadni a nagy esküvőre.

De csak olyan legény viheti Ibolyát,
Aki kiállja a szörnyű három próbát,
Olyan három próba lesz majd az akadály,
Amelyet legyőzni nem tud, csak a Halál.

A Kérők vagyona markunkat ütheti,
Haza meg Ibolyát senki sem viheti.
Nagy lesz gazdagságunk, a buta kérőket
Sorba állítatjuk, s levesszük fejüket.

Szumér Éden földjén Ibolya híre száll,
Tolongtak a kérők, kényúr, főúr, király,
Ám mindőjük fejét lecsapta a bakó,
Elfogyott a kérő, a palotalakó.

Sok királyfi apja hadra készülődött,
Vérre vért, mondták, s mind vadul dühöngött.
Eres banya rikolt: - Gyertek csak, királyok,
Bűv seprűnelemmel közibütek vágok!

Larsza városában Ildi a Nagyasszony,
Rózsái közt sétál, hogy rózsát válasszon,
Eszter leányának, édes leányának,
Rózsa királyfinak, kis unokájának.

Hallotta, hogy jönnek északról övéi,
Dús-Pa városából közelgnek vérei,
Estére lakoma, fényes Ász-Tál készül,
Hol a sok finomság dísznaggyal egészül.

Lesz ott főtt marhahús, orrszűrő tormával,
Gazdag, dús levesek, marhahússal, s mással,
Sültek bőségesen, faggyús-hagymás juh-hús,
S finom fűszerekkel megtűzdelt kecskehús.

Friss zöld, s fűszerezett, nyers és főtt zöldségek,
Gazdag lében főzött finom főzelékek,
Tejes készítmények, tejfölben sült kacsák,
Borban pácolt fácán, s köményes pogácsák.

Lesz ott torta, amit kedvel az unoka,
Gondolta a Nagy, arra fáj a foga,
Rengeteg sok gyümölcs, eper és datolya,
Barna sűrű szűrt ser, s Kű-Pirosnak bora.

Hanem a Vas-óra, az Öt-óra fénye
Egy vaddisznó lészen, mi Kurszán igénye,
Fokhagymával tűzdelt dísz-nagy lesz a dísz-nód,
Nem kell sokat enni, és tőle meghíznod.

Ildi, a Nagyasszony a rózsát levágta,
Vitte az Ász-Tálra, lássa unokája,
Mikor kürt harsogott a főkapu felől,
Megjött a karaván, s Rózsa haladt elől.

Elöl haladt Rózsa, s véle kapitánya,
Jó ötven harcosa volt a sor nyitánya,
Mögöttük hordszéken Eszter asszony haladt,
Majd jött a karaván, kétezer fős csapat.

Sok száz kereskedő Szumérből, Akkádból,
Számptalan sok szolga, Kétfolyó Országból,
Szekeket vontató öszvérek, szamarak,
Katonát szállító paripák és lovak.

Volt ott egy-két teve Belső-Ázsiából,
S tizenkét elefánt, mesés Indiából,
Sokféle emberarc, sokféle szín, beszéd,
Ami lenyűgözte a bámuló szemét.

3.

Ildi, a Nagyasszony, Rózsa nagymamája,
Árgus szemmel lesi, mit tesz unokája?
Kedvére való-e a sok finom étel,
Sült húsok, gyümölcsök, a több százyi tétel.

Bevonul a sok nép Larsza városába,
Eszter jó atyjának nagy palotájába.
Kurszán, s Ildi asszony ölelgeti lányát,
Jól meglapogatják unokájuk hátát.

Mennek a palota lakoma termébe,
Ahol evés-ivás folyik egyvégtébe.
Három napig esznek, s isznak nagyvidáman,
Urak és katonák, s szolgák mindahányan.

Rózsa, édes lelkem, ezt neked sütöttem,
Édes Eszter lányom, ezt meg neked főztem.
Unszolja véreit a kedves nagymama,
S bizony mindent befal a hálás unoka.

Harmadnap Öt-óra, a fehér Vas-óra,
Délutánra készült a finom Vacs-óra.
Hozzák a dísnagyot, a jó húsú disznót,
Kinek neve ma is közismerten dísnód.

Felteszik a cocát a fényes ász-tálra,
Nem fog elszaladni, megsült szegény pára.
Szájában egy citrom, s mi van a gyomrában?
Hurka, kálbász, sunka, egész garmadában.

Felvágja a szakács, a ház fényes szája,
Talán neki is jut egy kis falatkája.
Úgy járt ez a disznó, - mondja gondtalanul,
Mint Ibi kérői, kiknek bealkonyul.

Hogy jártak a kérők? - kérdi rögtön Rózsa,
Ki eddig nem maradt senkinek adósa,
Kemény ifjú vala, mikor huzakoda,
Ellenét a földhöz könnyen vágta oda.

Levette fejüket a boszorka Eres,
Kinek arca oly rút, ijesztő, véreres,
Olyan rettenetes, mint nagy E-Res-Ki-Gál,
Kit csak az láthat meg, aki pokolra száll.

Na, és miért történt a nagy gyilkolászás?
Miért zajlott ilyen kérőkre vadászás?
Pénzükért, Rózsa úr, elvették, mi övék,
Szegény királyfikát, bíz halomra ölék.

Sok bolond királyfi, miért mentek oda?
Eszter gondtalanul e kérdést mondotta.
Mert a lány ragyogó, mint a Nap, tündököl,
Tündéri leány az, két malomban öröl.

Egyet gondol Rózsa: - Én is kiprobálok!
A három próbákat talán csak kiállom,
Enyém lesz Ibolya, ha megszeret engem,
Sikerül a végén feleségül vennem!

4.

Oda mén Rózsafi a királyleányhoz,
I-Bolya széplányhoz, kisebb boszorkányhoz.
Hozzám jössz-e szép lány, szívemnek szerelme,
A férfi embernek csinos veszedelme?

Tetszett a leányzó, haja szökén lángzó,
Mint a Nap sugára, aranyat utánzó.
Tetszett a legény is tündér Ibolyának,
Mami magzatának, Magir szép lányának.

Jaj, ne kérj meg, kedves, elveszejt a banya,
Életedre tör majd a gonosz mostoha,
Három kérdést tesz fel, három nehéz talányt,
Aki azt megfejtí, az viheti a lányt.

Ám, aki nem tudja a kérdés válaszát,
Elveszejtí feje alulsó támaszát,
Levágatja fejed, oda lesz az élted,
Nem lenne jó az, ha ez lenne a véged.

Nem ijedt meg Rózsa az ilyen beszédűtől,
Nem félt árnyékától, sem az éjsetéttől.
Magir kenduramtól megkérem leányát,
Tündöklő szépségű tündéri Ibolyát!

Jól van, no! - mond Magir, de jött a boszorkány,
Arca bibircsókös, szőrös, mint egy patkány.
Csak akkor viheted magaddal el a lányt,
Ha elébb kiállod ezt a három próbát!

Első próbád legyen egy hegy elhordása,
Helyén szőlő legyen, mindenki azt lássa,
Szőlőt szüretelve piros borral jöjjél,
Holnap délidőben azzal tisztelegjél.

Neki búsul Rózsa, megyen Ibolyához,
Édes szerelméhez, Nap-Bolya széplányhoz.
Elmondja a lánynak, mit kér a boszorka,
Milyen borra vágyik a boszorka torka.

Ne félj, szív szerelmem, eridj lefeküdni,
Meggfogunk mi még majd egymással esküdni,
Reggel gyere hozzám, amikor a Ré kel,
Ragyogó aranyú lesz a holnap reggel.

Rózsa reggel méne Viola széplányhoz,
Édes szerelméhez, tündér Ibolyához.
Ibolya kezében egy üveg piros bor,
Amit majd a banya dühödten megkóstol.

Majdnem megpukkadt a mérgében a banya,
Mivel egyelőre nem lesz több aranya.
Megnézi a hegyet, hült helyét találja,
Rettentőn haragos Ibi mostohája.

Ez idáig jól van – szól kényszeredetten,
De most pórul jártok, hiszem, mind a ketten.
Halljad hát, mit csinálj, mi lesz az új próba,
Holnapra véged lesz, s aprítlak apróba!

5.

Halljad hát, mit mondok! Látod azt az erdőt?
Évezredes erdő, már igencsak megnőtt.
Kivágod a szálfát, a földjét felszántod,
Búzáat vetsz és aratsz, s hozol egy kalácsot.

Holnap reggelre itt kaláccsal tisztelegj,
S ne Ibi lányommal turbékolj, s enyelegj!
Vége életednek, apróra vágatlak,
Leveszem a fejed, most lenyakaztatlak!

Nekibúsul Rózsa, rohan Ibolyához,
Édes szerelméhez, tündéri szép lányhoz.
Elmondja a lánynak, mit kér a boszorka,
Friss kalácsot enne a boszorka torka.

Ne félj, szívszerelmem, eridj lefeküdni,
Meg fogunk mi még majd egymással esküdni,
Reggel gyere hozzám, amikor a Ré kel,
Ragyogó aranyú lesz a holnap reggel.

Rózsa reggel megyen Ibolya szép lányhoz,
Édes szerelméhez, tündér Ibolyához.
Ibolya kezében egy aranyló kalács:
Vidd a boszorkányhoz, vágja fel a szakács!

Megy Rózsa Ereshez, a gaz boszorkányhoz,
Magir fejedelem házi sárkányához.
Itt van la, a kalács, aranyló búzából,
Finom őrölt lisztből, éjjel ért kalászból.

Nézi a boszorka, hová lett az erdő,
Helyén búzatábla, magja lágyan pergő.
Ilyet te nem tudhatsz, ezt Ibolya tette,
A kis boszorkánya, adta-teremtette!

Na, de most véged lesz, Szubirkinék fattya,
Neked Ibi kezét most már nem adhatja,
Mert lenyakaztatlak, bármit is csinálhatsz,
Menekülj el innen, most még köddé válhatsz!

Válaszolta Rózsa: - Életem, halálom,
Újabb feladatom mégis megpróbálom!
Megoldom a próbát, Ibolyát elviszem,
Enyém lesz Ibolya, én bizony úgy hiszem!

Van három paripa, lovagold meg őket!
Ha ezt végrehajtod, viheted a nődet.
Elvárásolt lovak! - Eres ezt morogta,
Vaslovak! - nevetett, és a hasát fogta.

Megyen búsan Rózsa Viola széplányhoz,
Tündéri szépségű tündér Ibolyához.
Elmondta, mit mondott a gonosz mostoha;
Ezt a feladatot nem végzem el soha!

6.

Jaj, édes kedvesem, ez a legnehezebb,
Minden próba közül legveszedelmesebb,
De most segíteni nem tudok én neked,
Magadra vagy hagyva, Isten legyen veled.

Hanem annyit mondok, első ló az apám,
Második ló lesz a gaz, gonosz mostohám!
A harmadik ki lesz, a szívedre bízom,
Ha nyersz, az örömtől kerekdedre hízom.

Tudsz-e lovagolni? Mert a banya levét,
S egész Iszin város akkor rajtad nevet,
Gonosz Eres asszony estére megölet,
Sírógörcsben fogok búcsúzni tetőled.

Én is meghalok majd, mert nem kell az élet,
Nem ér az már semmit, ha nem vagyok veled,
Ezért Rózsa herceg értem is megküzdjél,
A gonosz banyából gúnyt és csúfot üzzél.

Úgy lesz, én galambom - mond szilárdan Rózsa,
Ki nem szokott lenni senkinek adója.
Megölte párját, forrón megcsókolta,
Ibolya is Rózsát hön visszacsókolta.

Ment az első lóhoz, kicsit megkergette,
Iszin ura, Magir miért olyan kerge?
Mért hallgat Eresre, mért nem csapja félre,
S lánya vőlegényét hívná meg ebédre.

Ment a másodikhoz, a boszorkánylóhoz,
Boszorka képéhez kicsit hasonlóhoz.
Keményen megülte, rugdalta oldalát,
Hajtotta vaskézzel árkon és bokron át.

Mikor a boszorka menni sem tudott már,
Rózsa megállt vele, nyergéből alászáll.
No, te kutya asszony, kellett ez most neked?
Úgy megsarkantyúzlak, hogy kilóg a beled!

A harmadik lóval csak egyet fordula,
Mert e szép leányért igen bolondula,
Selyem kendőjével végig törölgette,
Aztán a jászolhoz pihenni vezette.

Ment a palotába: - Királyom, instállom,
A három próbákat, mondtam, kiállom.
Viszem feleségnek kendnek csinos lányát,
Szívem hű szerelmét, tündéri Ibolyát.

7.

Vidd, csak vidd! - mond Magir, de közbe szól Eres.
A lányát átadni, kend, bíz nem köteles.
Hol van a hozomány, hol vannak a kérők?
A sok kincs halmai, melyek égig érők?

Nem adjuk a leányt, amíg nincs hozomány,
A kezünkben van még szilárdan a kormány.
Száz szekér aranyat hozzá ide Rózsa,
Akkor leszen kendnek Magir az apósa.

Nem adnak el hozzád, pedig korán keltem,
S nagy lagzira készült egész testem-lelkem,
Édes lelkem, Rózsa, kedves vőlegényem,
Elszállnak terveink, mint füst a kéményen.

Ne csüggedj, Ibolya, hamar megszöktetlek,
Dúspa városában feleségül veszek.
Lakodalmat tartunk, s mint férj és feleség,
Élünk békességben, ezt kívánom, tessék!

Utánunk jön Eres, a gonosz vénasszony,
Fejére az Isten sok ártást árásszon,
Nem ismered Eres végtelen hatalmát,
Fekete boszorkány sötét birodalmát.

El fog varázsolni, kígyóvá, békává,
Jobb esetben talán sólyommá, héjává!
Három-három csepp vért csöppentsünk egy tálra,
S szólításra vérünk nevünket kiáltja!

Rózsa és Ibolya! - Itt vagyunk, itt vagyunk!
A konyhában ülünk, és vesztteg maradunk!
Közben a két jegyes árkon-bokron túl jár,
Mire a boszorkány utánuk indul már.

Azt mondja Ibolya: - Ég a fülem, kedves,
Jön már a boszorkány, a rút, s veszedelmes.
Szél alakban vágtat, itt egy díszes fésű,
Minden foga megvan, hiánytalan résű.

Vesd hátra a fésűt! Rózsa ezt megtette,
A leány fésűjét jól hátra vetette.
Lett abból egy erdő, zezzugos ágakkal,
Szél se tudta járni, csak nagy üggyel-bajjal.

Megint szól Ibolya: - Ég a másik fülem,
Jön már a boszorka, hosszú seprűnyelen,
Itt egy bontófésű, vesd hátra messzire,
Egy tó lesz belőle, melynek nagy a vize.

Rózsa ezt a fésűt jó messzire dobta,
Visszafelé, messze jól elhajította.
Lett belőle egy tó, ki kellett kerülni,
Nem volt azt ildomos seprűn átrepülni.

Mérges vízű tó volt, boszorkányok ellen,
Gyorsan elpárolgott, eltűnt, mint egy szellem,
Miután a banya megkerülte partját,
S üldözőbe vette Rózsát és Ibolyát.

Jön a banya megint! Te kerek tó leszel,
Én meg kacsá leszek, kit hátadra veszel.
Úszkálók a tavon, mint kacsá, hápogok,
Úgy teszek, mintha csak halat, rákot fogok.

Megjött a boszorka, leszáll a seprűről,
Belelép a vízbe, a partmenti fűről,
Tocsog fel és alá, nem mer beljebb menni,
Csak a parton sétál, nem tudott mit tenni.

Na megállj, csúf leány, bizonynal megfoglak,
És, ha megfogtalak, csúnyán elpáhollak!
De Ibolya tudta, mit akar a banya,
A gonosz mostoha, a fogatlan nyanya.

Ezért beljebb úszott, hol a víz legmélyebb,
A banya téblábolt, hol a víz sekélyebb.
Ibolya hirtelen kiszállott a partra,
Kettőjüket gyorsan visszaváltoztatta.

Felkapta a seprűt, sebesen elszálltak,
Rózsa országába rögtön eltaláltak.
Eres, a boszorka, gonosz átkot mondott:
Felejsen el Rózsa, ez legyen a gondod!

8.

Eredj csak előre, Rózsa, édes lelkem,
Majd apáddal gyere vissza énérettem,
Addig én a ködből palotát építek,
Abban lakom, amíg kezem megkérítek.

Uri Szárd, a király, rettentőn megörült,
Fiacskája, Rózsa, végre előkerült.
Futott Eszter asszony, az Aranyfény-Tára,
Megkerült elveszett drága fiacskája!

Három éve, mikor elhagytad anyádat,
Akit temiattad majd' megölt a bánat,
Három éve búsul Kurszán, a nagyapád,
Három éve sirat Ildi, a nagyanyád.

Larsza-Szalár várból amikor elmentél,
Egész családdal nagyon rosszat tettél.
Átmentél Iszinbe, Magirhoz lányt kérni,
Tündér Ibolyával tudtad csak beérni.

Hol voltál eleddig, s hol van a szép leány?
Valóban Ibolya gyönyörű tünde lány?
De Rózsa csak állott, mindent elfelejtett,
Eres boszorkánynak az átka betellett.

Rózsa maga elé csak meredten bámul,
Mindent elfelejtett közvetlen múltjából,
Három nagy próbája három évig tartott?
Fejében felejtés, a semmi kavargott!

Minek tettem próbát? Miért is küzdöttem?
Sajnálom, jó apám, mindent elfeledtem!
Sebaj, édes fiam, de most lagzit csapunk,
Boros hordóinkon kinyitjuk száz csapunk.

Királyi asztalhoz gyűl a vendégsereg,
Amíg eme napunk sok perce elperereg.
Megnősítlek, fiam, hogy ne kódorogjál,
Szép feleségednél majd vesztteg maradjál.

Másnap a vendégek hömpölygő csapata
Özönlik Dúspába, gyűl a lagzi hada.
Látja ezt Ibolya, szeme könnyel teli.
Mi készül a várban? – egy vendég feleli:

Rózsa trónörökös nagy lagzira készül,
A méd király lányát veszi feleségül,
Hanem most sietek, vár a lakodalom,
Nincs, mi visszatartson, nincs olyan hatalom.

Megdöbben Ibolya, Eres átka hatott,
Az átok hatása örökös állapot?
Elvesztette Rózsát? Bizony nem hagyhatja,
Ő, a Nap leánya, Rózsát visszakapja!

9.

Ibolya tündérlány lát egy csomó koldust,
Káldeából jövő vándorló káldeust:
Kiáltjátok fennen, amit mondok nektek,
S egy szép palotával gazdagabbak lesztek!

Hanem a koldusok, déli káldeusok,
Egy szót sem szólottak, á-t vagy bé-t, mi nem sok.
Elvesztjük királyi koldus hivatalunk,
Ilyen nagy szamarak, bolondok nem vagyunk.

Arra jött egy csapat árva szegény gyerek,
Kóborló suhancok, rongyos kisemberek:
Amit mostan szólok, ha jól kiáltjátok,
Éltetek végéig lesz egy palotátok!

Ráállott a csapat: - Utánad kiáltjuk,
Akármit mondasz is, csak majd meg ne bánjuk!
Mennek a menethez, jön Rózsa és a lány,
Kiáltozni kezd a sok gyerek, valahány:

Ne feledkezzenek sok szegény árváról,
Amint feledkezett Rózsa Ibolyáról!
Rózsa ámul-bámul, maga elé mered,
Ki a szép Ibolya, akit elfeledett?

Ne feledkezzenek sok szegény árváról,
Amint feledkezett Rózsa Ibolyáról!
Rózsa a tömegben nézi a mátkáját,
S leveté fejről a boszorkány átkát.

Ne feledkezzenek sok szegény árváról,
Amint feledkezett Rózsa Ibolyáról!
Dehogy feledkeztem! – kiáltotta Rózsa,
S Ibolya ajkára tapadt tüzes csókja.

Itt van igaz mátkám, Tündéri Ibolya!
Szétszaladt az arcán az öröm vigyora.
Össze is esküdtek, Rózsa Ibolyával,
Rózsa napvirágfi a naptündér lánnyal.

Média leánya, a másik menyasszony,
Megkapta a sorstól, férjet ő válasszon.
Volt már vőlegénye, akit megszeretett,
Hozzá feleségül szabadon mehetett.

Édesapja Méda, hatalmas királya,
Akarta, királyné legyen a lánykája.
Hanem a vőlegény csak kicsi király volt,
Egy kisebb városban, mint úr, uralkodott.

De a gögös atya beadta derekát,
Akit édes lánya oly sokáig szekált,
Jöjjön a vőlegény, ha már megszeretted,
Nem király, csak herceg, ha fejedbe vetted.

Ködből szőtt palota hamarost elillant,
A palota eltűnt, a varázslat villant,
Az árvák zajongtak, bementek Dúspába,
Mentek Ibolyához, be, a palotába.

Mérgesen kiálták: – Elszállt a palota,
Hoppon maradott a gyerekek csapata.
Nem maradott hoppon – mondta a királynő,
Szépséges Ibolya, a tündérnek tűnő.

Ti lesztek csapatom, nemes apródjaim,
Hűséges testőrök, bátor harcosaim.
Gyerünk megfürödni, új ruhába bújni,
Udvarias modort rögtön megtanulni.

Inkább megmaradnánk koldusnak az utcán,
Ne kelljen nevetni bármelyikünk cuccán,
De, ha ez az ára, hogy veled maradjunk,
Felvesszük a ruhát, szebb, mint lyukas rongyunk.

Tanulni? Minek az? Bizony, nem tanulunk,
Ha jön a tanító, menten széjjelfutunk!
Jól van, nem szükséges jární iskolába,
A tanító jön el a királyi várba.

Így mondják, így esett meg ez a történet,
Aki még kíváncsi, kérdeje nagyszülémet.
Nincs ám a mesénél, mondánál szebb dolog,
Amíg a tengelyén a Föld bolygónk forog.

HARKA TÜNDEÉR

Nagyharsányban mondát mondók azt mesélik,
Meséjüket a leányok meg is élik,
Volt egy rossz boszorkány, s annak Harka lánya,
Nem éppen az anyja, hanem mostohája.

Megtetszett szép Harka az ördög királynak,
Szándékát jelezve, szólt a boszorkánynak,
Add hozzám a lányod, veszem feleségül,
Adom én, de Harka talán majd megbékül?

Leányt az ördögnek nem szokás itt adni,
Ördögtől milyen jót lehet visszakapni?
Hanem tőlem vigye, de vigyázzon vele,
Tündér az, s szolgálja a seprűje nyele.

Jössz te hozzám Harka, gyöngé feleségnek?
Jössz, ahol a Pokol vad tüzei égnek?
Megyek én, ha meg kend felszántja a hegyet,
Kecskevel és tyúkkal, s majd gyakorlok kegyet.

Szánt az ördög éjjel, ekét húz a kecske,
Majd leszen Harkából ördögi menyecske,
Szánt az ördög éjjel, ekét húz a tyúkja,
Majd Pokolba vezet Harkának az útja.

Már csak egy barázdát kell végig szántani,
Aztán Harkát lehet Pokolba rántani,
De a kis kakaska hajnalt kukorékol,
Ébred a Napkirály, fénye csillan néhol.

Megdermed az ördög, rájön, immár vesztett,
Harka tündér leány rávet pár keresztet,
Menekül az ördög, elnyeli a setét,
De egy jó regélő feljegyzi esetét.

Megmenekül Harka, mondja a Napkirály,
Kinek szép orcája aranyló fényben áll:
Nem hagyok egy tündért ördögnek zsákmányul,
Odalent a fényed bizony elhalványul.

Deli fiaimból választottam egyet,
Hanem a sátorfád a banyától szedjed,
Magyar a Napisten, deli magyar kér meg,
Hamarosan kérlel tündér feleségnek.

Így esett, így történt, Harka feleség lett,
Égisten szépsége feje felett kékllett,
Nap fia, egy magyar tenyerén hordozta,
Tündér gyerekeit Harka jól gondozta.

RAPSONNÉ ÚTJA

Rapsonné, a tündér, széltében hirdeti,
Utat építtetne két tündérvár között,
Hirdetményét körbe, messze elviteti,
Közben egyik várból másikba költözött.

Egy hegynyi aranyat, egy völgynyi ezüstöt
Ad majd annak, aki építi az utat,
Finom ételt főzve megtölti az üstöt,
Kék tündér szemével a környéken kutat.

Megjön az építő, ki az ördög maga,
Építi az utat, készen van reggelre,
Eltűnik odafenn az éj sok csillaga,
Látja az új utat Rapsonné, felkelve.

Ujjhegyére tesz egy aranyat, és adja,
Tenyerébe tesz egy ezüstöt, és nyújtja,
Kifizetve a bér, hegy és völgy, mutatja,
Megérti az ördög, kicsit le is sújtja.

Rapsonné, a tündér, okos, mint a róka,
Firene, a húga, ezért is csodálja,
Rapsonnét dicséri fenyő és boróka,
Nevétől lesz hangos a tündérek bálja!

FIRTOS ÉS TARTÓD

Hol Korond fürdője, ott két mohos várrom,
Magas sziklabércen, csak kettő, nem három,
Mikor Erdély földje kijött a tengerből,
Már akkor ott álltak, megmunkált kövekből.

Firtos jó szellemek tündérkirálynője,
Tartód rossz szellemek gyönyörű nemtője,
Firtos az alkotó, minden műve remek,
Tartód az utánzó, tudják az emberek.

Firtos várat épít, egyetlen nap alatt,
Gyűjti tündéreit, s emelik a falat,
Tartód ezt meghallja, üzeni Firtosnak,
Varából egy követ ő várába hoznak.

Ha két szép nőszemély egy helyre kényszerül,
Nem bírnak magukkal, köztük vita hevül,
Firtos elkészíti éjfélre a várat,
Egész Erdélyország legszebbik csodáját.

Ekkor Tartód tündér serege érkezett,
Legnagyobb sziklára emeltek ők kezét,
Két tündér vasrúddal karjára emelte,
Repültek is vele, messze a napkelte.

Korond kakasai éjféلكor szólanak,
Elrepedt a vasrúd, s ők lezuhantanak,
Tartód elvesztette konok fogadását,
Nem építette föl Firtos vára mását.

Jöttek az istenek, s lerombolták várát,
Feldúlták Tartódnak lakása határát,
Firtos várát lakták később Jesuiták,
Aztán Ferencesek, s tündér szenyoriták.

Szegletkövet látod Korond határában,
Ma is ott komorlik, örök magányában,
Ám szép esték alatt tündérek szálldosnak,
Nem lévén jobb dolguk, boszorkányt fogdosnak.

Újpest, 2007. január 10.

KUKKÓNIA CSALLÓKÖZ

Csodálatos ország, ez itt az Aranykert,
Amit a nagy Duna hordalékból sepet,
Han az, mocsár és láp, olyan, mint a Hanság,
Ördög egyik neve, állapota vadság,
Han a mandarin nép, hunok ellentéte,
Hany Istók és Hainburg vidékének éke.

Szép tündérek lakták, dús volt arany hajuk,
Vidáman éltek itt, nem volt semmi bajuk,
Parton a hajukat a Dunába szórták,
Arany hajszaikat halak messze hordták,
Segítőkész lények, halászok támola,
Állatnak is segít, hogy ne vesszen oda.

Csalódások köze, egy neve Csallóköz,
Tündéri sellőkről más neve Sellőköz,
Tündér-tóban lakott szép Tündér Ilona,
Kinek minden elem laka és a hona,
Szép hatyú alakban Dunán úszkált gyakran,
Füldözött a vízben, játszott szakadatlan.

Egy legény megleste, ruháját ellopta,
Ezzel a jó népek nagy baját okozta,
Megharagudott a királynő, Ilona,
Távozott a tájról, lett nagy zene-bona,
Elment a tündér nép, nincsen többé csoda,
Nincs arany hajsza már, nincs arany mosoda.

Kukkónia nevét adta unka béka,
Kukk-kó, utánozták, e hang jó portéka,
Nádasban jeleztek titokban e hanggal,
Jó halász legények nem bírtak nagy ranggal,
Így lett Kukkónia neve e szigetnek,
Ahol arany búzát aratnak, mert vetnek.

Éden négy folyója éppen itt áramlik,
Komárom előtt majd újra egybe omlik,
Tündéerkert ez maga, Tündérország része,
Csallóköz egy kis rész, nagyobb az egésze,
Táltos, s tudós pásztor erre gyógyítottak,
Betegséget űzve mindent jójítottak.

Éltek itt táltosok, sötét boszorkányok,
Tündérek és sellők, villik és sárkányok,
Fanyűvő óriás, varázslatos lények,
Tüzesember néven vad ugráló fények,
Varázslók, mágusok, lidérc, aki jó volt,
A sok dudás dudált, ha kóstolt egy óbort.

Férfi is, meg nő is lehet a boszorkány,
Fekete mágusok, eszközük az orkán,
Kutya, macska, béka bőrébe bújhattak,
Akár még sárkánnyá is átváltozhattak,
Apja, anyja ő a garabonciásnak,
Ördögtől tanulnak, és vihart csinálnak.

Vízi lakok álltak, paloták, kastélyok,
Minden arany, gyémánt, csillogás a céljok,
Mint árvaleányok, az utcán sétáltak,
Beszéltek a néppel, aztán tovább álltak,
Keggyel halmozták el, ki hű volt hozzájuk,
A hűtlent kidobták, üres lett szobájuk.

Csillagokba szálltak a fénylő tündérek,
Tündérközből jönnek, mesélik a vének,
Maradt tündérrózsa, ki Tündér Rózsika,
Tátog az égboltra kis szépség Tátika,
Tündéri időkben Csiper volt a dalnok,
Ki a dal felelős, zenész hivatalnok.

Most az égen vannak, hol Tündérek Tánca,
Tündér Fordulója, simul arcod ránca,
Tündér Szép Ilona trónol kastélyában,
Sok millió tündér vígadoz házában,
Olykor visszajönnek, gyermekként születnek,
Tündéri csillagok nekünk mosolyt vetnek.

Tejúton sétálnak minden egyes éjjel,
Tündér Ilonától kapott engedéllyel,
Napunkban is laknak, gyémánt palotában,
Sugarakon járnak, egész űrvilágban,
Csallóköz csalogat, ott az aranyalma,
Tündér Ilonának csodás birodalma.

TOMUZ OBA

Tomuz, aki Tammuz, fából kifaragva,
Hő imádat tárgya, de most megsemmisül,
Dumuzid, az isten, tavasz az ő magva,
Máglyára lesz vetve, a szeme is kisül.

Jó Szent István király: Térj kereszténységre!
Tammuz nem válaszol, Dumuz tartja száját,
Szent István királyunk feltekint az égre,
Csanád sok vitézzel köszönti királyát.

Tisza csendben csobog, parton sok besenyő,
Vélük pogán magyar, Napistenben hisznek,
Van közöttük tarján, kári is, és jenő,
Előttük egy szobrot nagy máglyához visznek.

Térj meg Tomuz Oba, vagy máglyára kerülsz,
Mondta Csanád vezér, megégetünk rögtön,
Csak a hamud marad, aztán elhíresülsz,
Tán él majd emléked, örökké öröklőn.

Első István mondja, ásd be őt derékig!
Nem megy a máglyára, ó uram, királyom?
Nem, ha mondom, Csanád, ezt mondtam végig,
Én pedig a szavam, bizony mindig állom.

Beássák Dumuzit derékig a földbe.
Nem vesz fel keresztet, Tammuz meg se moccan.
Tavasszal a világ hogy borul majd zöldbe?
Nép a rettevéstől reszket, s foga koccan.

Ássátok be nyakig! Előtte egy kereszt,
Tammuz meg se mozdul, nem tér kereszténynek,
Ássátok a földbe, hitéből nem ereszt,
Bár jó szelleme volt minden zöld növénynek.

Jó népem, Dumuzi jó talajba került,
Tomuz, aki Tammuz, végzi feladatát,
Kereszténység szava most is érvényesült,
Nem bántjuk őseink védszellemi hadát.

Hol a Tavaszisten legjobb, legfőbb helye,
Ha nem épp a földben, hol a magvak laknak?
Megértette a nép, meghajlik a feje,
Térde is meghajlik a pogán hadaknak.

Tomuz mellé Istárt, szépség istennőjét
Temették csendesen, ne legyen egyedül,
Ha Tomuz megtartja majd az esküvőjét,
Akkor majd meglátják, a föld zöldbe vegyül.

Bölcs király Szent István, Csanád megértette,
Népe keresztény lett, vérét nem ontotta,
Népe régi hitét sem nagyon sértette,
Keresztény zászlaját mikor kibontotta.

Népünk nagy többsége már régen keresztény,
Első megtérők a Kaukázusokban,
Magyarok az elsők, illik tudni, ez tény,
E tudás nem ismert népekben, de sokban.

Azóta gazdagon hullámszik a vetés,
Dús a sok gyümölcsös, arany a gabona,
Lesz sok bárány, borjú, jó a szüretelés,
Tomuz által áldott a magyarok hona.

Budapest, 2017. július 24.

VILÁGFA

I. ÉNEK: ISMERETEK A VILÁGFÁRÓL

Tudjátok e bölcsek, hol van a Világfa?
Elmondom most nektek, fületekbe rágva,
De aztán mostantól el ne feledjétek,
Aki elfelejti, megfedekeljétek!

Ti is, kik halljátok, jól figyelmezzetek,
Minden ősi képet kielemezzetek,
A bölcsek nem bölcsek, mert ti vagytok azok,
Tapasztaltabb társak, s ifjabb fiatalok!

Ott van a Világfa, ott, a szemünk előtt,
Hanem ne keressed sohasem délelőtt,
Délben se keressed, délután se, kérlek,
Ám, ha jó az éjjel, majd hozzá kísérlek.

Ragyogva pompázik ezer csillagzatja,
Messziről áramol színes fénypatakja,
Ég aljáról ered, s felkúszik az égre,
Tündökölve szikráz száz földi vidékre.

Csillag a levele, minden csillag ország,
Világfára mászni valódi bátorság,
Egyik ága vékony, másik országnyi tér,
Egyik lengedezik, másik szilárd pillér.

Van csillag hatalmas, széles a levele,
Van picike csillag, az égről le vele,
A hatalmas ország, nem lehet levetni,
A picike lélek, jó újra születni.

Ezer a csillaga e csillogó fának,
Csodás alkotása Jóisten apának,
Százezer országán olyan sok a titok,
Kimondani száz év, senkit nem ámítok!

Ha egy csillag lehull, új magzat születik,
Piciny csillaglément kis magba tétetik,
Mikor hullócsillag vakít a mély éjbe,
Valaki égbe megy, mély és tág veszélybe.

Megméri a lelkét, mennyi a bűn rajta,
Majd a Mérlegbíró ördögért szalajta,
Viteti a bűnöst, csillagtűzbe téve,
Nagy üstbe helyezik, csillagok tűzébe.

Míg kiég a bűne, addig pörkölődik,
Fényvillás ördögök izzó tűzben főzik,
Ha lelke megtisztult, új csillaggá válhat,
Ha bűne ezernyi, még semmivé mállhat.

Van egy szörny, Markoláb, rettegj, bűnös lélek,
Mély éjben csatangol, fogai késélek,
Négy maroklábával megragad áldozat,
Szájával bezabál, sorsod a kárhozat.

Mérlegbíró Vezér, ha tisztának talál,
Újra csillaggá válsz s elkerül a Halál,
Mész a Világfára csillagként ragyogni,
Majd, ha itt az idő, babaként gagyogni.

Ismerjük a Paszulyt, Fa-Szülő az, nem bab,
Hanem a bab baba, nem valami dib-dab,
Égig Éró Paszuly babaszülő nagy fa,
Világfa növénye, életadó nymfa.

Arboriginiszek mind fától születők,
Gyors lábú vadászok, hegyes dárda vetők,
Nem egy földi fától, Világfától lettek,
Itália földjén őskorban születtek.

Ős inkák népei tojásból születtek,
Arany, ezüst és réz égtojásból lettek,
A Nap küldte őket távol csillagokból,
Színes csillagmagból, magas égmagokból.

Világfa a Tejút, Nyílás az éj egén,
Hasadék Istennek fekete szövetén,
A csillagok lukak, Lúk eme szövetén,
A fa kettős fonat, díszlik az öveden.

A Nyíl-folyó Nyílás, Nílus Tejút mása,
Ha-Pi Csillag-Háza, Tejút szikrázása,
Folyó, fa, út, kígyó ősi igézetek,
Magyar világrendben gyönyörű képzetek.

Hol áll a Világfa? A világ közepén!
Hol a Világközép? Ahol állsz te meg én!
Mindig ott a közép, ahol éppen vagyunk,
Ebben kétség magját senkiben sem hagyunk.

Van a Világfának három emelete,
Három birodalom téres nagy szelete,
Felvilág, Evilág, Alvilág tájéka,
Tudja ezt a táltos, sa varázsló héka.

Germánok égfája Yggdrasil, az égi,
Középen Mid-Garád mézelő vidéki,
Fenn Ász-Gárd, az Ászok isteni mezeje,
Lenn a Hel, a Halál sötétlő lakhelye.

Alfár a jó elfek fenti birodalma,
Altár gonosz elfek országa s oltalma,
Nyugaton a Vánok, keleten démonok,
Délszak tűz, éjszak fagy, félelmetes honok.

Magyar An istennek Ég, s a Menny birtoka,
Több szintre tagolta, aminek volt oka,
Szu, Hű, Mul, Tér, Kul, Rá, Űr, s még van rétege,
Sok szférára tagolt An istenünk ege.

Pokol a mély Pék-Hel, öröklét térsége,
Kilenc bugyrú ország, melynek nincsen vége,
Sehol nevét Shayol formában torzítják,
Abzu nevét Abyss formára lódítják.

Sokféle tündérünk lakik a világban,
Hetten tündökölnék fenn a Világfában,
Sok ezren messziről küldik a fényüket,
Más sok ezren köztünk élük életüket.

Szarvas a Világfa tündöklő jelképe,
Láthatod, ha Tündér Ilonához lépe,
Szkytha a Csuda nép, szarvasa nagy csuda,
Talán igéinkre népünk felocsúda.

Most menjünk a fára, lássunk ősi mesét,
Olvassuk el Deja s János történetét,
Bolond, ki azt hiszi, nem igaz a mese,
Benne ne kételkedj, ő se, én se, te se.

II. ÉNEK: A LÁNYKÉRŐK

Volt egy öreg király, annak egy szem lánya,
Igéző szépségű, adta boszorkánya,
Bezzeg volt kérője, nem is tudom mennyi,
Alighanem elég, talán vagy ezernyi.

Az egész nagyvilág minden tájékáról
Özönlött a kérő, mind a négy égtájról,
Deli királyfiak jöttek az udvarba,
Ahol besorjáztak a kérői karba.

De kosarat kaptak, egyikük se tetszett,
A sok kérő dühös, megfagy a lélegzet,
Dühöng a sok bőszült hecke-ficki herceg,
Olyan nagy a dühük, hogy már szinte serceg.

Míg a világ világ, férjhez én nem megyek,
Más leánynak kérjék kezét kegyelmetek,
Nem hagyom magára jó apámuramat,
Édesapám öreg, magára nem marad.

Örül is, meg nem is a király, ezt hallván,
Nem tudja, mi lenne magára maradván,
Szerette leányát, egyetlen gyerekét,
Majd a kezét fogja, ha lehunyja szemét.

Búsult is, de nagyon, mikor arra gondolt,
A királykisasszony nem nagyon megfontolt,
Ha ő meghal, mi lesz? Elveszik országát,
Eltapossák lányát, gyenge virágszálát.

Mondta is gyakorta: - Gondold meg leányom,
Ha én már nem leszek, tiéd királyságom,
Mi lesz veled akkor, rád tör a sok kérőd,
Lábad elé térdelt szépeket ígéröd.

Most még szerelmesek, rólad álmodoznak,
Előtted bókolva még virágot hoznak,
De ha karddal jönnek, oda az országod,
Koldusbotra jutsz majd, vesztvén királyságod.

Ha egyet választasz, annak megörülnék,
Túlvilági létbe nyugton szenderülnék,
Férjed, a királyfi, megvédene téged,
Karddala kezében, országod s a néped.

A többi királyfi, hiszem, megnyugodna,
Más országban újabb lánykérésbe fogna,
Helyre állt a világ rendje a szemükben,
Letelt egy lánykérés ifjú életükben.

Bár a férjecs kédet kicsit irigyelnék,
Férfi hiúságuk hamarost meglelnék,
Belátnák, csakis egy lehet majd a férjed,
Válassz egy férjecs kéd, ezt most megígérjed.

Előbb fél országom kapnátok meg nyomban,
Én meg itt maradnék fele országomban,
Aztán, ha elmegyek, messze túlvilágra,
Ezt is megkapnátok, hallgass hát apádra.

Te vagy örökösöm, ki mindent örökölsz,
De mindent elveszthetsz, ha a levedben főlsz,
Válassz egy királyfit, legyen hát férjecs kéd,
Nekem kis unokám, neked gyerekecs kéd.

III. ÉNEK: A FORGÓSZÉL

A királykisasszony ilyenkor elszaladt,
Király atyja ura en magára maradt,
Deja, ez volt neve, csendesen sírdogált,
Szeméből a könnygömb, mint csillag, csordogált.

Kiszaladt futván a virágos kertjébe,
Ezüst topánjában a szép kertbe lépe,
Nem volt ilyen szép kert sehol a világon,
Virág nőtt a földön, virág nőtt a fákon.

A kellős közepén égre nőtt egy nagy fa,
De a fa sosem volt magára maradva,
Deja gondozgatta, locsolgatta a fát,
Amely oly magas volt, nem látta a javát.

Istenem, Istenem, hogy menjek el innen,
Nem tudom a fámat magammal elvinnem,
A sok szép virágot nem hagyom magára,
Máshol nem lelek majd égig érő fára.

Ilyen kert, ilyen fa, tudom, máshol nincsen,
Ilyen enyhe szellő, mely arcul legyintsen,
Ilyen szép virágok máshol nem nyílanak,
Sívárabb nélkülük bármely palotalak.

Ő bizony nem megy el, férjhez nem fog menni,
Csakis kis kertjében akar mindig lenni,
Kesergett, sírdogált, könnyűket csorgatott,
Ezüst topánjával dühösen toppantott.

Ne félj, ne félj, kis kertecském, ápolgatlak,
Ne félj, ne félj, szép Világfám, pátyolgatlak,
Nem hagylak el soha, egész életemben,
Férjhez én nem megyek, maradok kertemben.

Haj, lám kerekedék nagy erős fergeteg,
Gyönyörű kiskertjét forgószele verte meg,
Széltőlcsér felkapta, forgatta, pörgette,
A levegőégbe fölfelé röptette.

Híre pora sem volt már a kiskertjében,
Nagy szörnyű fergeteg eltüntette szépen,
Nem búcsúzhatót el édes jó apjától,
Sem a kiskertjétől, sem a Világfától.

Csak egy szempillantás, eltűnt a fergeteg,
Fenn az égen a Nap újra izzón kerek,
Amennyi virág volt, az mind lekajladott,
Talán forró víztől ázott, s elhervadott.

Lemegy király apja a várnak kertjébe,
Látja, egy fergeteg mindent széjjel tépe,
Csak a Világfa áll, magára maradva,
Rendületlenül áll, nincsen kiszáradva.

Szólítja a lányát, keresi, kutatja,
Kiabálásának nincsen foganatja,
Hol vagy lányom, hol vagy? – százszor kiabálhat,
A világ végéig kiabálva állhat.

Lánya szegény feje nem szólhatott véle,
Talán már nincs lánya, bizony attól féle,
Sírt az öreg király, mint egy kicsi gyermek,
Akit a balsorsa súlyos bajjal ver meg.

IV. ÉNEK: A KIRÁLY ÁLMA

Összeszaladt a vár apraja és nagyja,
Mind a szép királylányt keresi, kutatja,
Tűvé tették a kert minden zegét, zugát,
Kutat, üvegházat, minden tücsök lukát.

Átnézték a várat, a rengeteg termet,
Titkos átjárókat, hűvös zöltségvermet,
Konyhát, a kamrákat, a hálósobákat,
Még a kincstárban is a kincses ládákat.

Keresték szép Deját a sok istállóban,
Fészerben, pajtában, ilyen-olyan ólban,
Katonák szállásán, szakácsok fertályán,
Nagy lakosztályokban, magos tornyok táján.

Elrabolták szegényt, mondá egyik-másik,
Nincs meg a királylány – s ágál, hadonászik,
Elnyelte őt a föld, mások találgatták,
Hajukat tépdesték, ruhájuk szaggatták.

Sírt az öreg király, mint egy kicsi gyermek,
Sírától zengettek a palota termék,
Majd megszakadt szíve az erős bánattól,
Kétségbeesésbe zuhant ama naptól.

Háza népe szintén búbanatba merült,
Méla szomorúság udvarába került,
Sírtak az úrhölgyek, szolgálók, szakácsok,
Katonák, vadászok, kocsisok és ácsok.

Kihirdette, legyen városi, vidéki,
Aki a leányát visszahozza néki,
Fele királyságát, s lánya kezét kapja,
Az lesz majd az ország örömnép napja.

Telt és múlt az idő, lakták a bú poklát,
Egyszer csak a király rejtélyes álmot lát,
Lányát a forgósél felvitte az égbe,
Az ég tetejébe, Világfa végébe.

Kilencfejű sárkány várában lett fogoly,
A helyzet riasztó, félő, nagyon komoly,
Hogyha meg nem mentik, bárki meg nem teszi,
A gonosz sárkánya feleségül veszi.

Megint kihirdették, aki visszahozza,
A vár fele kincsét zsebbe kasszírozza,
Megkapja a lányt is, s felét az országnak,
Egyszer az egészet, s ura lesz a várnak.

Jöttek királyfiak, hercegek, vitézek,
Grófok, nemes urak, bátrak, harcra készek,
Jöttek rátartian, s mentek lógó orral,
Nagy szégyenkezéssel, keserű vigyorral.

A fa közepéig sem tudtak felmászni,
Nehéz volt a mászás, nincs mit itt vitázni,
A sok cifra gúnyás vitéz föl s le mászott,
Nem bírnak a fával, már messziről látszott.

Élt a várudvarban egy fiú, Jánoska,
Esze, mint a penge, ügyes kistáltoska,
Nézte a sok vitézt, látta kudarcukat,
Látta a szégyentől piruló arcukat.

Jánoska a nevén Án isten kedveltje,
Án a Mennyeek Ura, Ján az ő neveltje,
János tiszte pásztor, kiskondás a várban,
Disznókat makkoltat az erdőhatárban.

V. ÉNEK: A KISKONDÁS

János, a kiskondás, gondolkodik nagyon,
Töpreng az eszével, más kincse se vagyon,
Látja, nincs több herceg, fogy a vállalkozó,
Világfára mászó, leányt visszahozó.

Istenem – sóhajtott, - én is neki mennék,
Szerencsét próbálnék, miből leckét vennék,
Ha a király uram nékem megengedné,
Kérésem fogadná, és azt el nem vetné.

Amint ezt kimondá, jó egy kis malacka,
Akinek az ólban szénafü a vacca,
Jánoska készíté kedvenc malacának,
Okosan röfögő kis Malac Lacának.

Dörgölődzik hozzá, s mondá ember hangon:
Menj el a királyhoz, kiskondási rangon,
Jelentsed, fölmászol a nagy Világfára,
Tetejetlen fára, végső határára.

Hanem kívánd tőle, adasson kelléket,
Csonka szarvú bivalyt ölesse le néked,
Bőréből rendeljen, akármilyen csúnyát,
Hét pár bivalybocskort, hét rend bivalygúnyát.

Te aztán addig menj felfelé a nagy fán,
Kemény szorgalommal, el sosem fáradván
Amíg le nem szakad lábadról a bocskor,
Testedről a gúnya, talán karácsonykor.

Elényúló ághoz érve, menj rá végig,
Amíg el nem jutsz az első nagy levélig,
Lépésed ugrással ügyesen megtoldod,
Ott a sárkány vára, többi a te dolgod.

Így szólt Malac Laca, egyebet nem mondott,
Röfögő kondában gyorsan elkódorgott,
An isten küldötte, azért tudott szólni,
Jánosnak igazat és jót tanácsolni.

Jánoska szólt: - egy életem, egy halálom,
Bizony mondom, Isten neki, megpróbálom!
Ment a király elé, kemény ám itt a kar,
Köszön illendőképp, s elmondá, mit akar.

Kacagott a király, bár nagyon búsongott,
Királyi trónterme nevetéstől zsongott,
Facsarta búbánat, keserűség ölte,
Ám most a szakállát könnyekkel öntözte.

No, te emberizink, mit mondasz te itten,
Királyodhoz szólva, csendesen, meghittén,
Jól hallottam volna, mit az elébb mondtál,
S nagy búbánatomtól, íme, kirántottál?

Én csak annyit mondtam, felséges királyom,
Életem, halálom kezébe ajánlom,
Felmászok a fára, én nem visszakozom,
Deja királylánykát e terembe hozom.

A király bolondja ott ült a trón mellett,
Máskor bukfencezett, sután botlott-csetlett.
Mit szólsz nagy bolondom e bolond beszédhez,
Felvesszük bolondnak, s meghívjuk e székhez?

Én csak azt, királyom, vedd fel őt bolondnak,
Kastélyodban legyen hűlt helye a gondnak,
Legyen vicebolond ez a macskabéka,
Feladata viccből naponta egy véka.

Én azt mondom: bolond likból bolond szél fúj,
Ma született újszülöttnek minden vice új,
Csonka szarvú bivalyt részemre vágasson,
S hét pár bocskort, hét rend gúnyát csináltasson.

Húzassa fejemet karóba, királyom,
Ha az adott szavam, bármi lesz, nem állom,
Felmegyek a fára, s ha a várhoz érek,
Királykisasszonnyal, nem soká, megtérek.

Ez nem tréfa beszéd – gondolta a király,
Jól van, János fiam, a szavadért kiállj,
Ne is gyere vissza, nem hozván a lányom,
Ám, ha hozod, tiéd fele királyságom!

János megköszönte a király jóságát,
Törleszteni fogja a bőr adósságát,
Leölték a bivalyt, úgy, amint akarták,
S vargák a bivalybőrt alkatára varrták.

VI. ÉNEK: ÚT A VILÁGFÁN

Bocskorát, gúnyáját enmagára kapta,
A többi bőrneműt kis batyuba rakta,
Oda ment a fához, nagyot fohászkodott,
Kezével a törzsön kapaszkodót fogott.

De csak fogott volna, mert nem talált fogást,
Így sosem fog inni az úrral áldomást,
A király csak nézte, a fejét csóválta,
Ezt a fejcsóválást János ki nem állta.

Fogta a baltáját, egy bűvös szerszámot,
Az fog neki adni kapaszkodó támot,
Belevágta, aztán gyorsan neki lódult,
A szájtáti népség mind alája tódult.

A kisbalta nyelét fogva feljebb lépett,
Újra bele vágta, a haladás végett,
Baltáját a fába újra bele vágta,
Csak egy szempillantás, s már senki se látta.

Elveszett a fának levelei között,
Nem esett le János, nem lett nyakatörött,
Sebesen haladva egyre feljebb mászott,
Éjjel, bár hűvös volt, János még se fázott.

Rugaszkodott, lógott, hol itt, hol ott lendült,
Néha nagy volt a hely, szinte táncra perdült,
Máshol szűk volt a hely, mászott, kapaszkodott,
Csimpaszkodott, csüngött, balta nyelet fogott.

Hét nap és hét éjjel folyton-folyvást mászott,
Alatta a földgömb immár nem is látszott,
Elszakadt a bocskor, elszakadt a gúnya,
János a sok mászást most már nagyon únja.

Mikor a hetedik gúnya is elszakadt,
Bocskora lehullott, mezítlábon maradt,
Éppen a malacka, ahogy elé mondta,
János a látását a környékre fonta.

Lát egy hosszú, karcsú eléhajló ágot,
Hanem most Jánoska durcás képet vágott,
Az ág oly vékony volt, talán, mint a karom,
Ha innen leesik, nem lesz lakodalom!

Hasra feküdt, csúszott előrébb s előrébb,
Hajladozott az ág, nincs Jánosnál dőrébb,
Hej, ha ez letörik, nem lesz többé gondja,
Ízzé-porrá törik minden egyes csontja.

Térülj vissza János! – halkan mondogatta,
A visszatérülést mégsem fontolgatta.
Ha eddig eljöttem, most már tovább megyek,
Nem hagyom, hogy én is világ csúfja legyek.

Ahol ni, egy levél, jó ugrásra tőle,
Nézi a mélységet, feláll háta szőre,
Szervusz világ! – s ugrik, ha nem is az égre,
A levélre lendült, csakhogy itt van végre!

Szeme-szája elállt, amint széjjelnézett,
Mikor a levélen előre cserkészett,
Volt ott minden, őrház, tanya, falu, város,
Jó út is, rossz út is, száraz is meg sáros.

Sűrű erdőségek ültek a hegyeken,
Hullámot vert a szél egy kéklő tengeren
Csermely, ügy és patak folyókba csordogált,
Egy szellő a fákról leveleket dobált.

VII. ÉNEK: A GYÉMÁNTPALOTA

Ment, mendegélt János, erdőkön, mezőkön,
Nem volt érkezetje, hogy most elidőzzön,
Vitte a feladat, vitte szíve szava,
Háborgott lelkében a szerelem tava.

Megkerült egy lápot, átvágott egy völgyön,
Átmászott egy vastag, kidőlt, ledőlt tölgyön,
Pompázó réten ment, körbe járt egy tavat,
Megmászott egy hegyet, vitte a feladat.

Emberek nem éltek ebben az országban.
Vajon kik tanyáztak a falvak lakában?
Tán csak nem a sárkány kergette el őket,
Öreget, gyereket, s az ártatlan nőket?

Hét napon keresztül vitte ifjú vére,
A hetedik napon egy kastélyhoz ére.
Gyémántpálota volt, kakassarkon forgott,
Jánoska most megállt, és kicsit toporgott.

Csak úgy fénylett a ház hétezer ablaka,
Most már biztos benne, ez a sárkány laka,
Hétezer garádics vezetett fölfelé,
De János az ajtót sehogyan sem lelé.

Ha egy garádicsra szándékozott lépni,
Máris tova forgott, nem tudta bemérni,
Ha meg neki szökkent, úgy visszapenderült,
Csak úgy döngött a föld, amint hanyatt terült.

Forgott a palota, széleseben forgott,
Jánoska mérgében egyet-kettőt morgott,
Úgy é! – rikkantotta, - nekem is van eszem,
Ha itt be nem megyek, ételt már nem eszem!

Fogta a baltáját, meglóbálta nyomban,
Garádicsba vágta, ami csak úgy koppan,
Azzal szépen sétált be, a palotába,
Kilencfejű sárkány gyémántos lakába.

Deja kisasszonyka már messziről szaladt,
Jánoska kék szeme bizony rajta ragadt,
Elkapta Jánoskát, ölelte, csókolta,
Lelkendezve aztán maga elé tolta.

Édes kis Jánoskám, honnan jövel ide,
Szegény édesatyám, mondd csak, engem szid e?
Itt a madár se jár, nincs egy ember fia,
Elrabolt a sárkány, meg kell lakolnia!

Királykisasszonyka, ne kérdezzess engem,
Kapja össze magát, gyorsan jöjjön lelkem,
Viszem a királyhoz, jó apja urához,
Szaladjunk sebesen el a Világfához.

Jézus, Szűz Mária, Szent József! – csendesen,
Ki se ejtsed többet, hallgass figyelmesen,
Meghallja a sárkány, s megöl mindkettőnket,
Gonosz ám a sárkány, levágja a főnket.

Máris jött a sárkány, dörgőn, dérrrel-dúrral,
Gyorsan oda rontott, égi háborúval,
Ki ez a kis izink, kit szemem nem látott?
S a kilenc szájából lángtűzet okádott.

Az én kis inasom, idejött utánam,
Csak azt kérte tőlem, szolgálhasson nálam,
Ne bántsд ezt a fiút, könyörögve kérem,
A sok szolgálatért ő legyen a bérem!

Jól van, jól – morrogott a fene sárkánya,
Meghagyom életét, vigye el a kánya,
Adok neki dolgot, tudjam, ha kérdezik,
Fele kár e, vagy az egész, amit eszik?

VIII. ÉNEK: AZ ARANYSZŐRŰ LÓ

Volt az istállóban egy sánta lovacska,
Serdült kiscsikónál alig nagyobbacska,
A csontja kilátszott, girhes-görhes pára,
Kiadja a lelkét, talán nemsokára.

Azt kellett kúrálni, de amolyan módon,
Nagyon furcsa parancs, mindjárt el is mondom,
Ha a ló enni kér, s mondja, hogy mit enne,
Mást adjon elibe, mintha az jobb lenne.

No, ez könnyű dolog, s ment az istállóba,
Majdnem bele rúgott egy kis fekvő lóba,
Sovány volt a szegény, ily lovat se lásson,
Nem tud lábra állni, feküdt a hídláson.

Nyögött a lovacska, keservesen nyögött,
Jánoska megtorpant, és megrökönyödött,
Sarjút tett elébe, de az rá se nézett,
Zabbal kínálgatta: - egyél, ez a részed!

Egyél, kis lovacskám, finom zabot adok,
Illatozó sarjút, s melletted maradok,
Kilátszik a csontod ráncos bőrod alatt,
Kockacukrot is kapsz, az csak a jó falat!

Világ csodájára, a ló ezt mondotta:
Látom, jó szíved van, - s fülét mozdította,
De nem eszem zabot, parázs az abrakom,
Ha elibém rakod, én mindet belakom.

A sárkány éheztet, végemet akarja,
Mivel naplovaknak vagyok büszke sarja,
Tudom rejtett titkát, hogy lehet megölni,
Az élők sorából, hogy kell eltörölni.

Azt mondja a sárkány, mindig csak mást adjak,
Mint amit te kérnél, előtted mást hagyjak,
Mert, ha nem ezt teszem, életemmel játszom,
S én a sárkányokkal nem nagyon vitázom.

No bizony, ha mást adsz, nem lesz itt sikered,
Kilencfejű sárkányt soha le nem vered,
A királykisasszonyt soha nem viszed el,
Amit mondok neked, hogyha nem hiszed el!

Na, ez aztán beszéd, más egyéb sem kellett,
Felfogta a súlyát, eszéből kitellett,
Megadok én mindent, mit kívánsz, megteszem,
Intő szavaidat jól eszembe veszem.

Azt kívánom, mikor vasárnap lesz megint,
Az itteni naptár napsorrendje szerint,
Sárkány s a kisasszony, ha templomba mennek,
Gyűjtsd meg kinn a kazlat, s mondj imát Istennek!

Alig várta János az új vasárnapot,
Vassal tűzkövének jókat oda csapott,
Meggyulladt a kazal, gyorsan le is égett,
Jánoska csak alig egynéhányat lépett.

Fogta a lapátot, tűzbe merítette,
S a lapát parazsat a ló elé tette,
Megette az nyomban, majd lábra kecmergett,
Kiment az udvarra, hol a tűz sistergett.

Azt a sok paraszt mind megette a ló,
Ez a ló egy csuda, izzó parázs faló,
A szőre ragyogott, mint az arany, fénylett,
Húsa, mint a szikla, annyira kemény lett.

Jánoskának bizony tátva maradt szája,
Amint a paripát döbbsen csodálja,
Nem látszik bordája, s őt a lába száma,
Ilyet se látott még, se tegnap, se máma.

Megrázkódott a ló, nagyokat fűjtatott,
Emelgette lábát, s nyerített egy nagyot,
Arany szőre ragyog, mint a Nap, káprázat,
Sosem látott ilyet, se egyet, se százat!

IX. ÉNEK: A PINCÉBEN

Na, te kislegényke, jó tételért jót várj,
De most az udvarban nehogy fel-le kószálj,
Szaladj a pincébe, ne vágj kérdő arcot,
Találsz ott egy nyerget, kantárt és egy kardot.

Hozd fel hamar ide, azután meglátjuk,
De addig is mondom, nem a szájunk tátjuk.
Szalad a pincébe, szedi már a lábát,
Meg se számolja a pincelépcsők számát.

Felveszi a kardot, kantárt meg a nyerget,
Olyannyira siet, mint kit tatár kerget,
Hanem az ajtónál ott áll a pikkelyes,
Szájában tűz lángol, szeme dühtől veres.

Megállj, hé! Mért viszed ezt a lószerszámot?
Meghalsz most, de nyomban, véreddel adsz vámot.
Megcsaltál, hát meghalsz, búcsúzz az élettől,
Levágom a fejed, búcsúzz szerelmedtől.

Kikapta a kardot Jánoska kezéből,
Csak a düh szikrázik a sárkány szeméből.
Ne ölj meg, sárkány úr, hagyd meg életemet,
Nem csallak meg többet, megígérem neked.

Megöllek, te izink, hanem még előtte
Iszunk egy kupa bort, s a bort kiöntötte,
Eresztette a bort, két kupára valót,
Iszik vele egyet, s megöli a csalót.

Igyál emberizink, többet úgysem iszol,
Bűneidért iszunk, - közben kardot csiszol,
Levágom a fejed! – aztán ittak egyet,
Úgy lenyelte a bort, mint rigó a meggyet.

Kilencfejű sárkány, hagyd meg életemet,
Nem érsz azzal sokat, ha éltem elveszed,
Nem csallak meg többet, - könyörgött csak tovább,
Tán mégis meghagyja az éltét legalább.

Nem hiszem el, János, egy szavad sem hiszem,
Lenyakazott tested temetőbe viszem,
Hanem még előtte igyunk egy kupa bort,
Az én bűneimért! – s jó nagyokat kortyolt.

Egyszerre a sárkány ropni kezdi táncát,
Jánoska is vonja homlokának ráncát,
Lábam ide, nem oda! – így rikoltzott,
Ez a sárkány tanoda! – így kiáltozott.

Ivott pár kupával, fényes lett a kedve,
Döngette a földet, csak alig repkedve,
Lábát ide tette, lábát oda tette,
Míg pikkelyes testét a földre vetette.

Aludt, mint a bunda, földön elterülve,
Hortyogott a sárkány, álomba merülve,
Jánoska elszaladt, szinte esze nélkül,
Levághatná fejét, de vissza nem térül!

X. ÉNEK: A SÁRKÁNY EREJE

Mondja az esetét az öt lábú lónak,
Aranyszőrű lónak, sárgán csillogónak:
Lenyakaztam volna, úgy alszik ökelme,
De csak az udvaron jutott az eszembe!

Te csak hamar nyergelj, kantározz és menjünk,
Amíg él a sárkány, addig ne pihenjünk,
Jól tetted, nem nyúltál hozzá a sárkányhoz,
Nem szólhatnál többé Deja királylányhoz.

Ha egyetlen fejét kardoddal levágnád,
A többi felébred, s mi lesz, majd meglátnád,
Megölt volna nyomban, életednek vége,
Nem bírhatja őt le senki vitézsége.

Hová mész Jánoskám? – kérde a királylány,
Addig nem nyughatom, amíg él a sárkány,
Most gyorsan elmegyünk, s ha majd visszajövök,
Deja királyleány, nagy lesz az örömed.

Bármely pillanatban jöhet sárkányroham,
Felpattan lovára: - Hová, édes lovam?
Kicsi gazdám, gyerünk, megyünk az erdőbe,
Ne hagyjuk időnket szállni veszendőbe.

Van ott egy vaddisznó, nyúl van a fejében,
Nyúlban iskátulya, fája talán ében,
Kilenc lódarázs döng az iskátulyában,
A sárkány ereje benn dönög a fában.

Ha ezt elpusztítjuk, de mind a kilencet,
Vethetsz is Jánoska akár tíz bukfencet,
A sárkány legyengül, elszáll az ereje,
Mintha baba lenne, s lenyaklik a feje.

Mentek az erdőbe, sebes vágatással,
Suhant a paripa, szellő suhanással,
János egyet se szólt, máris oda értek,
Erdő sűrűjébe nagy fák közé tértek.

Jött is a vaddisznó, hatalmas agyarral,
Rögtön rájuk rontott, dühödten, nagy garral,
Hátsó lábára állt, majd feléjük vágott,
Ne lásson Jánoska többé napvilágot.

De az ötlábú ló ötödik lábával
Úgy oldalba rúgta fémes patájával,
Hogy csak vicsorgatott, és menten felfordult,
Elszállt a párája, csak még egyet mordult.

Jánoska kardjával rögtön fejen vágta,
Ekkor kezdődött csak irdatlan nagy vágta,
Kétfelé vált a fej, kiugrott a nyuszi,
Uccu neki, s futott, nem volt alamuszi.

Mint a szél, úgy futott e sebes varázs nyúl,
De az ötlábú ló csak utána nyomul,
Hipp-hopp, utol érte, majd nagyon megrúgta,
Úgy oldalba rúgta, ahogyan csak tudta.

Felfordult a kis nyúl, János ketté vágta,
Ott az iskátulya, szemével már látta,
A benne döngőkkel lapos kőre tette,
S a sárkány erejét azonmód elvette.

Másik lapos kővel olyat ütött rája,
Minden erejével az iskátulyára,
Se darázs, se doboz, mind péppé lapultak,
Többé nem donogtak, nem is zakatoltak.

No, hát, kicsi gazdám, mehetünk már haza,
Kihűlt, hamuvá vált szájának parazsa,
Nem kell félni többé rút kilenc fejétől,
Pokoli tüzetől, szörnyű erejétől.

XI. ÉNEK: JÁNOSKA LEGYŐZI A SÁRKÁNYT

Mindjárt hazamentek, János lóról szállott,
S a pince tátongó ajtajához állott,
Benn feküdt a sárkány a sötét pincében,
Hanyatt fekvé nyögött, kiterülve szépen.

Fel sem tudott állni, ereje elhagyta,
Na, most volt csak bajban ez az ebugatta,
Mint egy beteg légynek, annyi ereje volt,
Alig lélegezett, már majdnem, hogy megholt.

Megölted az erőm, úgy é? – kérdezgette,
Közben széles szárnyát alig rezegtette,
Meg én, de most te jössz, viszem a királylányt,
S megölöm rögvést a kilencfejű sárkányt.

Ne ölj meg! – könyörgött. – Vidd csak a királylányt,
Miért is ölnél meg ilyen gyenge hitványt?
Vidd a kincseimet, mindet neked adom,
Amennyit csak találsz, térj haza, gazdagon.

Talán még lábra állsz, s újra rabolgatol,
Tűzokádó száddal falvakat pusztítol,
Nem kell a te kincsed! – s fejeit levágta,
De mind a kilencet, s egyiket se bánta.

Dejának elmondta, kinél nagyon várták,
Mí mindent nem csinált, míg egymást nem látták,
Hol, s merre tekergett aranszörű lován,
Kinek lába szikráz, mint acél a kován.

Jaj, lelkem, Jánoskám, én csak tied leszek,
Te vagy az én hősöm, kit férjemül veszek,
Akár hazamegyünk, akár itt maradunk,
Férj s feleség leszünk, ha magunkra adunk.

Azt mondá Jánoska: - De bíz hazamegyünk,
Azt szeretnéd te is, újra otthon legyünk,
Csak nem tudom, hogyan, mert nagy a Világfa!
Leesne szerelme, a mélységet látva.

Sétált az udvaron. – Vajon mit csináljak?
Tűnődött és búsult, tán madárrá váljak?
Király kisasszonyka leszédül az ágról,
A mélybe bucskázik a nagy Világfáról.

Mért szomorkodsz, gazdám? – kérdé a paripa.
Olyan szépen beszélt, nem volt abban hiba.
Elmondta nagy gondját, más utat keresne,
Mert az ágról Deja bizonynyal leesne.

Ne szomorkodj gazdám, üljetek hátamra,
Bizonynal számíthatsz mind az öt lábamra,
Tudok én repülni, csillagok közt járok,
Hozd a szép királylányt, addig nyugton várok.

Amikor felültek mindketten a lóra,
Aranyszőrű lóra, csillag közt járóra,
Behunyni a szemet, meg ne szédüljeteK,
Mikor a Tejúton csillagszikrát vetek.

Ezt mondotta a ló, és máris száguldott,
Szelek suhanása a fülükbe zúgott,
Most kinyithatjátok szemeteket, látva,
Megérkeztünk immár Deja udvarába.

XII. ÉNEK: A LAKODALOM

Látják, való igaz, immár hazatértek,
Annyira örültek, bőrükbe se fértek,
Mentek a királyhoz, király szobájába,
Aki nagybeteg volt, közelgett halála.

Lányát megpillantva azonnal meggyógyult,
Kiugrott ágyából, majd lányához lódult,
Megölelte nyomban egyetlen gyermekét,
Örömeiben majdnem elvesztette esztét.

Jánoska a hősöm, ő az én megmentőm,
Néki adom kezem, bírja a jegykendőm!
Úgy örült a király, majdnem táncra perdült,
Tapsolt, ugrándozott, mint aki megkergült.

Rögtön papot hivat, mennek a templomba,
Összeadja őket azon minutomba,
Hét országra szóló lakodalmat csaptak,
Hét nap és hét éjjel táncoltak, vigadtak.

Tepertős pogácsát száz szolgáló hordta,
Jött a sajtos táska, s körtés pitetorta,
Finom mandarinós mákos morzsatorta,
Libamáj átsütve és ribizlis torta.

Szőlős csirkemáj jött, s kadarkás kacsamáj,
Enni, inni kellett, az volt ott a szabály,
Piskóta körtével, meggyel, cseresznyével,
Mandulával hintve, öntve száz zselével.

Tálalták a levest, nagy arany tálakban,
Aranyból volt minden a királyi lakban,
Nagy merőkanállal mertek gulyáslevest,
Húslevest tésztával, és csülkös bablevest.

Szállt a fehérboros hagymaleves pára,
Hallé tassi módra készült nemsokára,
Ötven nagy kondérban főtt halászhús leve,
Vigyázz, megégeti szádat a lé heve.

Táltos paripának csak parazsat adtak,
Némelyek bámulták, mások csak mulattak,
Öt lábbal dobogott, táncát ő így ropta,
Zenét ötven macska körben dorombolta.

Finom dinnye leves, csíkra szelt csirkével
Fogyott, szépen fogyott a húsos pitével,
Fűrjtojásos levest szépen kanalzták,
Bográcsból a levest gyakran megapaszták.

Póréhagyma krémbe sült a füstölt tarja,
Sült ökröt a nyáron aki kapja, marja,
Marhacomb uborkamártással leöntve,
Fogyott, hébe-hóba kis bort hozzá döntve.

Jó marharostélyost sörös káposztával,
Gombás díszítéssel ették a villával,
Átsült marhafartő csiperkés kéregben,
Falta a sok vendég, szemük meg se rebben.

Füstölt húsok zeller hajón lassan úsztak,
Jó illattal tányérokhoz idomultak,
Borjúragu hajdinával sikert arat,
Sült vaddisznó áfonyával pompás falat.

Szűzpecsenye aszalt szilvás borkompóttal,
Elégedett a telt gyomor állapottal,
Jól csúszik a bor, ser, a jeges borkása,
Jön a lakodalom ezernyi fogása.

Pompás húslepények, zöldséges raguval,
Saláták, kompótok, jó túrós batyuval,
Szőlősfüge narancshabban általsütve,
S lecsós ponty a jó szakácsok ételüdvé.

Serben sült hal, harcsa, fogas, szálka nélkül,
Sült vaddisznó, birka, kecske jöhet étkül,
Őszibarack-dinnye koktél, meggy ivólé,
Mint szivacsot, úgy itat a dinnye bőlé.

Kimmér krími krémek, s a szumer marcipán
Túl tesz finomsággal sült kacsán és libán,
Így telt a lakoma, hét nap és hét éjjel,
Mulatsággal, tánccal, vidám jókedéllyel.

Jánoska és Deja, a királykisasszony,
Akinék joga volt, vőlegényt válasszon,
Egybekeltek ekkor, világ örömére,
Talán ez a nagy hír füledig elére!

SZÉLIKE KIRÁLYKISASSZONY

I.

Hetedhét országnál is távolabb, messze,
Csak a figyelmedet a táv ne eressze,
Túl az Üveghegyen, hol a kismalac túr,
Volt egy gazdag ország, ahol király az úr.

Volt egy fia, János. Azt mondja az apja,
Eredj, láss világot, mit süt Isten Napja,
Pallérozódj, s majdan derék ember leszel,
Ha a nagy világból ismeretet veszel.

Apjától, anyjától elbúcsúzott János,
Előtte a világ, amely nagyon számos,
Indult megismerni, kézben van a botja,
Ezt a nagyvilágot jó és rossz alkotja.

Amint ment, mendegélt, kivel találkozott?
Egy hosszú emberrel, véle kezét fogott.
Csodálkozott János, ilyet sose látott,
Ilyen hosszú embert, rá száját is tátott.

Ki vagy te? Mi vagy te? Mi a mesterséged?
Villámgyors a nevem, és lehanglak téged,
Futok, mint a villám, de azt is lehangyom,
Nem tud megelőzni senki, csak ha hagyom.

Szeretném azt látni – mondotta jó János,
Kelmed vékony, hosszú, továbbá villámgyors?
Kiugrott egy szarvas, Villámgyors utána,
Hamar megelőzte, János szája tátva.

Mármost el is hiszem, futsz, mint a villámlás,
Ez a tulajdonság kimondottan áldás,
Csapj a tenyerembe, mint kenyeres pajtás,
Látom, villámgyors vagy, kell most egy főhajtás.

Ottan kezet csaptak, váltak barátokká,
Akik sosem lesznek egymást árulókká,
Mentek, mendégéltek, egyszer csak mit látnak?
Olyan csodát látnak, majdnem kővé válnak.

Egy nagy vállú ember egy hegyet emelget,
Ez a hegy bárkiből kinyomná a lelket,
János köszön néki, kérdi, hogy kiféle,
És, ha meg nem sérti, nem menne-e véle?

Én Hegyhordó vagyok, hegy van a vállamon,
Átviszek egy hegyet az egész államon.
Kenyeres pajtásnak jössz-e harmadiknak?
Jó szívvel! Örülök, ha barátnak hívnak.

Azzal kezet csaptak, mennek tovább hárman.
Egy hatalmas erdő látszik a határban.
Mennek az erdőbe, ahol is mit látnak?
Fák dőlnek a földre, vége van a fáknak.

Ember, széles mellű, ráfú csak a fákra,
Kinyitja a száját, hatalmasra, tágra,
Fú rettentő nagyot, a szálfák kidőlnek,
Recsegve, ropogva döndülnek a földnek.

Kérdi a királyfi: Mi a mesterséged,
Ki vagy te, mi vagy te, az erdőt kitéped?
Fúvó az én nevem, tudok nagyot fújni,
Nem lehet előlem a földbe elbújni.

Állj közénk, ne habozz, kenyeres pajtásnak,
Kenyeres pajtásnak, és még jó barátnak!
Mindjárt kezet csaptak, hűséget fogadtak,
Most már négyen voltak, és tovább haladtak.

Mentek, mendegéltek, vajon kit találnak?
Egy nyilas ember az, akit most meglátnak.
Hát te ki vagy, mi vagy, mi a te tudásod?
Jóltaláló vagyok, azonnal meglátod.

Ez itt egy borsószem, tedd a tenyeredre,
Ellövöm a borsót, hallgass az eszedre,
Ne félj, nem lesz bajod, mert pontosan lövök,
Kezedbe én nyilat, meglátod, nem döfök.

Bizony, bizony, úgy lett, ellőtte a borsót,
Nem az első borsót, nem is az utolsót.
Ott kezet is csaptak, most már öten voltak,
Akik barátságot egymás közt ápoltak.

Kenyeres pajtások bandukolnak tovább,
Hol derült az idő, hol kissé mostohább,
Meglátnak egy embert, aki kicsi, zömök,
Kinn a nagy határban magában lódörög.

Ki vagy te, mi vagy te, mi a mesterséged?
Ha becsületes vagy, kezet adok néked!
Péter az én nevem, tudom, bármit szólnak,
Fülem földre teszem, hallom, mit gondolnak.

Az emberek, persze, bármit kihallgatok,
Ha egy eseményhez tanácsot adhatok.
A királyfi örvend: Gyere velünk társnak,
Csapj a tenyerembe kenyeres pajtásnak!

Mentek, mendegéltek Hetedhét országnak,
Lehullt a levele, majd kinőtt a fáknak,
Tündérország csodás földjére jutottak,
Ahol egy időre vége lett az útnak.

II.

Tündérföld urának volt egy szép leánya,
Gyönyörűséges szép, volt nagy hozománya,
Futott, mint a szélvész, utána úr kongva,
Neve is Szélike királykisasszonka.

Egyszer kihirdették, vőlegényt keresnek,
Szélike kezére nagyon sokan lesnek,
Az kapja a kezét, aki őt le hagyja,
Gyorsabb futásáért a lány kezét kapja.

De, ha Szélike győz, a kérőt kivégzik,
Kivégzését sokan sajnálkozva nézik,
Karóba megy feje, tündérlány Szélike,
Nem tudni, a kérők rettegve félik-e?

Már kilencvenkilenc kérő feje karón,
Gúnyolódik a nép, nem épp jót akarón,
Királyfiak, grófok, hercegek és bárók
Vesztenek futásban, már csak égen járók.

Hat kenyeres pajtás felmegy az udvarba,
János királyfi szól, karjuk font a karba,
Csapatunk nevében futna ez a társunk,
Gyorsabb-e Szélike? Engedd, mi is lássuk!

Jól van, szól a király, vigyázz a futással,
A versenyzés alatt ne törődjél mással,
Fejed meg karóba, ha a vesztes leszel,
Ez életben többé kenyeret nem eszel.

Tenger nép gyűlt össze, nézni a viadalt,
Két versenyző közül ki arat diadalt?
Szélike megindul, Villámgyors le hagyja,
Mint a villám, ugrik, lesz is foganatja.

Szélike szégyenli, bizony sírva fakad,
Hull a könnye árja, mint áramló patak.
Szól a király: Holnap megint csak fussatok,
Szélike fog győzni, ti kenyeres hatok.

Másnap megint futnak, Szélike lemarad,
Villámgyors sebesebb, akárhogy szalad,
Megered a könnye, úgy szégyelli magát,
Dühöngve szorítja össze az ajakát.

Azt mondja a király: Fussatok ti megint,
Rátok egész népünk ezer szemmel tekint,
Lányom talán beteg, nem tud úgy szaladni,
Holnap a győzelmed vissza fogod adni!

Szélíke ravasz volt, gyémántgyűrűt küldött,
Villámgyors megörült, dicsőségben fürdött,
Ujján gyűrű, lába földbe gyökerezett,
Nem tudta: Nem fogja kivágni a rezet.

Ám Péter a fülét a földre szorítja,
Megtudja azonnal, mi a gyűrű nyitja,
Szól Jóltalálónak, legyen készenlétben,
Reggel löje ki a gyűrű fejét szépen.

A gyűrű fejében rejtőzik a varázs,
Ellőve a feje, lesz végre apanázs,
Arany, ezüst kincsek, vagy Szélíke keze,
Miben a kis csapat végül megegyeze.

Jó a harmadik nap, a futók indulnak,
Szurkolók izgulnak, drukkolva vidulnak,
Villámgyorsnak lába földbe gyökerezett,
Szélíke már messze, igen nagyon vezet.

Jóltaláló nyila gyűrű fejét viszi,
Elindul Villámgyors, ki látja, elhiszi,
Lehagyja Szélikét, immár harmadszorra,
Ettől a királynak lekonyul az orra.

Kenyeres pajtások mennek a királyhoz,
Mondják, semmi közük a vajákos bájhoz,
Szélike varázsló, nem kérnek belőle,
Inkább a szerencse szabadítson tőle!

Aranyat, ezüstöt kérnek a lány helyett,
Mennyit Hegyhordó bír, s hajtának is fejet.
Lányom nem vajákos, de tündér kisasszony,
Tudja, hogy bárkire megigézőn hasson.

Hat szekér aranyat, ezüstöt Hegyhordó
Vállára kap könnyen, a szava sem morgó,
Hoznak még szekeret, hatot a vállára,
Minden arany kincset, s indult indulásra.

Elment a kis csapat, elvitt minden kincset,
Tálakat, korsókat, és ajtókilincset.
Na, most édes lányom, mondd csak, mit csináljunk?
Legyőztek, mégsem lesz férjed, s új királyunk.

III.

Megbánta a király, nem volt oly sok kincse,
Odaadta mindet, nem volt egy kilincse,
Fuss utánuk Széli, holdezüst leányom,
Mert nem jön szememre soha többé álom.

Míntha elrabolna ez a jött-ment csapat,
Akiktől kincstárunk a nullára apadt,
Regement sereget küldök utánatok,
Téged és a kincset mind visszahozatok.

János királyfihoz Szélike szaladott,
Miközben a csapat kis távot haladott,
El nem maradt tőle akár egy lépésre,
Úgy tett az öt pajtás, nem is vette észre.

Péter szól: Regement sereg a nyomunkban,
Meg akarnak ölni, lassú haladtunkban,
Úgy-e? - mondja Fúvó, Jöjjön a regement,
Fúvok egy jó nagyot, s mind a regébe ment!

Jött a nagy regement, Fúvó fújt egy nagyot,
Rettentő forgószél mindent elragadott,
Katonát és lovat, János országába
Békésen mehettek, nem mentek hiába.

Öt felé a kincset szépen elosztották,
Aranyat, ezüstöt egymásra ontották,
Szélike kezét meg János szépen kérte,
Amiért sok igent, s csókot kapott érte.

Lett is nagy esküvő, majd nagy lakodalom,
Kilencféle leves párált az asztalon,
Sült húsok és pörkölt messze illatozott,
Rengeteg vendégnek jó étvágyat hozott.

Később kis tündérkéek születtek sorjába,
Szélike hírt küldött apja országába,
Jött a tündérkirály, s unokáit látva
Örömeiben bizony szája maradt tátva.

Szélről jön a szél is, nyolc, vagy tizenkettő,
Anyja szél lány, ezért szélvészgyors lány lett ő,
Szelve van a Hold is, Szélike otthona,
Ahol szép Szélike holdfényt sző és fona.

Így lett király János nagy Tündérországbán,
Lett sok-sok országa fenn a Világfában,
Felesége Széli, leánya Szelené,
Diana, Turannu, kiket szeret Ené!

Budapest, 2019. április 27.

A NIPPURI GIMIL-NINURTA TÖRTÉNETE

1.

Férfi, egy pór fia, Nippurnak szegénye,
Alacsony a sorsa, póroknak legénye,
Ínek közé való, ínség az élete,
Jelene éhezés, jövője fekete!

Aranya, tudd, nincsen, mert honnan is lenne,
Nincsen ezüstje sem, melyen ételt venne,
Ám még reze sincsen, folyton csak éhezik,
Nyomorult egy ember, alig, hogy lékezik.

Dicső városában, Nippurban tengődve
Éldegél, a kintől néha fel-fel bőgve.
Nagy Ég, az éh kínoz, égeti a gyomrom,
Adj ennem valamit, vagy a sírba omlom.

Jár-kél a városban, rugdal limbe-lomba,
Aztán egyet gondol, betér egy templomba.
Niszaba temploma tiszta, hűvös, csendes,
Aki itt van, térdel, neki engedelmes.

Gimil-Ninurtának hívnak, úrnőm, engem,
Folyton csak éhezem, alig tengem-lengem.
Halkan imádkozik, csak a szája mozog,
Mégis hang kél tőle, üres hasa morog.

Segíts Nisza úrnő! Te nyiszád nyiszálod,
Arany szemű maggal teli a hombárod,
Juttass egy kevéskét őszinte hívednek,
Egy kevéske búzát adj a gyermekednek.

Az isten válaszol: - Ajándékot adni
Nekem kell, te balga, én szoktam csak kapni!
Te fekete fejű, ilyen buta volnál?
Engem ajándékoz, aki engem szolgál!

Hatalmas istenek! An, te ősteremtő,
En-Líl, En-Ki, Dumus, és sok kisebb nemtő!
Nincs nékem semmim sem, fekete a fejem,
Sötétség tanyája, hisz Bú-Ta a nevem.

Ajándékot ezért nektek nem adhatok,
Niszaba, előtted szégyenben maradok.
Szomorú szívemmel és üres hasammal
Haza somfordálok, tüzes, égő hassal.

Nap, mint nap éhesen fekszik le aludni,
Hogy' marad életben? Nem lehet azt tudni.
Hús és jó sör vágya orcáját fonnyasztja,
Lelkét, s jó kedélyét sötéten nyomasztja.

Álmában Niszaba, a búza istene,
Egyszer csak megjelent, égőn ígéz szeme.
Van neked valamid, mint minden embernek,
Használd, s az úrdugok többé meg nem vernek.

Eltűnik az isten, s elrepül az álom.
Hatalmas istenek, életmet utálok!
Hagyjatok meghalni, vagy adjatok enni,
Csak egy ici-picit vágyom jobban lenni.

Mit mond az istennő? Valamit használjak,
Talán az eszemet, s ne éhesen háljak,
Ha az Ég engedi, tán van egy kis eszem,
E kevés eszemet én most előveszem.

2.

Fényes Udu isten fényt ont a világra,
Városra, határra, a növényi szára.
Gimil-Ninurta kel, rögvést elmélkedik,
A sok gondolatból ötlet kerekedik.

Nincsen nékem semmim, csak ez az egy ruha,
Amit nem válthatok, a kelméje puha.
Eladom a ruhát, rajta bárányt veszek,
Ezt most megcsinálom, erről én most teszek.

Végre lakomázom, eszem egy jó nagyot,
Nagy Niszaba isten cserben mégsem hagyott,
Jó tanácsot adott, szemem felnyitotta,
A sötétség leplét rólam lerántotta.

Megyek a piacra, Nippur piacára,
Eladom a ruhám, elég lesz az ára,
Lakomát rendezek, veszek egy szép kecskét,
Három éves bakot, gömbölyűt, szépecskét.

Kiment a piacra, egy nap délelőttjén,
Nem járt arany Utu még a delelőjén,
Eladta ruháját, s vett egy kövér bakot,
Amely életében már sokszor jóllakott.

Viszi a kecskéjét házának kertjébe,
Egyre gondolkodik, s elborul a képe:
Nincsen ez így rendben, lesz hús, de hol a sör?
Sör utáni vágyam rettentően gyötör.

Aztán megsértődnek a család tagjai,
Unokatestvérim, s házam rokonai.
Kapum előtt állnak majd a szomszédaim,
Mind ellenségem lesz, kik most barátaim.

Inkább a kecskémet elviszem egy házba,
Az előljárónak jó szolgálatára.
Ad az előljáró, mint illik, lakomát,
Sült húst és barna sört, kecskémnek hozamát.

Ninurta Gimilcse ekképp tanakoda,
Kap egy jó lakomát, ha elviszi oda.
Fennkölt előljáró őt be nem csaphatja,
Mivel az istenek megbosszulnák rajta.

3.

Ninurta Gyimilcse kecskéjét ragadja,
A Nagy Ház órének, kapusnak mutatja:
Jó Tukulti-Enlíl, e kapunak őre,
Jelents be uradnak egy kicsiny időre.

Tukulti-Enlíl megy a háznak urához,
Fennkölt helytartóhoz, s magában csodálkoz.
Mondja ott a kapus a ház nagy urának,
Mondja üzenetét Gimil-Ninurtának:

Uram, itt egy polgár, a kapudban vár rád,
Hozott egy szép kecskét, s nem kéri az árát.
Egy kis kedvességként felajánlja neked,
Nippuri polgár ő, s bizonyára szeret.

Ha nippuri polgár, mért vár a kapumban?
Dühös a ház ura: - hol a vendég, hol van?
Te Tukulti-Enlíl, vezesd ide elém,
Hadd lássam a polgárt, hadd lássam a kecském!

Visszamegy a kapus Gimil-Ninurtához,
Kecskéjével váró nippuri polgárhoz:
Vár a nagyúr! – mondja, de még hozzát teszi:
Kecskédet, csak egy perc, s az uram megeszi!

Jó Gimil-Ninurta az előljáróhoz
Besétál a kerten, mit tíz kertész gondoz.
Viszi a kecskéjét, baljával öleli,
Jobbját köszöntésre, ahogy kell, emeli.

Áldassék a neved, uram, előljáró,
Ki vagy az ügyekben igazat feltáró!
En-Líl és Nin-Urta áldja meg a neved,
Legyél nagyon boldog, s Nuszku legyen veled!

No, mit követtél el, milyen rosszat tettél,
Gazdag adakozó vajon miért lettél?
Meg akarsz e engem, mondd csak, vesztegetni,
Vagy az asztalomnál szeretnél csak enni?

Gimil-Ninurta az előljáróhoz szól:
Rosszul megy a sorom, nagy jó uram, rosszul,
Naponta éhezem, nincsen ennivalóm,
Rozoga a testem, csak bőr és csonthalom.

Levetvén ruhámat, amit nem válthatok,
Vittem a piacra, s érte rezet kapok,
Vettem egy szép kecskét, három éves bakot,
Melyet egy falusi a rezemért adott.

Nincsen ez így rendben, lesz hús, de hol a sör?
Sör utáni vágyam rettentően gyötör!
Aztán megsértődnek a család tagjai,
Mind a testvéreim, s házam rokonai.

Megsértődnek azok, kik kapumnál vannak,
Ha meghallják, eszem, s ők semmit sem kapnak.
Ezért Adad-Dagan, a házadba hoztam,
Legyen itt lakoma, szívemhez így szóltam.

Adad-Dagan mondja: - bíz, helyesen tetted,
Hogy a ruhád árán kecskédet megvetted,
Majd a kecskéd nekem elajándékozta,
Három éves bakod a házamba hozta.

Legyen hát lakoma, jó fekete sörrel,
Bár ez a bakocská nem ér egy ökörrel,
Azért a sültkecske nem épp megvetendő,
Gazdagon terítve lesz az asztalkendő.

4.

Mészárost hivatnak, még azon az éjjel,
Vágja le a kecskét, szedje-mérje széjjel,
Meg ne lássa Udu, hogy kecskét vágattak!
A dingir világra régen sokat adtak.

Mészárló ember a szép bakot ragadja,
Feldolgozva húsát reggelre átadja.
Sütnek-főznek gyorsan, terítve az asztal,
A ház ura dicsér, nincs, kit elmarasztal.

Hívjátok a legényt, ki a kecskét hozta,
S a kecske jó húsát rám adományozta.
Gimil-Ninurta gyün, mocorog a gyomra,
Lesz most hús, lesz most sör, lakoma éhomra.

Szól az előljáró a ház pandúrjához,
Pálcával vesszőző Marduk-Iddinához:
Harmadrendű rossz sört itass a korsódból,
Vess csontot, s mócsingot, ennyi sok a jóból.

Vágj rá még ötvenet, s rugdald ki a kapun,
S jószágomnak híre szálljon szét a falun.
Hirdesd a városban, milyen jól tartottam
Egy nippuri polgárt, torkig jóllakattam!

Gimil-Ninurtával ócska sört itattak,
Majd csontot, s mócsingot enni elé raktak.
Marduk-Iddina meg, mikor háborogva
Húst és sört követelt, verte fejbe, orrba.

Kilökték a kapun, de kifelé menet
Gimil-Ninurta szólt: - nincs néked istened!
Gonosz Adad-Dagan, most csúful becsaptál,
Csontot és mócsingot, és romlott sört adott.

Tukulti-Enlílnek a kapuban mondja:
Jól vigyázzon urad, ez legyen a gondja!
Csóstitül rá az áldás, jelentsd pontosan:
Háromszor megverem, nagyon alaposan!

Az egy teher miatt, amit reám raktál,
A lakoma miatt, amit nekem adottál,
Ez egy kamatjait hamar visszakapod,
Háromszor megverlek, várd csak ki a napod!

Elöljárónk hallván, egész nap nevetett,
A nagy lakomától kedve kerekedett.
Ilyen buta fickó; lázong a rendemen,
Ha ide mer jönni, újra elveretem!

5.

Gimil-Ninurta bús, füstölög magában:
Micsoda gazember ül a magas házban!
Nem fennkölt, de lator, rabló, útonálló,
Dagadt, zsíros hólyag, más étvét zabáló!

Hanem most mit tegyek? Bosszút hogyan állok?
Szégyenem éig ér, bosszút, hogy talállok?
Megyek a királyhoz, hatalmas lugálhoz,
Legyen egy kis kegyvel Gimil-Ninurtához.

Elmegy a lugálhoz magas palotába,
Kigondol egy tervet, viszi két gyors lába,
Hatalmas nagy házba gyorsan igyekezik,
Hanem a nagykapun át őt nem engedik.

Mit akarsz, te rongyos, ki fia-borja vagy?
Lerongyolt ruhádban kívül, s vesztteg maradj!
A hatalmas Lú-Gál főurakkal tárgyal,
Bizony szóba sem áll ily rongyos szolgálakkal!

Államérdek, mondom, amit elmondanék,
Csurranna nektek is egy kevés hozadék.
Hallja egy miniszter, mit állít a legény:
Az állam védelme férfiúi erény.

Ezért oda kiált: - Ne legyen nagy a zaj,
Engedjétek hozzám, hadd hallom, mi a baj?
Uram, nagy Amélú, a Lú-Gálhoz jöttem,
A legszebb ruhámat magamra öltöttem.

Szegény ember vagyok, ezért ruhám rongyos,
Ám, de hajam fésült, frissen mosott, s kontyos,
Csim-Bokba állítva, amint nekünk illik,
Így kell megjelenni, Mélú úr, így hírlik.

Viszi az Amélú Lú-Gálnak elébe,
Hatalmas palota kellős közepébe.
Számptalan sok nagyúr, miniszter, hadvezér,
Vizsgálják a legényt, ki a Gál elé ér.

Leborul a földre, királyát köszönti,
Csókolja a földet, s hív szívét kiönti:
Ó, hős, nép élete, ó, király, hatalmas,
Oltalmazó urunk, légy hozzám irgalmas!

Mi a baj, te legény? – kérdé a lugállú.
Mi az államérdek? – kérdé az amélú.
Csalnak országodban, Négy Világtáj Ura,
Te Világmindenség győzelmes hadura!

Elmondja esetét, hogy, s mint történt vele,
Az egész háznépe erősen fülele.
Megroppan az állam, hol csal a vezető,
Ez az államérdek, ami jól érthető!

Parancsold meg uram, adjanak át nekem,
Egy királyi kocsit, miben kedvem lelem,
Ne hagyd az igazat veszni szégyenszemre,
Egy királyi kocsit adass át részemre!

Pár nap múltán hozom, visszaszolgáltatom,
Egy mina arannyal együtt visszaadom.
Kíváncsi a király, mi az ifjú terve,
Dagadt Adad-Dagan hogyan lesz megverve?

Amikor megtudja, Úr-Nám-Szín felkacag:
Erős az az ország, hol ily legény akad!
Elő a kocsival, négy pompás lovakkal,
Csillogjon a kocsi arany sugarakkal!

Köszöni Ninurta, áldassék a neved,
Istenek áldása járjon mindig veled!
Főúrnak öltözve, aranyos kocsiban,
Jó Gimil-Ninurta végighajt Nippurban.

6.

Hatalmas Dur-An-Ki, Menny és a Kő Tornya,
Magasba tornyosul Duránkinak orma.
A templomfal felé fordítja orcáját,
Halk fohászra nyitja összepréselt száját.

Föld és Ég, Kű és An erős istenei,
Az úr és a levegő dicső szellemei,
Segítsetek nekem igazságot tenni,
Gonosz Adad-Dagant háromszor megverni.

Fog két szép madarat, ládikába zárja,
Pecsétet üt reá, vidám az orcája.
No, most Adad-Dagan, keményen elverlek,
Amennyit érdemelsz, annyiszor csaplak meg.

Királyi kocsiján kapu elé álla,
Adad-Dagan rohan, leesik az álla:
Ki vagy te, nagyuram, és miért jársz erre?
Látod, futva jöttem, kövérekés létemre.

Összefut a háznép erre a csodára,
Tisztelettel néznek Gimil-Ninurtára.
Összefut a környék, a kocsit bámulják,
Királyi herceg ez, halkán súgják-búgják.

Urad, a lugállu, küldött ide engem,
/Hogy a dagadt tested keményen elverjem/,
Két mina aranyat hoztam az É-Kurba,
Utam ide hozott, mely nem girbe-gurba.

Líl Enje házába hoztam az aranyat,
Köszöntsék a papok ezt a gazdag nyarat!
Legyen víg ünnepség Emes évszakában,
Ünnepeljen a nép É-Kurnak lakában.

Örvend Adad-Dagan, étkül bárányt ölet,
Gazdag asztalt rakat, lakjon jól a követ.
Á-á, elfáradtam, szól az előljáró,
Fekhelyünk reánk vár, két ágyunk ránk váró.

Ásítózik gyakran, s mennek elaludni.
Mindenki alszik már? – Jó lenne ezt tudni!
Gimil-Ninurta vár, figyel a sötétben,
Vár egy örségváltást, éjfél lesz már éppen.

Mint tolvaj, lopakszik, kinyitja a ládát,
Égnek repített két kis madárkáját.
Hajnalodik lassan, Udu, a Nap, felkel,
Arany sugarától fényteli a reggel.

Kel az előljáró, nyitva a ládika,
Eltűnt a sok arany, nincs a láda fia.
Gimil-Ninurta meg kaján szívvel ráront,
Itt a tolvaj! – s üti, karja száz csapást ont.

Letépi ruháját, veri agyba-főbe,
Fejétől talpáig, jobbra, balra, körbe.
Fájdalmat mér reá, megfizeti, mi jár,
Így vesz elégtételt a nippuri polgár.

Alatta a rémült előljáró kiált:
Ne veszejts el uram, megadom a hiányt!
Két manu aranyat, és amit letépett,
Adnak neki újat, fényes öltözéket.

Tukulti-Enlílnek szól kifelé menet:
Add át üzenetem, vagy elbánok veled!
Csőstül rád az áldás! – Jelentsed pontosan,
Még kétszer megverlek, nagyon alaposan.

Az egyetlen miatt, amit reám raktál,
A lakoma miatt, amit nekem adtál,
Ez egy kamatjait hamar visszakapod,
Még kétszer megverlek, várd csak ki a napod!

7.

Hallván Adad-Dagan, most már nem nevetgél:
Te jó előljáró, mily áldozat lettél!
Záratom a kaput, őrséget rendelek,
Minden neszre ugrom, riadva rettegek.

Gimil-Ninurta most egy borbélyhoz megyen,
Azért, hogy a feje kopaszra nyírt legyen.
Dús haját levágják, csimbókját levágják,
Kopaszra a fejét gonddal borotválják.

Tudjuk, az orvosok mindig is kopaszok,
Testük inas, vékony, soványak és aszok.
Áldozókannát vesz, és hozzá füstölőt,
Levegő tisztítót és kórságot ölt.

Előljárónk háza kapuja elé áll:
Jelents, mester vagyok, aki itt álldogál.
Milyen mester, uram, uramnak mit mondjak?
Orvos, te tökfilkó, az irhád elhordjad!

Hajlongnak előtte, vezetik a házba,
Oda, hol az úr nyög, a betegszobába.
Adad-Dagan fekszik, súlyosan nyögdecssel,
Körötte a háznép ücsörög és térdel.

Orvos vagyok, Iszin, Ész-Enje szülötte,
Fejem kopasz, Udu fényesre sütötte.
Hadd látom, mi a baj, mi a nyögés oka,
Hol van a nyavalya, engedjete oda!

Mutatja a beteg előljáró a bajt,
A kék-zöld foltokat, és egy nagyot sóhajt.
Gimil-Ninurta szól: - Hideg vizet kérek,
Kenőcsből, s porokból hétfélét kimérek.

Vizes borogatást tesz a sok dudorra,
Fejére, hátára, lábára, s az orra.
Ügyes ez az orvos – mond az előljáró,
Hallja ezt sok barát, társ és sok szolgáló.

Módszerem sötétben hasznos és hatásos,
De a sötétségben kend ne legyen álmos.
Ahová most megyünk, tilos a belépés,
Ott majd meggyógyítom (lesz ott számonkérés)!

Beviszi a nagy ház belső udvarába,
Levetközteti őt, minek a ruhája?
Áldozókannából vizet önt a tűzre,
Füstölő parazsa kiég füstölögve.

Öt karót ver bele a döngölt talajba,
Kiköti az urat, kötve minden tagja,
Két lába, két keze, sőt feje is kötve.
Mért teszed ezt uram? – kérdé az úr nyögve.

A nippuri polgár veri agyba-főbe,
Fejétől talpáig, hátát, farát, körbe,
Fájdalmat mér reá, megfizeti, mi jár,
Elégtételt veszén a nippuri polgár.

Tukulti-Enlílnek szól kifelé menet:
Add át üzenetem, vagy elbánok veled!
Csöstül rád az áldás! – Jelentsed pontosan,
Még egyszer megverlek, nagyon alaposan.

Az egyetlen miatt, amit reám raktál,
A lakoma miatt, amit nekem adtál,
Ez egy kamatjait hamar visszakapod,
Még egyszer megverlek, várd csak ki a napod!

8.

Úrnám-Szín, a Hold úr, kíváncsi, de nagyon,
Adad-Dagan ügye hogyan, s miként vagyon?
Polgárnak öltözve sétálgat Nippurban,
Hallja a dolgokat a néptől É-Kurban.

Beszélik a népek, hogy járt Adad-Dagan,
Kétszer már megjárta, egy verés hátra van,
É-Kurnak temploma e beszédteől hangos,
Adad-Dagan kék-zöld, bőre is cafrangos.

Níp-Pur a Pór-Nípnek szent háza, városa,
Az úrszág kebelén díszes piros rózsa.
Úrnám-Szín csavarog a széles utakon,
Keresi a legényt, nem kóborol vakon.

Egyszer csak meglátja, lassan közeledik,
Nyughatatlan, figyel, de nem rejtezkedik.
Mint a kutya, fülel, a fülét hegyezi,
Úrnám-Szint, a lugált, még észre sem veszi!

Neki is megy majdnem, mégis megtorpana,
Mivel a lugállu reája horkana.
Végig méri urát, szemléli Ninurta,
Nem pohos, nem dagadt, nem túl nagy, s nem kurta.

Ide süss, te legény, segíts kicsit nekem,
A dagadt Adadot még egyszer elverem,
Talán hallottad már, mily rútul bánt velem,
Ez a dagadt disznó tiszta veszedelem.

Eridj a kapuba, kiálts, csapj nagy lármát,
Rikoltozz, üvöltözz, verd el Adad álmát,
Mondd, te vagy a kecskés, legyen nagy csődület,
Annyira ordibálj, érv el minden fület.

Ha jönnek a szolgák, gyorsan szedd a lábad,
Vagy a szolgák hada elveri a hátad!
Én addig lapulok, egy híd alá búvok,
Ha itt az alkalom, rögtön elő ugrok.

Szín Nemének Ura fennen kiáltozik:
Berontok a házba! – s a kapuba ugrik.
Jön az előljáró: - Fogjátok el rögtön,
Vár reá a verés, vár reá a börtön.

Szalad a lugállu, utána sok szolga.
Szembe jő egy sereg, lassan bandukolva.
Úrnám-Szín csapata halad Nippur felé,
Látják ezt a szolgák, leborulnak elé.

Gimil-Ninurta a híd alól kiszökken,
Adad-Daganra ront, ki a földre zökken.
Fájdalmat mér reá, megfizeti, mi jár,
Így vesz elégtételt a nippuri polgár.

Az egyetlen miatt, amit reám raktál,
A lakoma miatt, amit nekem adtál,
Amiért a kecském húsát te haraptad,
Ez egy kamatjait, íme, visszakaptad!

9.

Úrnám-Szín, a lugál, ül egy harcikocsin,
Követi serege, ruhájuk csupa csín.
Arany, ezüst, acél villan a napfényben,
Aranyló sugarak járnak fenn a szélben.

Jer, Gimil-Ninurta, te nippuri polgár,
Azt fogod most kapni, ami teneked jár!
Amélu a rangod, első a városban,
Elöljáró leszel, első vagy a sorban.

Adad-Dagan csaló, erkölcstelen rabló,
Barna sörre vágyó, agya, mint a tapló,
Egész kecskét befal, oly nagy a bendője,
Leváltatik mostan, betelt esztendője!

Egész Níp-Pur népe hangosan hahótáz,
Vidáman nevetgél, és kacagva lármáz:
Megjárta a gögös, urunk leváltotta,
A csaló kurafit az utcára dobta.

Folytatja a király: - Első államérdek,
Ilyen legény legyen hazánkban temérdek!
Két Folyó lapályán, hivatali rangban,
Emberünk legyen a csalókkal haragban!

Erkölc és tisztesség államunk alapja,
Az erős államnak ez a talapzatja!
Ahol erkölcstelen ül az úri széken,
Ott minden elpusztul, egész földön-égen!

Ezért rangos urak: erkölcsösnek lenni,
Annyit tesz, hogy az Ég parancsára tenni!
Ha e szabály megdől, elpusztul a népünk,
Elpusztul országunk, romba dől vidékünk.

Sok a rablás, csalás! Hanem ezt nem tűrjük,
A rablót, a csalót gondosan kiszűrjük,
Ameddig jó döntést akarunk meghozni,
Addig gyöngy országunk képes virágozni.

Így beszél a lugál, a sok nép hallgatja,
Nagy-Ember szavának lesz-e foganatja?
Lesz bizony! Előle Adad-Dagan futhat,
A város házában többé nem aludhat.

Nippurban Níp az Úr, ezért neve Níp-Úr,
Évezredek múltán szép hangzású Nippur.
Nib, a pettyes párduc ősi, szent városa,
Nibru, az űrvilág kényelmes vánkosa.

Pur a város, a Par, a Pergés székhelye,
Pergő Napistennek ősváros elseje,
E szent helyen lugál, en, enszi nem lehet,
Ítéletet tenni itt csak a nép tehet.

Ősi hagyomány ez, Nip-Pur a Níp-Háza,
Sosem volt nemese, sosem volt lugálja,
Úrnám-Szín csak segít, a rendet rendezi,
A megszegett törvényt ismét helyre teszi.

Így esett a csoda Nippur városában,
Gimil-Ninurta úr a városházában,
Vendége Úrnám-Szín, és több ezer ember,
Kecskésünk már többé előljárót nem ver.

Így vigyázz, te csaló, szegényt nyomorgató,
Te tolvaj, te rabló, nem vagy mindenható!
Mindig jó egy ifjú, eszes, ügyes, hetykés,
Eljő az igazság, és elver a kecskés!

AZ EZÜSTSÁRKÁNY FOGADÓ

Van egy víg fogadó, neve Ezüstsárkány,
Hol olyan jó a sör, hogy csak úgy csúszik!
Történt egyszer régen, a felhőtlen égből
Egy ezüstös sárkány zengőn lebukik,
Alácsap az égről, leszáll az udvarra,
Zúgva, dérrrel-dúrral, a gyomra korog,
Szárnyát összecsapja, farkát felemelve
Leül egy asztalhoz, a szeme forog.
Fogadós, fogadós, kiugrik a szemem,
A gyomrom kiszakad, oly éhes vagyok,
Hozz ételt, eleget, most mindent megeszem,
Icurka-picurka morzsát sem hagyok!

Siet a fogadós, karján asztalkendő,
Sárkány úr, óhajod számomra parancs!
Van itt egy kis gyümölcs, sárgálló vajkörte,
Vörös héjú alma, s illatos narancs.
Hozok egy kis málnát, ínyedet csiklandót,
Piros földiepret, habbal leöntve,
Tejszínből vert habbal, meg egy kevés szedret,
Fekete ribizlit, téged köszöntve!
Van még itten dinnye, bíborpiros bélével,
Szeletelt sonkába most csomagolom,
Szemezgecsél szőlőt, meg piros cseresznyét,
A gesztenyepürét meg is kóstolom.

Az étterem csendes, nincs egy pissenés sem.
Az ezüstsárkánytól talán tartanak,
Ám a sárkány habzsol, nem törődik mással,
A vendégek ismét halk morajlanak.
Uraságod neve, amin szólíthatom?
Kérdé a fogadás, s fél lábára áll.
Ezüstsárkány vagyok ki nem verekedős,
És aki jól nevelt, és nem kiabál.
Hozz enni fogadás, s valamit ihatnám,
Igyekezz, igyekezz, kopog a szemem,
Sürögj, forogj gazda, hozz hatalmas tálcát,
Tedd le az asztalra, mindent megeszem!

Hoz a gazda sajtot, döbrentően szagost,
Fehér nemes penész díszlik oldalán,
Borzalmas a szaga, fenséges az íze,
Pálpusztán készítik, vagy máshol talán.
Nagy tál körözöttet, hagymás paprikásat,
Aztán lukas sajtot tesz az úr elé,
Zöld kapros krémsajtot, zöldes márványsajtot,
Mit a pikkelyes mind bekebelezé.
Kapott egy sajttortát, nagy tányér túróval,
Jó liter tejföllel felül leöntve,
Örül jó sárkányunk, hatalmasat szusszant,
A tejfölös túrót magába döntve.

Jön a raguleves, illatfelhő terjeng,
Tűzforró tűzhelyről hozza a szakács.
Porcelán tányérba meri nagykanállal,
Jár a tál leveshez kenyér és kalács.
Sürgő forgó lányok, csinos felszolgálók,
Hallevest cipelnek, gőzölög az üst,
Piroslik a hallé, királyi az íze,
Párak lengedeznek, kékellő a füst.
Fekete bográcsban gulyáslevest főznek,
Konyha tűzén rotyog hús és pityóka,
Piros paprikával s hagymával dúsítva
Fő a gazdag leves, pompás itóka.

A kocsmá ajtaján belép egy ifjú úr,
Délceg a tartása, termete magos:
Kacor Király vagyok, kiváló kardvívó,
Pontos, tiszta, fürge, s nagyon alapos.
Ide egy korsó sört, habzó árpa nedűt,
Az íze keserű, színe fekete,
Nagyon megszomjúsztam, torkomon leöntöm,
Hadd lássam, hogy milyen korsóm feneke!
Kit látnak szemeim? Itt egy böhöm sárkány,
Ezüstös pikkelyű, kérdem, mit eszel?
Válaszolj sárkánykám, és biztosan tudjad,
Kardom vashegyétől bárki berezel.

Ejh, de no, te macska, itten hetvenkedel,
Azt ajánlom néked, tedd el kardodat,
Ne ijesztgess engem, ülj az asztalomhoz,
Eszegessél vélem, s nyújtsd a markodat.
Nevem Ezüstsárkány, éppen lakomázom,
Leveseket eszem, s hozzá kenyeret,
Ülj oda a székre, itt ez a mélytányér,
Meregess halászlét, bőven, ha mered.
Itt a gazdag ragu, illata fenséges,
Nagy húsdarabjait mind behabzsolom,
Gulyások levesét, egy perc, s eltüntetem,
A szakács tudását fennen tapsolom.

Kacor Király mondja: - Ejnye, no, nem bánom,
Kis Ezüstsárkánykám, véled mulatom,
Ide a levessel, remeg már a bajsom,
Erős halászlétől könnyűm hullatom.
Nagyot paroláznak, azután kezdődik
Nemes evőverseny, izzadnak bele,
Pedig a gőzölgő és forró levesből,
Láthatni, megvan még bőven a fele.
Jön a fekete sör, Kacor Király mondja:
Meghívlak, barátom, egy jó italra,
Talán még kettőre, vagy akár háromra,
Azután fakadjunk nyávgogi dalra!

Ezüstsárkány uram – mondja a fogadós,
Fizetni is tetszik, vagy csak tivornyáz?
Felfalja a főztünk, torkába tuszkolja,
S az italok közül mindent szivornyáz?
Értem, jó fogadós, mi bántja a lelked,
Itt van e kődarab, színezüst e rög,
Van, vagy harminc kiló, remélem, megfelel,
S kend nem nyitja száját, és rám nem dörög.
Megfelel, nagyuram, királyi fizetség,
Hozom a pörköltet, s a hús sültetket,
Megtisztel, Sárkány úr, kérem, látogasson
Vendégfogadómba, bármikor jöhet.

Nyikordul az ajtó, Csizmás Kandúr lép be,
Szeme szerte cikáz, száján félmosoly,
Kacor Királyt látva, felderül az arca:
Barátom, megkérlek, egy bajt orvosolj!
Meglátja a sárkányt: - Üdvözlöm fenséged,
Látom, Ezüstsárkány, ezüst nemzetség,
Ülnék asztalodhoz, akkor, ha nem bánnád,
S nem terjed át rám a telt has ernyedtség!
Gyere, Csizmás Kandúr, asztalom tiéd is,
Telt hasam nem hátrány, agyam jól forog,
Mondd el a panaszod, mi bánt, elő vele,
Segíték, s ha tudok, én orvosolok.

Ezüstsárkány uram, ott, kinn, a szabadban
Karmos Mió vár rád, éhezik szegény,
És Files Ket főúr, karma éles penge,
És Részegek Macsok, mind éhes legény.
Ők a jóbarátim, fogadd asztalodhoz
Az éhes sereget, s adj enni nekik,
Akik hűségesek, kiváló bajvívók,
S fenséged jó hírét elhíresztelik.
Jól van, uram, jól van, jöjjenek a macskák,
Karmos Mió nagy úr, s Részegek Macsok,
Files Ket is jöhet, egyen asztalomnál,
Húsokba vájjanak a macska kacsok.

Bejött a három úr, három büszke macska,
Bár ruhájuk szakadt, irhájuk még ép,
Cirmos arcú népség, izgó, mozgó fiúk,
Csíkos szörme házuk, a ruhájuk szép.
Üljetek le urak, egyetek, igyatok,
Töltsétek kedvetek, doromboljatok,
Szeretlek bennetek – mondotta a sárkány,
Töltsétek gyomrotok, és horkoljatok.
Tudom, dicső macskák, nagy vitézek vagytok,
Asztalom étkeit mind elköltitek,
Üljetek le hozzám, ti szegény legények,
Van itt forró étel, és bor, jó hideg.

Így szól a nagy sárkány, az Ezüstpikkelyes,
Mikor a fogadó ajtaja kileng,
Belép egy Egyszarvú, rogyadozva lépdél,
Látszik rajta, éhes, éppen alig teng.
Körbe néz, szimatol, fogadóst üdvözli,
Szól a sárkány úrnak: - Uram, éhezem,
Vess az asztalodról egy picinyke morzsát,
Adsz egy kis falatkát, halkan kérdezem?
Gyere, Monocérosz, kedvelem a néped,
Urgosz, a királyod, szinte testvérem,
Boldoggá fogsz tenni, ha itt lakomázol,
És nyakig lakottál, ha ezt elérem.

Jön egy csinos lányka, italfelszolgáló,
Hét hatalmas kupát tesz az asztalra,
Fedeles ónkupát színig tölt jó serrel,
Aztán elcsúsztatja jobbra és balra.
Báránsültet hoznak, lapos fatányéron,
Illatoz a sült hús párafelheje,
Fokhagyma girizdek fehérlenek rajta,
Kellemetes ízek kellemes helye.
Késekkel, karmokkal, hegyes agyarakkal
Felfalják a sültet, gyomruk csendesül,
Kedélyük, s éhségük lassan lecsillapul,
Egy fertály órán át a kör csendben ül.

Csirkepörkölt készül, finom galuskával,
Jó paprikás csirke, száll az illata,
Úszik a csirkecomb, meg a csirke melle,
Piros, szaftos lében, mely ízek laka.
Tejföllel leöntik a paprikás csirkét,
Piros lében fehér tejföl szigetek,
Kovászos uborka adja a bukhéját,
Ti fenséges étek, jó az ízetek!
Csipetke, galuska, nokedli tésztából,
Jöhettek halomban, vár a hét vitéz,
Sárkány és egyszarvú, aztán öt nagy macska,
Ételekhez értő, étel építész.

Ökör, nyárson sütvé, a lakoma fénye!
Hozzák kihasítva a nagy combokat,
Falnak a falánkok, csámcsognak is halkan,
Szinte már zabálnak, esznek jó sokat.
Ezüstsárkány uram befal egy nagy combot,
Uraim, azt mondom, még éhes vagyok,
Kérek még egy combot, azután még egyet,
S ha ezt mind megettem, vesztég maradok.
Csámcsognak a fiúk, igaz, elég halkan,
Falják a sült husit, omlós finomat,
Ez a víg fogadó a világ legjobbja,
Falják a jó husit, nagy cupákokat.

Hejh, de jó a kedvem, kedves barátaim,
Farkamat, nézzétek, fejemre teszem,
Szárnyaimat tárva, amint egy pillangó,
Fel és le, fel és le, le és fel veszem.
Rötyögtek a macskák, dőltek oldalukra,
Egyszarvú barátjuk patával dübörg,
Nevettek, örültek, vihogtak, táncoltak,
Topogtak lábukkal, reng belé a föld.
Ezüstsárkány mondja: - Vidáman vigadjunk,
Barátaim, látjuk, jó a hangulat,
Asztalomnál lévők vegyük magunk vissza,
Macskáink tompítsák le a hangjukat.

Oda mén Kis Bori, csinos ember leány,
Délceg a termete, melle is begyes,
Ezüstsárkány uram, jól érzi-e magát?
Kérdéseket tesz fel, a nyelve hegyes.
Kis Bori kisasszony, magamat jól érzem,
Vissza fogok jönni, amint lesz időm,
Ezt a víg fogadót el soh nem felejttem,
Amint visszatérek, elhozom a nőm.
Barátaim jönnek egy új mulatságra,
Macskák és egyszarvúk mind vendégeim,
Úgy érzem jól magam, csak egy pillantásra,
Asztaltársaságom mind testvéreim.

Kerek búzakenyér, szeletekre vágva,
Az megy a sült húshoz, finom illatú,
Megeszik az ökröt, minden porcogóját,
Kiváló a sült hús, pompás zamatú.
Kérdezé Kis Bori: - Kértek még ebédet?
Mit hozzon az apám, a tulajdonos?
Neve Kis Boldizsár, s én a lánya vagyok,
Én csak pincérkedem, ő a fogadós.
Van még birka, muflon, félbe vágott disznó,
Kérjeteek még enni, anyám megsüti,
Vagy befejeztétek már a nagy zabálást,
S jó lenne a végén egy-két kis süti?

Köszönjük, Kis Bori, elég volt a húsból,
Hozzál Dobos-tortát, arra fáj fogam,
És Rákóczi-túrót, azt szeretnék enni,
Jöjjön asztalomra sütemény roham.
Rigó Jancsit kérek, gesztenyét tejszínnel,
Somlói galuskát, egész fazékkal,
Képviselőfánkot, szép pirosra sütvé,
Közben itten végzünk a maradékkal.
Azzal faltak tovább, tömték bendőjüket,
Kacor Király bajsza zsírcsepp csillogott,
Megették az ökröt, és nem vették észre,
Csendben minden vendég rajtuk vihogott!

Hozták a süteményt csinos felszolgálók,
Kis Bori kezében széles ezüstitál,
Rajta tornyos torta, három emeletes,
Ezüstsárkány kérdé: - Mondd csak, mit hoztál?
Örölt dió, vajban, ez a tölteléke,
Barna a tésztája, igen ízletes,
Piros eprecskékkel körbe van díszítve,
Csillogó eprektől ilyen díszletes.
Letették a sütit, kezdődött a verseny,
Habzsoltak az urak, tömték magukat,
Eltűnt asztalukról sok finom sütemény,
Nem hallhattad ekkor meg a hangjukat.

Ezüstsárkány uram asztaltársasága
Lassan elcsendesült, nehéz lett szemük,
Tele tömték gyomruk, csendben emésztettek,
Szinte lekókadott közben a fejük.
Finom kávét kérek! – mond az Ezüstsárkány,
Porcelán csészében forrón gőzölög,
Kedvvel iszogatják, aromát vizsgálgják,
E pompás kávéval tortát öntözik.
Ki kér hozzá szivart? Füstöljünk, mint sárkány,
Lángos lehelettel gyújtom szivarom,
Kedves barátaim, füstöljünk jó kedvvel,
Hanem azt is mondom, bort még ihatom!

Jön a jó fogadás, öblös palackot hoz,
Fekete az üveg, pohos a hasa,
Egri Medok – mondja, kiváló vörös bor,
Ezt issza a környék minden pasasa.
Kóstolják az italt, igen finom fajta,
Megelégedettek az urak nagyon.
Kis Boldizsár fordul, hoz egy új palackot,
Tokaji aszú bor, egy egész vagyton.
Ez már döfi – mondják, s csendben iddognak,
Mind elégedettek, tele a poci,
Az időt mulatják, néznek nagy szemekkel,
Bámulják a nőket, mint egy kis boci.

Asztaltársaságom, kedves barátaim!
Mennem kell, várnak rám, de majd eljövök,
Elvárlak bennetek gazdag asztalomnál,
S ilyen jó szívarral újra füstölök.
Egy hónap multával gyertek a kocsmába,
Jó szívvel fogadlak, s várlak bennetek,
Új lakomát csapunk, kicsit vigadozunk,
Érezzék jól maguk ti kigyelmetek!
Azzal szárnyra kapott, kiment az udvarba,
Felröppent az égre, s eltűnt hamarost,
A fogadó neve így lett Ezüstsárkány,
Kérdezd Kis Boldizsárt, s bármelyik lakost!

AZ EGYSZARVÚ LAKODALMA

Bartal, az egyszarvú, búsulgat magában,
Miért is kell néki egyedül élni,
Kellene egy nő már, párnak valójában,
Nem kellene többé egyedül félni.
Van is a szomszédban párnak való leány,
Kellike a neve, szép fehér szőrű,
Hibátlan a szarva, kellemes társalgó,
Karcsú és arányos, s tejfehér bőré.
Tetszik is Kellike, elindul megkérni,
Igent mond a leány, lesz nagy esküvő,
Egyszarvú tanúja a nagy Ezüstsárkány,
Kellike tanúja egy csodás ünnő.

Hegycsúcson szép szentély, ott esketik őket,
Tartas főpap maga, aki eskető,
Ott a nagy rokonság, barátok, vendégek,
Roskadozik tőlük fenn a hegytető.
Jó Egyszarvú Bartal Kandúr Bandit kéri,
Szervezzén ünnepet, nagy lakodalmat,
Hívjon meg mindenkit a csodás lagzira,
Mind az egész népet, nagy sokadalmat.
Eljött Urgosz király, egész háznépével,
Griff király, Ló király, Repes pegazus,
Szülők és nagyszülők, hófehér táltosok,
Paripák, szimurgok, és a két dadus.

Helyet foglal a nép, kérdezé pap Tartas:
Kellike, szereted Bartal ifjurat?
Hozzá mész-e mostan ifjú feleségnek,
Hogy majd a jövőben legyen férjrad?
Igen – mond Kellike, az egyszarvú leány.
Tartas tovább mondja: Bartal, most felelj,
Szereted Kellikét, kell-e feleségnek,
Amíg nem feleltél, addig fel ne kelj!
Igen – mondja Bartal. Most csókot válthattok,
Házastársak vagytok, áldásom rátok,
Ezt a fehér stólát szarvatokra teszem,
Házasságotokat ne fogja átok.

Nagy Égiek előtt egy párrá lettetek,
Szeressétek egymást, most elmehettek.
Tartas kivezeti őket a szentélyből,
Bartal és Kellike egy párrá lettetek.
Megfordul Kellike, mennyasszonyi csokrát
Hátradobja gyorsan, szép lányok közé,
Fehér ló és tálto, pegazus, egyszarvú
A repülő csokrot együtt üldözé.
Közben Kandúr Bandi megy a fogadóba,
Tárgyal, vitatkozik, mindent megszervez,
Az Ezüstsárkányhoz címzett fogadóban
Lesz a lakodalom, Bandi így tervez.

Kis Boldizsár gazda számolgatva kérdi,
Mennyi lesz a vendég, mennyien lesznek?
Kandúr Bandi mondja, úgy ötezer körül,
Ennyi, aki iszik, s ennyien esznek.
Verjünk fel sátrakat, alá asztalt, padot,
Sátor alá üljön a vendégsereg,
Ki tudja, az égből, fekete felhőkből
Még eső is eshet, ha víz csepereg.
Kevés a készletem, segíts beszerezni,
Kéne liszt, zsír és sajt, finom mazsola,
Gyümölcsök, lekvárok, tejszín, cukor, kávé,
Mit a vendégsereg fel is habzsola.

Néhány birkanyáját, egy-két csorda ökröt,
Három disznókondát oda terelnek,
Kacsát, libát, tyúkot vesznek számolatlan,
Piaci kofákkal sokat perelnek.
Halászsoktól halat, vadászsoktól vadat,
Gombászsoktól gombát vesznek jó sokat,
Babot, borsót, lencsét, sok fűszert, paprikát,
Fehér és fekete erős borsokat.
Sót is vásárolnak, s amire szükség van,
Olyan sok a tétel, el se mondható,
Majd a fizetésnél, gondolja Boldizsár,
Legyen a sok tétel felsorolható.

Ezért részletesen feljegyzi az árut,
Miből mennyit vesznek, mennyi az ára,
Sokat költekeznek, folyik a pénz könnyen,
A sok vásárlásnak ég a határa.
Kandúr Bandi szalad, fülön csíp pár sárkányt,
Amolyan ifjuncot, ötöt, vagy hatot,
Amit vásároltunk, szállítsátok ide,
S kaptok fogatokra finom falatot.
Külön sátrat ver fel; aki segít neki,
Segítők sátrába telepedhet le,
Ihat, ehethet nyakig, épp, ha nincs munkája,
Oda, aki segít, csak az mehet be.

Elküld egy ifjuncot az Ezüstsárkányhoz,
Hozzon kis ezüstöt, pénzük elfogyott,
Hozott a kis sárkány egy akkora tömböt,
Amely tömegétől majd' összerogyott.
Tán száz lakodalom kijön az árából,
Sokat ér az ezüst, szikrázik nagyon,
Amit vásárolnak a lakodalomba,
Talán el se hisszük, egy egész vagyon.
Hoznak még ezüstöt az ifjunc sárkányok,
Az egész királyság, bíz', ennyit nem ér,
Lesz nagy töltekezés, vígasság, muzsika,
Terített asztalon bor és lágy kenyér.

Hegycsúcson a szentély kiürül lassacskán,
A nagy vendégsereg lassan hömpölyög,
Cél az Ezüstsárkány Fogadó, mint mondják,
Elől a házaspár, és néhány kölyök.
Bartal és Kellike lépésben haladnak,
Mögöttük sok rokon, barát, ismerős,
Griff király, Ló király, Repes, a pegazus,
Bátor vendégsereg, nem hideglelős.
Megtorpan a menet, vajon mi az oka?
Egy útszéli sziklán minotaur ül,
Szarvát köszörüli, patájával dobog,
Az is jól látható, nincsen egyedül.

Nem hívtatok engem meg az esküvőre,
Ezért tönkreteszem lagzikat én,
Itt van pár barátom, szétverlek bennetek,
Bartal, te ifjú férj, most légy nagylegény!
Bartal már indulna nagy verekedésre,
De az Ezüstsárkány megállítja őt:
Majd én elintézem, csak egy-két pillanat,
Péppé verem rögtön ezt a nagymenőt.
Őt a minotaur, őt a vitéz macska:
Majd mi elintézzük, ti csak menjetek!
Kacor Király mondja, s kihúzza a kardját,
Előre hőseim, minót verjetek!

No, te minotaur, levágom a szarvad!
Kacor Király villan, s szarvát levágja,
Csizmás Kandúr rikkant, Karmos Mió üvölt,
Jó Részegecs Macsok szintén kiáltja:
Levágom a szarvad! Levágom a szarvad!
Szarvatlanná teszek, te minotaur!
Files Ket, a főúr, szintén vagdalkozik,
Nem lesz minotaur többé már nagyúr!
Kiverem a fogad, éévágom a patád,
Avagy fejed veszem, ha ezt akarod!
Kacor Király mérges: - Takarodj utamból,
Avagy süttögetni viszem a farod!

Elszabad a marha, minotaur üget,
Szarvatlanul szabad át a dombokon,
Vidáman nevetnek a gonosz rablókon,
Barátok, vendégek, és a sok rokon.
Végül megérkeznek a jó fogadóba,
Ezüstsárkány nevet visel ez a ház,
Kis Boldizsár köszönt, hideg koktélt kínál,
Shékert ráz és dobál, tojással dekáz.
Most Egyszarvú Bartal, aki immár házas,
Köszöni Bandinak a nagy szervezést,
Köszöntőt mondanak, páran, egymás után,
Mások kezdik már az ivást és evést.

Díszhelyre ültetik Bartalt és Kellikét,
Kellike mellé ül ünő, az Icus,
Ezüstsárkány uram Bartal mellé kerül,
Mellette a neje és az öt cicus.
Ezüstsárkány asszony vidáman mosolyog,
Körülötte lebzsel harminc gyereke,
Aztán Kandúr Bandi rendet tesz közöttük,
Sátorban kap enni sárkány serege.
Kacor Király mellé Csizmás Kandúr kerül,
Aztán Karmos Mió és úr Files Ket,
Részeges Macsok is kap egy jó kis székot,
Mellette ül Tartas, pap, aki esket.

Apjuk, anyjuk, tesók, s mind a bő rokonság,
Benn a fogadóban foglalnak helyet,
Urgosz és Paripa, Ló király s Fehér Ló,
Repes, Táltos és Griff mind hoznak nejet.
Rengeteg egyszarvú, lófélé és ember
Sátrakba kerülnek, hol zsibonganak,
Kellemes levegő jár az asztalok közt,
Zajfogó kőfalak itt nem konganak.
Kandúr Bandi sűrög, folyton intézkedik,
Nagy a vendégsereg, szemük már kopog,
Mindenféle illat száll a levegőben,
Parázs tűzén sütnék, máglyatűz ropog.

Kandúr Bandi durrant, pezsgőt bont kezével,
Pohos pohár öblén gyöngyöző nedű,
Körben koccintanak, tósztot is mondanak,
Hideg gyümölcskoktélt most nagy keletű.
Ásványvizet isznak, mások meg gyümölcslet
Alkoholos italt, mely alul koholt,
Pezsgőt, bőlét, likőrt, bort, sört és pálinkát,
Kandúr Bandi sürgött, szaladt és loholt.
Mindenféle konyak, whisky, vodka, gin, rum,
Jó körtepálinka, kumisz, malibu,
Gyógyító unicum jár a poharakba,
Bámul a sok sárkány, mint fi karibu.

Nekünk is, nekünk is, kérik a sárkányok.
Nektek most még nem jár, ti dolgozzatok,
Segítsetek tüstént a felszolgálóknak,
Közben sült ökörről álmodozzatok.
Harminc ezüstsárkány segít a lányoknak,
Nagy a sürgés-forgás, tálcákon kaja,
Szinte futva járnak, kezük sosem üres,
Száll a levegőben a lányok haja.
Talán száz a szakács, ötszáz a leányzó,
Pár száz férfi segít a konyhák körül,
Kezdődik az étel asztalra hordása,
A pompás látványnak mindenki örül.

Előétel gyanánt salátákat kapnak,
Mézes és mustáros salátát esznek,
Burgonyasalátát, majonézzel öntve,
Egyes falánk falók mindenből vesznek.
Híres duplakagyló saláta a sláger,
Jó hagymasaláta kapros mártással,
Érett paradicsom-saláta piroslik,
Zöld salátalevél díszlik száz társsal.
Finom olajbogyós saláta tálakban,
Habzsol a vendégség, egyik se morog,
Rákolló kirántva, hú, de finom húsú,
Minden vendég eszik, egy se kódorog.

Nagy tálakon vaját tesznek az asztalra,
Hozzá kenyér, cipó, bagett és buci,
Frissen sült pékáru illata lengedez,
Fal a sok anyuci és sok apuci.
Sajtokat találunk, húsos szalonnákat,
Levesek kondérban, nagy a keletjük,
Gazdag raguleves, aranyszigetekkel,
Mondják a sárkányok: - Mi is szeretjük!
Jó burgonyaleves, magyaros módival,
Császárszalonnával, kolbásszal, sokkal,
Tejfölös fejtettbab levese csülökkel,
Csirkeleves dívik, mégpedig okkal.

Tejszínes fokhagyma-leves illata jár,
Szippantanak sokan, kérik a levest,
Fekete ribiszke-levest esznek ezren,
Mézzelek készítve, őket ne nevesd!
Tán piros ribiszke, málna, szeder, alma
Váltja fel a finom sötét ribizskét,
Aztán jó áfonya, tejszínes tojással,
Fő a sűrű mézben, s választhatsz piszkét.
Lengyel sörlevest kérj, tejföl és sárgája,
S cukor kell hozzája, s kenyérdarabok,
Melyeket sült vajban pirítsad barnásra,
Sajtkockákkal hintsed, rá is harapok.

Krumplilevest ehetsz, zöldbabbal dúsítva,
Készül vajas-hagymás csillagtök leves,
Gulyáslevest kérhetsz, akár egy kondérral,
Leves habzsolástól szád már cserepes.
Hallé bográcsokban, körbe penderítve,
Pirospaprikával bőven meghintve,
Vigyázzatok, erős, és szúr a szálkája,
Bandi szőlő, a vendég gyorsan megintve.
Fácánlevest esznek ínycsiklandó asszonynépek,
Bő marhahúslevest, velős csontokkal
Férjeik, s hatalmas húscupákot falnak,
Sós velőt kenyérrel, s öntik borokkal.

Rövid szünet után új illatok szállnak,
Tengeri herkentyűk százféle faja,
Tálakon garnéla, szépen körbe rakva,
Homár és langusza, jó száz halkaja.
Nyárson sült pisztrángot tálalnak a lányok,
Nagy sikert arat a harcsapaprikás,
Cápauszony leves, sült fogas tálakon,
Mogyorós haltekercs jöhet, nem vitás!
Garnélás sült tészta, ropogós kecsége,
Ponty és harcsa rántva, ízes sült keszeg,
Angolna és sügér, lazac, őn, domolykó,
Mondják a vendégek: - Most halat eszek.

Aztán húst tálalnak, sertés karajt, rántva,
Töltött borjúkarajt, bácskai kacsát,
Finom krémes sonkát és angolos bélszínt,
Közben a sörökkel ne csinálj pacsát.
Csirkemájjal töltött burgonya tálcákon,
Villányi babos nyúl, rostonsült karaj,
Szűzpecsenye sütvé, bacon szalonnásan,
Ettől meredezhet nagy sárkány taraj.
Részeges tarjához vöröshagyma, mustár,
Vodka és sör kell még, bors és köménymag,
Ha valaki böffent, elégedettséggel,
Kandúr Bandi rászól: - Ez nem görénylak!

Két tálalás között sajtot eszegetnek,
Van szabályos, kerek, lyukas nagy sajtok,
Ementáli mellett trappista, Edami,
Mondják a vendégek: - Olyat óhajtok!
Szabálytalan lyukú röghézagos sajtok,
Óvári és Lajta, Göcsej Csemege,
Zárt tésztájú sajtok, medvesajt, parmezán,
S kupájukat nézik, van-e feneke?
Lágy sajtok, friss sajtok, finom kemény sajtok
Sorjáznak százával széles tálcákon,
Camembert, kecskesajt, fehér Mozzarella,
Mindegyik kiváló, választhatsz vakon!

Bartal és Kellike fényes esküvőjén
Jól érzik magukat mind a vendégek,
Ezüstsárkány mondja, kicsit szégyenlősen,
Itt benn a gyomromban már kicsit égek.
Neje megkérleli: - Nehogy tüzet okádj,
Megéghet valaki, sárkánytűz heves.
Gyomorkeserűt hoz Kandúr Bandi gyorsan,
Igyál egy-két kortyot, gyógyítón cseles.
Karmos Mió kérdi: - Ezüstsárkány koma
Mi a rendes neved, megmondod nekem?
Csak a barátoknak, Fifi az én nevem,
De aki mosolyog, elfenekelem.

Könnyebb és nehezebb ételek sorjáznak,
Szarvas, őz és birka, s marhapörkölték,
Muflon és vadkecske, pácolva és frissen,
Mihez a szakácsok fűszert öröltek.
Strucchús és bivalyhús igazi ínycség,
Szürke szarvasmarha egybesütve sül,
Világ legjobb húsa, amikor készen van
A húsevő vendég mindjárt értesül.
Sütnek még vaddisznót, bölényt, zergét, tevét,
Kis Boldizsár hajlong: - Ez éltem napja,
Elmondom önöknek, az boldogít engem,
Amikor vendégem sülttem harapja!

Aszalt szilvás pulyka olajbogyós melle
Sül a tűzhelyeken, s rántott jércemell,
Sok boros cseresznyés csirke pirul sorban,
Az esküvő rangján a sok sült emel.
Fajdkakas és fácán, csodás fácánleves,
Fürjek, seregélyek sülnék százszámra.
Galambot nem eszem! – kiáltanak többen,
Sast, sólymot és vércsét nem veszek számra!
Csirkeféle étkek, sok más madárhússal
Járnak az asztalra, sokan szeretik,
Megesznek pár combot, rántott forró csirkét,
Majd a csirke csontját mind hátra vetik.

Sült paradicsomos parajjal telt gomba,
Camembert-rel öntve, grillezve menő,
Jó zsiványpecsenye csirkéből ízletes,
Könnyebb, mint a disznó, ez nem bökkenő.
Ananással rakott szűzpecsenye sültje
Sistereg lapokon, alul tűz lobog,
Megsült finom étek ezrével tálalva,
Vendégnép szájában a sok sült ropog.
Sok ezer és ezer sült éték illata
A sok ezer vendég éhét megnyitja,
A feltálalt ételt falják a vendégek,
Finom étel illat éhüket szítja.

Töltött marha sütve csúcsétel javából,
Sajtos csalamádé jár a hús mellé,
Forgatják a marhát izzó tűzparázson,
Kis Boldizsár a húst osztja százfelé.
Túrós tészta öntve jó sült szalonnával,
Szalonnadarabkák sósan megsütve,
Barnás szalonnácskák borítják a tésztát,
Fald fel azon nyomban, nem jó kihűtve.
Főtt húsok mázsaszám tálakon díszlenek,
Gőzölög a sok hús, rezeg egy kis háj,
Sósan, áfonyával, zsömlével tálalják,
E finom húsokból falni is muszáj!

Pálinkát szolgálnak fel a felszolgálók,
Gönci barackpárlat bársonyos nedű,
Barackvirág illat száll a palackokból,
Gyengéden bűvölő, kedvelt keletű.
Málnapálinkával a málnást idézik,
Piros Vilmoskörte buján illatoz,
Szilva pálinkának fűszeres az íze,
Vendég az ital közt gyakran ingadoz.
Szeder és cigánymeggy, kökény és birsalma,
Fekete ribizli pálinka menő,
Csak keveset ihatsz, könnyen fejedbe száll,
Pálinka ivásban ez a bökkenő.

Kandúr Bandi látja, három kentaur jó,
Kimegy a kapuba őket fogadni.
Üdvözlét nagy macska, jöttünk köszönteni,
Eme ajándékot kérjük átadni.
Nézi Kandúr Bandi, mi ez az ajándék?
Csillog, villog szépen, nagy, mint strucctojás.
A Titánon jártunk, onnan szállítottuk,
A természet díszé, csodás alkotás.
Kandúr Bandi mondja: - Bartal és Kellike,
Három kentaur jött, leülhetnek-e?
Jöjjenek csak ide rokon kentaurok,
Nézzék meg, milyen a' korsó feneke!

Megmondják nevüket: - Én Kézíró vagyok,
Ám, de nem irokéz, csak egy kentaur,
Én Képíró vagyok, én Íjászó vagyok,
Kentaur fajtából, nem minotaur!
Foglaljatok helyet négylábú rokonok,
Mi ez a nagy tojás, amit hoztatok?
Ez titáni gyémánt, koronátok dísz,
Vendégek, ti nehogy áradozzatok!
Kezírón, Szepirón és Iászon mester
Helyet foglal rögtön a főasztalnál,
Lakomáznak menten, de Bartal azt mondja:
Igyál is, mielőtt mindent felfalnál!

Illik elmesélni, sütemény is volt ott,
Pompás mákos rétes kelendő süti,
Rumos málna parfé, finom almás rétes,
S a rizstejes kenyér egymást nem üti.
Fehér csokis fagylalt, forró mézes meggyel,
Málnával, szederrel vagy cseresznyével,
Igen csak közkedvelt, mint a málnás omlett,
Mint a morzsás meggyes, falják ezrével.
Epres lepény járja, muffinok és torták,
Málnás és tejszínes kehely, behűtve,
Tán százféle puding, ilyen-olyan pite,
Sok palack kupakja közben leütve.

Itt van a pillanat, Bartal és Kellike
Csendben visszavonul, észre sem veszik,
Gyönyörű lombsátor nászuk szent otthona,
Az, ami a dolguk, mostan azt teszik.
Ám a vendégsereg vígadoz javából,
Folyik a multság, bő lakodalom,
Esznek, isznak vígan, egyre hangosabbak,
Végül nótázni kezd a sokadalom.
Nyírettyűsük jönnek, dobosok, kobzosok,
Táncra perdül menten a vendégsereg,
Táncolnak, dobognak, néha nyerítenek,
Közben fordul a Föld, az idő pereg.

Nejem túrógombócával laktak sokan,
Tarhonya fő, s derce, málé és kása,
Felette közkedvelt és menő ételek,
Őseinknek ez volt kedvelt szokása.
Osztriga és kagyló vitamin-töltelék,
Fehérje adalék a sok sör mellé,
Fal a vendégsereg, táncolnak több ezren,
Húst esznek és sajtot, lesznek étellé.
Fantasztikus lagzi, ezer évekre szól,
Bartal és Kellike házassága szent,
Aki nem érti meg lagzink jelentését,
Csakis olyan lehet, mint egy nagy faszent!

Árpa ser kell ide, barna és világos,
Gyümölcsös Martini, s Cinzanó ital,
Kiváló párlatok, serek és jó borok,
Isszák és hallatszik csendes harci dal.
Koccintanak csendben, halkán beszélgetnek,
Feleség és gyerek álomba merül,
Elmennek az anyák, lányok és gyerekek,
Fogadónk nőnépe mind elszenderül.
Kandúr Bandi szóla: - Aki férfi, iszik!
Serlegek és kupák serrel telnek meg,
Férfi vendégeink kortyoljatok csendben,
A sok jó italtól jól teljete meg!

Sörényes oroszlán köszönt rá Bandira!
Kandúr Bandi kérdi, ki tetszik lenni?
Én vagyok a Magúr, felkelő Napisten,
Úrmagnak is hívnak, lehet szeretni!
Eltelt az éjszaka, felkeltem, mint Magúr,
Mint csillagok ura, mint a nap szaka,
Sörényes fejemmel világítom a tért,
Eljött a fényisten vidám korszaka!
Trónt Magúr istennek, hozzátok a kaját,
Étel, ital, süti legyen előtte,
Magúr király, napom, kedves jó rokonom,
Üljön le, ha nyilát messze ellötte!

Van ám még rokonom, Hold király, Szél király,
Ők is szeretnének lenni itt jelen!
Jöjjenek, de gyorsan! – mondta Kandúr Bandi,
Várja őket étel, ital, s kényelem!
Megjött hát a reggel, a Napisten felkelt,
Majd utána hétszer hét reggel jövellt,
Negyvenkilenc napig, és még egy szent napig
Magúr, a Napisten, ezer fényt lövellt.
Hold király, Szél király jól érezték magok,
Folyt a lakodalom, vidám volt a nép,
Táncoltak, vigadtak, roptak, ettek, ittak,
Így zajlott a műsor, vigadtak eképp!

Kandúr Bandi hívja segítő társait,
Harminc ezüstsárkányt etetne dugig,
Szépen dolgoztatok gyerek sárkánykáim,
Most aztán egyetek, bátyák és hugik.
Egészben sült ökrök várnak rátok frissen,
Fogjatok most hozzá, szépen egyetek,
Ti ötszáz leányzó, aki felszolgáló,
Ti is üljetek le, teljen begyetek.
Grogot, puncsot, koktélt, kinek mi kedvence,
Számolatlan számra, bőven azt ihat,
Így a nagy fogadó lelkes személyzete
Fényes jó kedélye mindenre kihat.

Már ötven nap eltelt, Bartal és Kellike
Hosszú nászútjáról visszaérkezett,
Gratuláltak nekik, ki-ki patát nyújtott,
Mancsot, karmos lábat, mások meg kezét.
Ezüstsárkány Fifi szépen elbúcsúzott,
Elszállt családjával bolygója felé,
Aztán a Griff király szárnyalt a magasba,
Ki az úri címet kiérdemelé.
Sok ezernyi vendég búcsúzott rendesen,
Kis Boldizsár uram hajlongott sokat,
Bartal és Kellike kegyesen intettek,
Kandúr Bandi ölelt ezer másokat.

Tartas pap is elment, Ló király, s Fehér ló,
Urgosz monocérosz, pegazus Repes,
Táltos és Paripa, mind az összes vendég,
Ám, de néhány szót még szólni érdemes!
A három kentaur, kiváló harcosok,
Nap, a Hold és a Szél helyben maradtak,
Sőt, a macska csapat, vitéz kíséretként,
Összegyűlve együtt, szép estélyt adtak.
A híres egyszarvú lakodalom ténye
Fennmarad, amíg a világ, s három nap.
Ezt zengik a macskák és a három isten,
Szél király, Hold király, és a fényes Nap.

ÉJ LÁNY

Ha az Éj, az ébenhajú lány,
Eljő nesztelenül,
Halkan suhan csillámló csónakon,
Melyben merengve ül,

Szétbontja haját, a feketét,
Széttéríti szépen,
S millió csillaggal tündököl át
A végtelen égen,

Arra gondolok, nagy szomorún,
Vajon lát-e engem?
Tudja-e, vágyódom közelébe,
Ki a földön tengem?

Álmos ébren az ablakon át
Nézem: mint egy kobold,
Ki kacér lánggal telve, fénycsókot
Dob rám a messzi Hold.

Érzem az ablakon át a kert
Édes lehelletét.
Bódít a sűrű virágméz illat,
És suttog a setét.

Lassan az Éj lány tovaperdül,
Forog a szoknyája,
Haját fésülgeti, s fut utána
A csillagok nyája.

Fésűjén csillagok szikráznak,
Pattogó napocskák,
Behullanak hajának tavába,
Apró csillagocskák.

Rokona nesztelen jó vele,
A lassú léptű csend,
Zajjal az Éj lánytól néma társát
Ostobán el ne csend.

Hullócsillag lobban az égen,
Az Éjt ezüstözi,
S a világot, múltó pillanatra
Bő fénnel öntözi.

A napok sem örök éltüek,
De az Éj lány igen,
Gyönyörű hajával fölénk hajol,
S a világ elpihen.

Halovány fénygyolccsal rám legyint,
Csókot dobva ámít,
Lehunyor szemem, s mire felnyitom,
Már a Nap világít.

Nem baj, Éj lány, visszajössz te még,
Reád várok este,
S álmodom, ha szemem a szemedet
Égőn megkereste.

KAKAS ÉNEK, KAKUKK ÉNEK

Tűzött a napocska, szórta száz sugarát,
Arannyal öntötte nyakon a sok nagy fát,
Nyári délutánon forró meleg áradt,
Rezgett a levegő, pihegett sok állat.

Hatalmas eperfa terebélyes lombja
Árnyékot vetett az udvari homokra,
Ott hűsölt egy kakas, árnyékba húzódva,
Gyönyörködve figyelt egy harsogó dalra.

Fának a legalsó ágán ült egy madár,
Kakukkolgatott ott, zengett a tág határ,
Kakukk fújta dalát, ami bizony rút volt,
Amit a madárnép fülsértőnek csúfolt.

Jaj, de csodálatos a te zengő hangod!
Hízelgett a kakas, - Nagy dalnok a rangod!
Ám közben nem figyelt a kakukk válaszra,
Rá akart gyújtani egy szép kakas dalra.

Engedd meg te nekem, gyönyörű éneked
Viszonozzam mostan, dalolhassak neked,
Megcsillogtatom most énektudásomat,
Kedves kakukk dalnok, hallgasd meg dalomat.

Neki készülődött, nagy levegőt véve,
Érces kukurikú harsant fel az égre,
De nem hagyta abba, folytatta vitézül,
Nem látta, a kakukk már elszállni készül.

Ez a kornyikálás bántotta a fülét,
Meg az egész udvart, és egy tücsök szülét,
Alig várta végig, hogy már befejezze,
S az egész világot újra delejezze.

Ő saját dalával zengett dicséretet,
Kakukk, kakukk, mondta, szólni így szeretett,
Gondolta, a világ elámul dalától,
Megrészegül dala bájos italától.

Mondta a kakasnak, gyönyörű a hangod,
Bizonnyal híres vagy, világhíres dalnok,
Érces is és csengő, száll a nagyvilágnak,
Egész álló napon téged hallgatnálak.

Így dicsérték egymást, s énektudásukat,
Magasztalták egymást, éneklő társukat,
Szólt a kakukk, kakukk, kukurikú zengett,
Rémes kornyikálás tölté be a kertet.

Hallotta egy veréb a ronda éneket,
Szomszédos almafán almát csipegetett,
Unta zengését a dicsekvő beszédnek,
Mivel a két dalnok dala ronda ének.

Az itt az igazság, nem is kell felelni,
Egyikötök sem tud szépen énekelni,
Hangotok fülsértő, ricsaj az ég alatt,
Zenebona csupán, mely csak zajos marad.

Dicséritek egymást, mert hiúak vagytok,
Művészi érzékre ti semmit sem adtok,
Közben azt várjátok, visszadicsérjenek,
Fületekbe végül csak hangok érjenek.

Így beszélt a veréb. Milyen igaza volt!
Kakas és a kakukk nagyon rondán dalolt,
Fáj ám az igazság, mégis ott folytatták,
Mivel mást nem tudtak, ahol abbahagyták.

MIKI MÓKUS ÉS A FARKAS

Molyhos tölgyes erdő kellős közepében,
Egy kis mókus lakott, ugrált örömében,
Ott lakott egy nagy fán, fának az odvában,
Polytonosan ugrált, szökdelt jó dolgában.

Miki volt a neve, az ágakon lendült,
Mikor éppen aludt, az erdőre csend ült,
Tölgymakk volt az ebéd, bőven lakomázott,
Amikor nem ugrált, pelékkal komázott.

Vidáman futkosott, ágról ágra szökölt,
Amíg az arany Nap fénykévéket lövellt,
Aztán ment aludni, odva melegébe,
Jó nagyot szundizott, éjjel egyvégtébe.

Vigyázz Mókus Miki, farkas jár az erdőn,
Ordas Farkas Fecó, nem él az tepertőn,
Megeszi a mókust, meg akit még talál,
Nem kell néki hozzá kés, villa, se kanál.

Egyszer csak mi történt? Hajh, mily rettenetes,
A Nap is elborzadt, olyan rémületes,
Egy felhő zsebkendőt húzott szeme elé,
Mivel a mókuskát a fákon nem lelé!

Egy farkasra esett, aki aludt éppen,
Mély álomba merült erdő hűvösében,
Felugrott a farkas, be akarta kapni,
Tátotta a száját Mikit megharapni.

Engedj el, te farkas! – kérlelte őt Miki,
Mert, ha nem engedsz el, bíz, jól nézünk mi ki!
Jól van, elengedlek! – Elszállt első mérge,
Szegény mókusunknak remegett a térde.

De előbb megmondod, mért vagy mindig vidám,
Én borongós vagyok, még számat sem nyitám,
Máris rossz a kedvem, te meg ugrándozol,
Mindig jókedvű vagy, meg sosem változol.

Felelé a mókus: - Megmondom a titkot,
Miért örvendezünk, s nem kapunk mi szitkot,
De előbb engedj el, itt lenn félek tőled,
Mert itt a tölgyesben rossz hír jár felőled.

Elengedte őt a farkas, választ várva,
Amit meg is kapott, rögtön, nem sokára,
Miki iramodott, felfutott a fára,
Ismét jókedvű lett, a fa volt a vára.

Onnan, a magasból felelt a farkasnak:
Kicsit szolgálja vagy a nagy farkas hasnak,
Azért rossz a kedved, mert sírást okozol,
Széttéped zsákmányod, azzal szórakozol.

Bánat jár nyomodban, sötét szomorúság,
Nem vagy jó, élteden fekete borultság,
Gonoszság, mi szíved folyton szorongatja,
Félelem az, ami rosszkedvet adja.

Mi, mókusok mindig jókedvűek vagyunk,
Nem bántunk meg senkit, víg ugrálást csapunk,
Tőlünk senki sem fél, szeretnek bennünket,
Szeretben éljük egész életünket.

AZ OROSZLÁN ÉS SZÖVETSÉGESEI

Volt egyszer egy sárga, nagyerős oroszlán,
Borzas volt a feje, borzas, mint boroszlán,
Nagyon unatkozott, ezért úgy gondolta,
Társaság kell néki, ezt meg is fontolta.

Hivatta a hiúzt, tigrist és párducot,
Mind a három vadász királyához futott,
Nagy vagyok és erős, de nincs társaságom,
Ezért hármótokat udvaromba várom.

Legyünk szövetséges, négyen jó barátok,
Ne álljon közibénk semmiféle átok,
Hasznunkon, kárunkon közösen osztozzunk,
Helyes döntéseket majd közösen hozzunk!

Megörültek nagyon ennek a beszédnek,
Oroszlán királytól az állatok félnek,
Mindhárman úgy vélték, hasznuk lesz majd bőven,
Kárt meg ki tehetne? Jó lesz a jövőben.

Ama gondolattól, hogy már régen ettek,
Vadászni indultak, mivel jóba lettek,
Közösen vadásznak, megnőtt bátorságuk,
Megbeszélték együtt, mit tesz társaságuk.

Hálót kerítettek, azzal vadászgattak,
Előlük a vadak messzire szaladtak,
Végül egy nagy zebra akadt hálójukba,
Lakmározni fognak, bíztak királyukba.

Négy egyenlő részre osztotta a zsákmányt,
Az oroszlán király, nem szőtt csendben ármányt,
Nagy meglelégedéssel figyelt a három társ,
Szemük előtt folyt a kövér zebra bontás.

Első rész az enyém, a királyság jogán,
Második is enyém, mondta az oroszlán,
Az erősebb jogán, enyém a második,
Harmadik is enyém, állatok felkopik.

A legbátrabb vagyok, ezért jár ez nekem,
Bátrak ura vagyok, bátor fejedelem,
A negyedik részhez, ki hozzá mer nyúlni,
A földbe döngölöm, ott fog lelapulni.

Falatozni kezdett, hangosan csámesogott,
Jóízűen evett, bátran lakmározott,
Szövetségei éhesen távoztak,
Szegény becsapottak ott nem lakmároztak.

OROSZLÁN A SZÚNYOGOK ELLEN

Kéklő folyó partján, nádas mély zöldjében,
Rengeteg szúnyog élt, a nyár idejében,
Dünyögött, zunnyogott a szúnyogok raja,
Félte az állatok nagyja és apraja.

Szúnyogok, szúr-nyögök, szúr és szúr, kit talál,
A hős szúnyogokat gyakran vitte halál,
Vérszívó álnokok, az állatok réme,
Hívén önmagukról: az állatok kréme.

Egyszer egy nyugtalan kicsi szúr-nyög fajzat,
Kalandozni készült, szűk lett ott az aljzat,
Kirepült a fényre, nádas sűrűjéből,
Szúnyogok vizes és árnyas rejtekéből.

Egyszer csak észrevesz egy rettentő vadat,
Egy alvó oroszlánt, most kell az akarat,
Bátorság, merészség, biztatta ő magát,
Ledöfi kardjával a zsarnok oroszlánt.

Kirántotta kardját, haraggal támadott,
Oroszlán farkába döfött legott hatot,
Kimúlt az oroszlán, mivel meg se moccant,
Halálos döféstől a foga se koccant.

Kis szúnyogunk repült vissza a rajához,
Dünyögök, zunnyogók szüntelen zajához,
Dicsekedett nyomban, dicső hőssé lettem,
A zsarnok oroszlánt én leterítettem.

Egyetlen döféssel másvilágra küldtem,
Még szúrtam a farkát, és nem menekültem,
Állatok királya bokrok alatt hever,
Aki a mancsával egy bivalyt is lever.

Örök dicsőséget szereztem én néktek,
Szúnyog nemzetségnek híre száll az égnek,
Félelmetes királyt lesúrtam könnyedén,
Hős hírünk elterjed az egész földtekén.

Örült a szúnyoghad, mentek tekinteni,
És, ha mégsem igaz, az ifjat inteni,
Az oroszlán holtan hevert a bokorban,
Dicső lesz a szúnyog majdan minden korban.

Szúnyog harci táncot vadul döngve jártak,
Majd a holt oroszlán nagy orrára szálltak,
Döfködték a királyt, majd vígan daloltak,
Mivel nem árthatnak a ledöfött holtak.

Álmából a király kezdett felébredni,
Orrát csiklandozták, nem szokott tévedni,
Suhintott farkával, rá a szúnyogokra,
Táncoló kicsikre, zümmögő nagyokra.

Vége lett a táncnak, ki élt, elmenekült,
Táncuk sok szúnyognak életébe került,
Egyetlen suhintás őket helyre tette,
Nagyravágásukat megsemmisítette.

DARAZSAK ÉS MÉHEK VITÁJA

Volt egy kerek erdő, benne fű, fa, virág,
Madár, nyuszi, bogár, pocok, mókus, pille,
Volt, ki nektárt ivott, volt, ki mindent kirág,
Talán villó is volt, aki ide ille.

Kerek erdőn bévül volt egy kerek liget,
Szép kerek ligetben volt egy kicsiny méhes,
Ligetben egy tisztás, egy kis fátlan sziget,
Zümmögéstől hangos, virágoktól ékes.

Nőtt itt egy vastag fa, jó nagy odú benne,
Odú hűvösében nagy, gazdátlan léppel,
Ha a mienk lenne, ugye, hogy jó lenne,
De nem az, hát ne nézz ily fancsali képpel.

Rátalált egy darázs, szólt a többieknek,
Foglalni akarták azonmód a lépet,
Zümmög a sok darázs, mind oda sietnek,
Hanem egy méhecske gyorsan közbe lépett.

Mienk a lép – zümmög, - mert mi készítettük,
Darazsak menjetek, innen táguljatok,
Ezt a kis lépecskét fa odvába tettük,
De nem a tiétek, máshol bámuljatok.

Nem igaz, nem igaz! – zúgtak a darazsak,
Mi leltünk előbb rá, vastag fa odvában,
Szúrásuk égető, szállongó parazsak,
S lép benn az odúban, s odú benn a fában.

Jöttek a méhecskék, mondták igazukat,
Zúgtak a darazsak, zümmögtek, zönögtek,
Mások is hallották zümmögő dalukat,
Oly nagy volt a vita, százával dönögtek.

Nem tudtak dönteni, kinek van igaza,
Kié a lépecske, a lép kiket illet?
Döntőbírót hívtak, döntő lesz a szava,
Lép a darazsakhoz, vagy méhekhez illett.

Elhívták a dongót, ő a döntőbíró,
Döng, zöng, zümmög, bűg, zűg, sokat gondolkodott,
De nem tud dönteni, hangja kicsit síró,
Véleményt mondani inkább óvakodott.

Ekkor váratlanul egy poszméh szállt arra,
Mindkét fél érveit bölcsen meghallgatta,
S mivel felkérték a döntnök hivatalra,
Így szólott, miközben csápjait forgatta:

Aki ezt a lépét ide készítette,
Tud az még csinálni sok hasonló lépét,
Gyorsan csináljatok, szedte teremtetten,
Egy hasonló lépét, de pont ilyen szépet!

A szorgos méhecskék szorgalmasak voltak,
Sorban munkálkodtak, lépük szabályos lett,
Lustácska darazsak mostan meglakoltak,
Lépük szabálytalan, mint egy tojás omlett.

A méhecskék lépe, mint a fa derekán,
Az odvas üregben, hűvös odú mélyén
Lapuló lépdarab, elhiszed-e netán?,
Pontosan olyan lett, s méz csordul szegélyén.

A darazsak pedig döngve elvonultak,
Szégyenkezve szálltak, el a kis ligetből,
Meredő csápjaik bénán lekonyultak,
El a szép tisztásról, virágos szigetből.

Ami nem a tiéd, ne akard magadnak,
Nagyon pórul járhatsz, szégyenben maradhatsz,
Az legyen örömed, ha a gazdájának
Egy elveszett holmit gyorsan visszaadhatsz.

AZ ÖKÖRSZEM ÉS A MEDVE

Kerek erdő legszebb fáján
Dalolgat egy kismadár.
Alig látszik, oly picinyke,
Zeng dalától a határ.

Medve bátyó arra ballag,
Farkas most a pajtása.
Gyönyörködik a szép dalban,
Nagy a szép dal hatása.

Medve bátyó halkán suttog,
Farkas komát kérdezi;
A dalnokot ezer levél,
Ág, gally, s árnyék vértézi.

Farka koma, ki az, aki
Ilyen szépen zengedez,
S valahol a fák ágain
Levelek közt lengedez?

Az a madárkirály, bátya,
A neve meg ökörszem,
Szépen dalolgat a fákon,
Fák rejtekén fő őrszem.

De szeretném megcsodálni
Palotáját az úrnak!
Nem méhodú, ahol méhek
Zümmögnek és megszúrnak!

El is mentek megcsodálni
Az ökörszem palotát.
Bekukucskált a fészekbe,
Ám nem látta a csodát!

De hisz viskó a palota,
Toll, ág, fű meg fadarab,
Fiókái koronátlan,
Közönséges madarak!

Meghallotta az ökörszem,
Vérig sértve néz ottan,
Medve ellen nagy háborút
Indított ott legottan!

Medve bátyó hadba szólít
Mindenkit, ki négylábú,
Szörmebundás, karmos, patás,
Nem túl bamba, s nem bábú.

Ökör, tulok, szarvasmarha,
Bölény, bivaly, meg a kos,
Hadba gyűlve táboroznak,
Róka ott a fő okos.

Őz, gím, dám, nyúl, és vaddisznó,
Farkas, hiúz, borz, menyét,
Medve bátyát támogatják,
Mindenki, ki földön élt.

Az ökörszem hadba szólít
Mindenféle madarat,
Négylábúak hada felett
Nagy győzelmet most arat.

Aki repül, tollas, csőrös,
Szárnyas lény az ég alatt,
Összegyűlnek táborozni,
Seregben a madarak.

Sas és sólyom, kánya, vércse,
Ölyv és karvaly, keselyű,
Harcra készek, nem is kevés,
Kopasz nyakú, s bőrfejú.

Táborba száll bogár, darázs,
Méh és szúnyog, vad böngölő,
Legyek hada, szitakötő:
Négy lábukat öldökölj!

Megtudta a szúró szúnyog,
Róka lett a fővezér,
Ravasz koma ez a róka,
De amúgy meg himpellér.

Ha a farkam felemelem,
Támadjon a csapatunk,
Hősiesen harcoljatok,
S nagy győzelmet aratunk.

De, ha farkam lecsüngve lóg,
Hasam alá behúzza,
Szaladjatok, merre láttok,
Seregünk már lezúzva.

Így szólott a ravasz róka,
De a szúnyog hallotta,
Elrepült az ökörszemhez,
S amit hallott, megmondta.

Felvirradt a harc reggele,
Indultak a seregek,
Nagy hangzavar támadt rögtön,
Megdöndültek az egek.

Néglábúak törtek harcra,
Rettenetes robajjal,
Recsegett az erdős cserje,
Tele lett a sok zajjal.

Az ökörszem szemberepült,
Surrogott a levegő,
Vijjogott és csattogott a
Tollas, szárnyas haderő.

Szól a vezér a daráznak,
Kapsz egy nagy méz lakomát,
Szállj a róka farka alá,
Szurkáld össze a komát.

Döfködd meg a farka alatt,
Húzza be és szaladjon,
Fájdalmában, amint iszkol,
Vonyításra fakadjon.

Hirtelen a róka farkát
Lába közé kapkodta,
Három szúrás, és elszaladt,
A darazsat csapkodta.

Látta ezt a szőrös csapat,
Azt hitték, ez vereség,
Lesz belőlük hamarosan
Győztes madár-eleség.

Futottak a négylábúak,
Gyorsan, alig pihegtek,
Meg sem álltak odújukig,
Ahol nagyot lihegtek.

Megnyerték a súlyos csatát
A bátor, hős madarak,
Szúnyogok a kémlelőjük,
Szurkálók a darazsak.

Medve bátyó bocsánatot
Kért a súlyos sértésért,
Az ökörszem megbocsátott
Egy egyszerű kérdésért.

Miért mondtad, Medve bátyó,
Hogy egyszerű madarak,
Koronátlan fiókáim
Laka csak egy viskó lak?

Látom, lakod csodálatos,
Fiókáid pompásak,
Igaz, nincsen koronájuk,
Mégis nagyon csodásak!

Nem is azért mondom neked,
Mert győztek a madarak,
Hanem inkább becsületből,
Nem vagyunk mi szamarak!

Legyen béke köztünk végre!
Az ökörszem ezt mondja.
Mancs és a szárny egymásba csap,
Álság őket nem rontja!

AZ ÖKÖRSZEM KIRÁLYSÁGA

Régen történt, tán mesében,
Tán nem is volt, olyan rég,
Összeültek a madarak,
Mert királyuk nem volt még.

Választásra gyűltek össze
Egy szép nyári délután,
Karvaly, gólya, kőszáli sas,
Héja, kakukk, gulipán.

Egyfolytában veszekedtek,
Megegyezni nem tudtak,
Nem jutottak még döntésre,
S máris hármat aludtak.

Volt vijjogás és hangzavar,
Csipogtak és hadartak,
Madárpártok a légtrónra
Mind más tollast akartak.

Végül a sas így kiáltott:
Figyeljetek, rokonok!
Van egy tapasztalt nagy madár,
Kopasz nyakú, s rém konok.

Hallgassuk meg a tanácsát,
Takarító, s tapasztalt,
Saskeselyű az ő neve,
S rendben tartja az asztalt.

A keselyű pedig így szólt:
Országunk a levegő,
Aki magasabbra szárnyal,
Abban van csak nagy erő!

Szálljunk hát fel a magasba,
Aki magasabbra száll,
Legerősebb az közöttünk,
Legyen hát ő a király!

Megfogadván a tanácsot,
Suhantak fel, egyre fel,
Alig kezdődött a verseny,
Valaki már kelepel.

Nem bírom a gyors iramot!
Szegény gólya lemaradt,
Sok más madár is megtorpant,
Nem volt erő s akarat.

Ludak, récék, tyúkok, pávák,
Hattyúk és a pityerek
Nem lehetnek már királyok,
Majd mindőjük pityereg.

Strucc és emu, nandu, kivi,
És a bátor kazuár
Szállni nem tud, király nem lesz,
Csak majd udvari futár.

Rossz repülő a nagy túzok,
Meg a díszes papagáj,
Daru, gém, csuk, kócsag, vöcsök,
Bakcsó, kakukk, s a harkály!

A kicsiknek nincsen szava,
Csíznek, pintynek ereje,
Lemarad a cinke, pirók,
És a kis tengelice.

De a sólyom, héja, vércse,
Társa az albatrosznak,
Karvaly, ölyű, s a keselyű
A jobbakhoz tartoznak.

Lassan a föld alig látszik,
Mint egy labda, akkora,
Elfáradt a nagy keselyű,
Lehorgadott az orra.

Rövidesen már csak a sas
Repült egyre fölfele,
Lenn a föld már kis meggymag volt,
S a sas erővel tele.

Szárnyalásom abbahagyom,
Senki sem tud követni,
Senki sem tud a nyomomba
Erős szárnnal eredni.

Én szálltam legmagasabbra,
A király hát én vagyok!
Nem így van az! – hangzott egy hang,
Én mindenkit lehangyok!

Az ökörszem, aki eddig
A sas hátán lovagolt,
Friss erővel, boldog szívvel
Fütyülve szólt: - Cél a Hold!

Győztes vagyok, király vagyok!
Így kiáltott, de a sas
Haragra gyúlt: - Te kis csaló,
Győzelmet így ne arass!

Csaltál bizony, s ez nem való!
Megijedt az ökörszem.
Mi lesz abból, ha a sassal
Mérköznöm kell? Verekszem!

Vagyis mégsem. Jobb lesz bújni
Lombmögötti világba,
Bokrok közé, erdőszélre,
Leszek magam királya!

TÜZESFEJŰ KIRÁLYKA

Eljött a zord tél, s a szürke égen
Némán úsztak a gyapjas fellegek,
Mégfagyott minden az erdővidéken,
S hullott a hó, mely mindent eltemet.

Süvített a szél, a csontrepesztő,
Fehér forgatagban havat kavart,
Tombolt a tél, a mindent elvesztő,
Kegyetlen jég fedte a lágy avart.

Fázott és didergett minden madár,
Alig védett a vékony tollruha,
Hideg s fagyott volt a tág láthatár,
S fagyott a toll, mely máskor oly puha.

Röptében halt meg némelyik madár,
Repülés közben némán megfagyott,
Szárnyra kelt a nép, irány a határ,
S a madár sereg mindent ott hagyott.

Falusi templom eresze alatt
Tanácsot ültek mind a madarak,
Mondá a király, ügyünk jól halad,
Tüzet kell hozni, s nem lesz télharag.

Én a sas vagyok, király a rangom,
Nem mehetek el, itt igazgatok,
Többi is mondta, százféle hangon,
Csak úgy zúgtak a füttyös mondatok.

Menjen kismadár, a sas is mondta,
A pinty szólt, ő csak énekelni tud,
Magában gyáván mind azt gondolta,
Más nyissa ki a fenti égbapot.

Ím, a királyka előre lépett,
Ne legyen vita és veszekedés,
Elrepülök én a sugár végett,
Mert a királyka mindig tettre kész!

Szállt fel az égbe, szállt a Nap felé,
Sokáig szállott, majd elfáradott,
A sok repülést meglelégelé,
Ezért egy fényrészt gyorsan elkapott.

Hevített a Nap, szikrát hányt sokat,
Tombolt a lángja, majd' megsült szegény,
De elkerülte mind a lángokat,
Mert a királyka bíz ügyes legény.

Majdnem megvakult, úgy égett a fény,
A sok sugár közt királykánk arat,
Tolla perzselt lett, de ő kőkemény,
Vitte csőrében a napsugarat.

Érezték a fényt mind a madarak,
Tüzesfejű királyka a nagy hős,
Hőt árasztottak a napsugarak,
Minden sugárka tüzet lehelős.

Jött az égi áldás, szellő lebben,
Világos a menny, az eresz csepeg,
Sokan énekeltek, egyre szebben,
Megrokkant a hó, a jég is recseg.

Hóvirág virít, friss zöldjét a fű
Ég felé nyújtja, ez már a tavasz,
Langyos eső hull, terjed a derű,
Elszállott a tél, többé nem havaz.

Mire visszaért, nagy volt az öröm,
A madársereg boldogan dalolt,
Kis királykáknak nincs egy köszönöm,
Tolla sincs, mivel tollával lakolt.

Szarka látta meg, s rögtön cserregett,
Némelyek nevettek csupaszságán,
A dögkeselyű szinte berekedt,
Annyira nevetett bőre láttán.

De a többiek köréje gyűltek,
Tollat adtak rá, felöltöztették,
Hátán a színek összevegyültek,
S a rosszmájúak már nem nevelték.

Köpönyege furcsa, folt hátán folt,
Bíbor sipkája fejét díszíti,
Sapka, pihe, toll mind ajándék volt,
A sok ajándék testét ékíti.

Azóta hozza a napsugarat,
Azóta furcsa rajta az öltöny,
Minden tél végén úzi a havat,
Mindig újra tavasz lesz a Földön.

MAROS ÉS OLT

Rengeteg nagy szikla Balánbánya fölött,
Tarkó annak neve, égre veti fejét,
Tündérasszony Tarkó, e tájon örködött,
Nem is tudni mára annak esztendejét.

Aranypalotában lakott a hegy csúcsán.
Hová lett az arany? Ne nézzetek furcsán,
Sok ezer év alatt ellopták, elhordták,
Mindenféle népek, kóbor, rabló hordák.

Csillagkő anyának nagy volt a bánata!
Két gyönyörű lánya ragyogó, mint a Nap,
Maris, az idősebb, hűgára támada,
Oltün hűga szava nővérébe harap!
Folyton veszekedtek, folyton egymást marták,
Még egymás szemét is félíg kikaparták,
Sírt Tarkó miattuk, folydogált a könnye,
Pergett kék szeméből bánata szép gyöngye.

Naphosszat üldögélt egyik ablakában,
Mely keletre nézett, zöld vizű tengerre,
Szomorúság honolt Csillagkő lakában,
Férjét elüldözték, nem látta semerre.
Nagy, hatalmas úr volt a tündérnép között,
Ám de lázadásért lett férje üldözött,
Tündérkirály ellen feltámadt a férje,
Amiért királya lesújt a fejére.

Az lesz a te sorsod, kemény büntetésed,
Száműzötté leszel, veszted birodalmad,
Soha többé ne lásd Tarkó feleséged,
Tenger vizén nyerjél tündéri hatalmat.
Zöld Fekete-tenger legyen az országod,
Hol ezer hullámmal vad partjaid hágod,
Eredj, vissza ne nézz, induljon kegyelmed,
Ne is könyörögjön, mert nem kap kegyelmet!

Maris az idősebb, csendesebb természet,
Olt, a fiatalabb, tüzes, heves, serény,
Maris tán okosabb, látja az egészet,
Olt csak a részt látja, akarata kemény.
Amint vetélkednek, néha megpihennek,
Lassan, somfordálva Csillagkőhöz mennek:
Miért vagy szomorú, drága Édesanyánk?
Megmondhatnád végre, merre jár jó apánk?

Mert ti vetélkedtek, ez egyik bánatom,
Másik bánatomat királyunk okozza,
Szegény apátokat örökké várhatom,
Nincsen olyan erő, mely őt visszahozza.
Királyunk elűzte Fekete-tengerre,
S a királyunk ellen nem mehetek perre,
De nekem sem szabad apátokhoz menni!
De mi elmehetnénk hozzá tisztünk tenni?

Folyóvá lennétek, s egyesült erővel,
Végre összefogva ebben az életben,
Eljutnátok hozzá, talán kerülővel,
Mert a nagy távolság tán mégsem végetlen!
Által törhetnétek sziklákon, hegyeken,
Dombságon, erdőkön, vad rengetegeken,
Összeköthetnétek apátokkal engem,
Amin csak naphosszat álmodom, s merengem.

Mentek apátokhoz, folyóvízzé válva?
Megyünk, Édesanyánk – mondták a leányok.
Hozom aranyvesszőm, az örömtől szállva,
S az úthoz szerencsét és sok jót kívánok!
Oltün megkérdezte: - Mely névvel utazunk?
Menjünk az enyémmel, s már apánknál vagyunk!
Az enyémmel megyünk – volt Maris válasza,
Így leszünk jó apánk és anyánk támasza!

Oltündér azt mondta: - Rövid úton megyek,
Rohanok apámhoz úttalan utakon,
Nem állhatnak ellen nekem sziklák, hegyek,
Nem állhat utamba bérc, rengeteg vadon!

Maris így válaszolt: - Kerülővel megyek,
Azért, hogy apámnál biztosan ott legyek,
Megfogadom anyám okos, jó tanácsát,
Segítségül hívom jó szerencsém ácsát!

Tarkó tündérasszony aranyvesszejével
Legyinté lányait, patakká változtak,
Elindult a két lány, nem együtt, de széjjel,
Ketten két irányba, nem is várakoztak.
Anyjuk nem hallotta őket perlekedni,
Hát nem együtt mentek? Jaj, el fogtok veszni!
Jertek vissza, jertek! – De már nem hallották,
Nem is együtt mentek, szavukat tartották.

Maris elszaladott, csöndesen utazott,
Lapályos részeket keresve csordogált,
Nőve növekedett, jó utat kutatott,
Sodrával kavicsot más kavicsra dobált.
Oltün tört előre, tüzesen vágatott,
Szilajul áramlott, sodort imitt-amott,
Sziklákat hasított, áttört rengetegen,
Csakhogy jó apjánál mihamarább legyen.

Oltün tündér leány áttört egy szoroson,
Alotusz más néven, alra ment, lapályra,
Vöröstorony után megfáradva oson,
Alig-alig folyik, bámul a sík tájra.
Nagy nehezen lépdelt, búsan sóhajtozott,
Makacs, kemény feje most nagy bajt okozott,
Itt kell elpusztulnom, magamra maradtam,
Senki sem könyörül egy jó tettel rajtam.

Ám egyszerre zúgást, morajlást hall elől,
Rengeteg nagy folyó hömpölyög feléje,
Hallja Maros hangját a nagy folyó felől:
Engem befogadott a Duna nagy mélye!
Jere, jere velünk, elvisz jó apámhoz,
Csatlakozzál hozzánk, Duna hullámához!
Ó, vigy el engem is, hadd lássam apámat!
Esdekelt Olt leány, s gyöngyös könnye árad.

S ím, a Duna Oltot nagy hátára kapta,
Két szép tündérleány egymást ölegette,
Nem zokogott már Olt, szegény istenadta,
Mindkettőt a Duna hátára vetette.
Apjuk várta őket, mosta homokpartját,
Majd vízen át nyújtja Tarkő felé karját,
S nem jutott a két lány cseberből vederbe,
Elmerültek ott a Fekete-tengerbe.

A KISGÖMBÖC

Volt egy szegény ember, annak három lánya,
Volt egy felesége, a lányok mamája,
Volt egy kis malacuk, makkal dajkálgatták,
Szerették is nagyon, kövérré hizlalták,
Olyan kövér lett, majdnem kirepedt,
Vastag hája lett a bőre megett.

Nosza, a malackát, hogy kárba ne vesszen,
Hogy ki ne pukkadjon, és le ne eresszen,
Leölték, perzselték, vastag szalonnáját,
Csípős füstre tették, húsát és kolbászát.
Majd a gömböcöt, az egész télen,
Padlásra vitték, lógott kötélén.

Elfogyott a malac, így szólott az asszony,
Eltűnt a malacka, nem volt mit válasszon,
Eredj édes lányom, hozd le a gömböcöt,
Azt a kisgömböcöt, azt a hústömlőcöt.
Hej, te mit akarsz? Meg akarsz enni?
Nem nehéz téged a számba venni!

Azzal a kisgömböc a leányt bekapta.
Ment a középső lány, mozdulni sem hagyta,
Ment a legkisebb lány: - Hé, meg akarsz enni?
Jobb lesz néked leány a hasamban lenni!
Ment az anyjuk is, őt is bekapta,
Habár visított az istenadta.

Jött a szegény ember, keresi családját,
Kedves feleségét, és a három lányát,
Sehol sincs a család, felmegy a padlásra,
Kisgömböc bekapta, egy-két pillantásra.
Ennyi embertől már nagy súlya lett,
Kötele szakadt, és ő leesett.

Legurult a létrán, kiment az udvarba,
Onnan ki a kapun, de nem jött zavarba,
Jött egy sereg kapás, sereget bekapta,
Majd egy regimentet tág gyomrának adta.
Gurult az úton, gördült előre,
Gördült sebesen, ki a mezőre.

Telhetetlen bendő, ha nem elég semmi,
Ráfizet a végén, nem fog többé enni.
Kondászfű éppen békén szalonnázott,
Hamm, bekapta őt is, ki bőrébe vágott,
Ott az útszéli menten kirepedt,
Mind kiszabadult, ki benne rekedt!

A kondászfűvel gömböcünk megjárta,
Mert a bicskájával belülről kivágta,
Végig hasította, kijött sok katona,
Kapások, a család, de ki figyelt oda,
Amerre látott, mindenki futott,
Gömböcből enni senki se tudott!

ERDŐHÁTI TÖRTÉNET

Hozzád szólok, bölcs világ,
Hallgasd meg mesémet,
Melyet most mord Medve úr
Mesél neked, kérlek.

Ha nem hallgatsz jó szómra,
Nem fogod ismerni,
És e kis történetet
Meg kell ismételni.

Ezért aztán bölcs világ
Hegyezzed a füled,
Halkan nyitja ajtaját
A Mese-épület.

Mese-kastély ajtaján
Áramlik a mese.
Meséknek úrasszonya
Tündéri Emese.

Emese édesanya
Mesélje e mesét,
Hallgassátok meg tehát
Medvének történetét.

Finom a méz, lágyan csurran,
Sok kicsi méh gyorsan surran,
Kijárnak a zöld határba,
Nektárt visznek a kaptárba.

Virágport is gyűjtögetnek,
Amit kosarukba tesznek,
Hatszögletű viaszsejtek
Arany mézzel csurig teltek.

Édes a méz, aransárga,
Jó volna a tarisznyámba.
Medve bátyó hasa korog,
Falna már a medve torok.

Ám a méhek fájón szúrnak,
Bőrödbe, ha lukat fúrnak!
Akkor aztán hova fussak,
Méhek közül, hogy kijussak?

Egy bokorba? Barlangomba?
Nem futhatok ilyen korba
Össze-vissza – ezt gondolom,
S a helyzetet fontolgatom.

Ahogy állok egy tisztáson,
Bércek közti Erdőháton,
Látom, Ravasz közeledik,
Sompolyogva settenkedik.

Szép jó napot, csurgó mézzel,
Medve bátyám, s két nagy léppel!
Viszont ecsém – mondom néki,
Nem láttál itt mézet mérni,

A közelben, Erdőháton?
De bíz láttam, a mézfákon.
Ott is egy bolt – szól a róka,
Arcán mosoly, mely csalóka.

Láthatod, hogy otthon vannak
Mind a méhek, s ők nem adnak!
Vegyük el a mézet tőlük –
Mond a róka. – A bendőjük

Mindig telve, nem árt nékik,
Ha koplalnak egy-két hétig.
Medve bátyám, te bezörgetsz,
Szúrásuktól majd dörmöghetsz,

Aztán uzsgyi, elfutsz haza,
Utánad a méhek hada
Kiröppen a méhkaptárból,
S én a Ravasz, majd zsákmányol.

Nagy ravaszdi ez a róka,
Barátságos és bohóka,
Pedig csak a hasznát lesi,
A barátját is átveri.

A sok mézet mind kiszedem,
Órák múltán hozzád viszem!
Gyanútlanul ráállottam,
Én tökfejű, nem gondoltam,

Hogy a róka becsap engem!
Lassan az odúhoz mentem,
Hol a méhek szúrós népe
Azt vizsgálja, van-e méze.

Mézük sűrű, barnássárga,
Rengeteg volt a kaptárba.
Az odú a fák kaptára,
Meleg hely az, méhek vára.

Bezörgettem, aztán uzsgyi!
Menekülni kezdtem futni.
Futásomat szaporáztam,
Erdőhátnak neki vágtam.

A vad, szúrós, mérges méhek
Szúrásai jaj de égtek.
Utolérték, reám szálltak,
Leütöttem vagy tán százat,

De ez semmi, délutánig
Kergettek őket, fától fáig.
Alig tudtam már szaladni,
Mikor kezdtem elfáradni.

Neki mentem egy pataknak,
Mire végre elmaradtak.
Sajgó testtel, fáradt lábbal,
Mikor az éj által szárnyal

A Föld felett, és kinyílnak,
Fenn az égen kivirulnak
A csillagok, értem haza.
Testem éppen nem volt laza,

Mint egy göcsört, mint fadarab,
Mint kit két oroszlán harap,
Olyan voltam, s egyhuzamba'
Alukáltam, mint a bunda.

Átaludtam tán két napot,
Majd valaki kopogtatott:
Bújj be – szoltam még álmomban,
Hát a Róka csak betoppan.

Szép jó reggelt, Medve bátyám!
Magát kialudta már tán?
Hisz egy hete egyhuzamban
Horkol itt a barlangzugban.

Már egy hete? – s megdühödtem,
Rókát majd' agyonütöttem.
Ravasz Róka, hol a mézem?
Add ide a jogos részem!

Medve bátyám ne dühödj fel,
- Magad inkább fára kösd fel -
Nincs meg a méz, mind megettem,
Mert bizony mást nem tehettem!

Első nap már szag állt belé,
Második nap az ég felé
Olyan bűz szállt, mit nem ismersz.
Mit tehettem, hisz te ismersz,

Önmagamat feláldoztam,
Nagy önfeláldozást hoztam.
Nehogy nagyobb baj teremjen,
A mézet bekebeleztem.

Megettem mind, s megmentettem
Erdőhátát, s eltemettem
A baj okát önmagamba,
Bár kis szűrés állt hasamba.

Ezt a szűrást elviseltem,
Mivel, hogy nagy hosszú lettem.
Medve bátyám adjál hálát,
Megmentettem Erdőhátát!

A Rókának igaza volt,
Bár amit mond, csalárd, koholt,
Mert a mézet, ha szereztem,
Én azonmód mind megettem.

Amikor még kis boc voltam,
Akkor is már torkoskodtam,
Minden mézet gyorsan faltam,
Ezért aztán nem tudhattam,

A méz eltart hónapokig,
Nem romlandó, csak kis fokig,
Ezért aztán kibékültem,
Bár mérgemben kikékültem.

Azon nyomban megfogadtam,
Mivel sokat torkoskodtam,
Leszokom e rossz szokásról,
E nem szép jellemvonásról.

Azt is rögtön megfogadtam,
Átgondolom enmagamban,
Alaposan kitervelem,
Többé nem csaphat be engem

Se a Róka, se más állat,
Bármily ravasz hírben állhat.
A medve csak méhek raján
Tud okulni, saját baján.

NYMFA

Régen, a Fény idejében,
Múlt időknek elejében,
Csillagvallás őskorában,
Vajon ki lakott a fában?

Nymfa lakott bizony benne,
Szép lánytündér, ki más lenne?
Világfának szép tündére,
Kinek olykor forrt a vére.

Leskelődött férfiakra,
Nem másokra, csak magyarra,
Csak a magyar férfi vérfi,
Úrtól jövő csillagtér fi.

Meg is mondom, nem is volt más,
Ez a véleményem sommás,
Csak a magyar lakta földünk,
Akkor még csak vadat öltünk.

Világfánk a Tejút ága,
Nymfa a Fa kis virága,
Férjhez akar egyszer menni,
Lángzó lányzón férjet venni.

Arra ment a kis Misike,
Ha én mondom, elhiszik-e?
Csak egymásra pillantottak,
Szemet szemre villantottak.

Úgy egymásba habarodtak,
Rögtön ottan kezét fogtak,
A kézfogó után lagzi,
Nem kellett lánynak maradni.

Szép Nümfából csinos Ném lett,
Nej lett, nekem bíz úgy rémlett,
Nem is rémlett, tudván tudom,
Mivel ezt a kort kutatom.

A Nymphaea Csillagot szül,
Csillaggyermek fában készül,
Világfában, fenn Magasban,
A Magcsillag leszáll lassan.

Tündérrózsa tündér laka,
Kis Hor kel ott, a Nap maga,
Tündérrózsa csillag szirom,
Virágkelyhe sugár finom.

Lótusz szülte Hor napocskát,
Ló tűz minden csillagocskát,
Minden csillag egy-egy gyermek,
Tündérrózsán így merengnek.

Teja-Nej-Ra Herkul neje,
Fából jövő szép kedvese,
Herkul Makar, napfi harcos,
Magok ura, a naparcos.

Núm, mondá nagy Herkul őszünk,
Nóm, mondá sok ismerősünk,
Ním, mondá sok ős a nejnek,
Ném, mondom a szép nejemnek.

Akinek van Nímje: Nemes,
Akinek nincs, felesleges,
Nyomtól jöhetsz e világra,
Tekints hálásan a fákra.

Az, akinek nincsen anyja,
Bizonyára ördög fattya,
Király lehetsz, ha van nejed,
Ki sorsával elégedett.

Világfa a Tejút ága,
Magyaroknak szent országa,
Onnan jövőnk, oda megyünk,
Nap ragyogja be életünk.

TEJKÚT

I. RÉSZ

Hetedhéd országon, hét hegylábon is túl,
Volt egy gazdag ország, mely sok tejtől vidul,
Gazdag volt az ország, gazdag volt királya,
Igaz történet ez, így mondjas a fáma.

Magyarok jó népe, országa jó népe,
Ez a Hét Föld Ország, Hét Tája vidéke,
Ebben az országban volt egy nagyon rézs kút,
Forrása tejúti, forrása a mély út.

Té ömlött a kútba, amely tejet forrott,
Forrásunk tejet forrt, sok tejjel forrongott,
A Té, bizony így van, folyadék értelmű,
Lásd a Te-A nedvét, mely szintén víz elvű.

Belement a király az ő tejkútjába,
Teste tejben fürdött, keze és a lába,
Kútja tejet üntött, folyton, egyvégtébe,
Csodálatos kút volt, tej öntő, száz éve.

Egy reggel jelentik, az inas jelenti,
Tejük ellopását nincs semmi, mi menti,
Ellopták a tejet, valaki megitta,
A király az inast rettentően szidta.

Tizenkét katona őrizze kutamat,
Kapják el, azt aki kutam körül matat,
Tizenkét harcosom ne hátráljon vissza,
Amikor a tolvaj a tejet kiissza.

Jó katonák állnak a díszes kút körül,
Amikor a jó nép pihenésnek örül.
Éjfélkor váratlan, egy óriás jövel,
Megissza a tejet, mi szájába lövell.

A katonák lába, keze is reszketett,
Rájuk az óriás sötét árnyat vetett.
Nem szólt az egy szót sem, csak rádül a tejnek,
Amit a tündérek a kőből kifejnek.

Futnak a katonák, jelentik, mi történt,
Hozzon a király úr erre is egy törvényt!
Jól van, a tejkútba pálinkát öntsetek,
De nehogy szátokba is sokat döntsetek!

Nehogy ti magatok igyatok pálinkát,
Szilvapálinkámat feligyátok mindjárt,
Majd lerészegedve futkossatok elém,
A holnapi napnak eljövendő delén!

Tolvajunk a kúthoz ismét érkezett,
Útja a tejkúthoz egyenesen vezet,
Kiitta a kutat, részeg lett azonnal,
Elaludt a földön, nagyon mély álommal.

Oly nagyokat horkolt, rengett a palota,
Mit tegyen most vele? Nem ő hívta oda!
A tömlöcbe vele, aztán majd meglátjuk,
De a nagyságától nem a száját tátjuk!

II. RÉSZ

Nagy volt az óriás, mindegyik ujjára
Egy katona kellett, nagy volt szegény pára,
De betaszígták, segítséget hívtak,
Filagóriába, testével megvívtak.

Szilvapálinkától elmúlt a bódulat,
Hallotta, a jó nép csak őrajta mulat,
Vasajtót zártak rá, nem tudott kimenni,
Nem tudott a szegény újra szabad lenni.

Ujjongott a király, összehívta népét,
Egész országának elejét és végét,
Lássák az óriást, lássák ezt a csodát,
Az óriás embert, rejtélyes kicsodát.

Búsult az óriás. Amint búslakodott,
Egy kicsi nyílvesző elejibe hullott.
Jó óriás bácsi, nyilamat adja ki,
Kiadom, az ajtót nyissa ki valaki.

Kicsi kis királyfi játszott az udvaron,
Repült a nyílvesző, be egy kis ablakon,
Benn ült az óriás, a nyílveszőt fogta,
Ajtóra mutatva, már felé nyújtotta.

Szaladt a királyfi, a nagy kulcsot hozta,
Filagóriának ajtaját nyitotta,
Szabad az óriás, az ajtón kilépett,
Lassan esteledett, egy lámpa sem égett.

No, te kis királyfi, engem megmentettél,
Te énvelem itten nagy jót cselekedtél,
Jó tetteredért jót várj, megszolgálom tettered,
Amiért ezt a jót velem cselekedted.

Aztán egyet lépett, eltűnt a homályban,
Nem lehetett látni már a magas várban,
Kicsi kis királyfi meg ment a dolgára,
Vacsorázott egyet, s aludt nemsokára.

Másnap a jó népek rendben összegyűltek,
Gazdagok, szegények egymással vegyültek,
Mind óriást nézni jöttek az udvarba,
De az óriásnak nincsen híre-hamva.

Felbőszült a király, haragja temérdek,
Üt és vág mindenkit, ez az államérdek,
Megszégyenült nagyon, egész népe előtt,
Szégyenfolt a nevén ez a szép délelőtt!

Mikor a legkisebb inasocskát veri,
Kinek püffölésén örömét nem leli,
Szólal a királyfi: ajtót én nyitottam,
Kulcstartóról kulcsot a konyhából hoztam.

Felbőszült a király, ha lehet, még jobban,
Haragja egészen az égig fellobban,
Pont a fia tette, mi lelkét feldúlja,
Ország-világ előtt aki megcsúfolja!

Országtanácsot tart, bűnös-e a fia?
Mondják a nagyurak, meg kell most hálnia!
Na, azt mégsem, mondta, hanem kitagadom,
Számúzom a várból, a vadaknak adom!

Adott egy jó lovat, s kevés pénzt fiának,
Mellé egy kísért, beszélgető társnak,
Táltos kutyácskája, ki beszélni tudott,
Lógó piros nyelvvel gazdi mellett futott.

Estére rengeteg nagy erdőbe értek,
Súgta a kutyácska: van bajunk temérdek,
Add a kísértnek szép szőrű lovadat,
Nyerítése nehogy ránk hozza a vadat.

Így tett. Kísértje nyomban elvágtatott,
Nem kellett szólni sem ötöt, sem hatot,
Egyedül maradtak nagy erdő széliben,
Mikor a levegő enyhén meg-meg libben.

III. RÉSZ

Jött a nagy óriás, kérdezi is nyomban,
Mit kerestek itten, ebben a vadonban?
Elcsapott az apád? El, bizony, elcsapott,
Mehettem világgá, hagytam csapot-papot.

Ne búsulj, kisfiam, velem jöttök mostan,
Nem maradtok itt a végetelen vadonban,
Kutyát a zsebébe, fiút az ölébe,
Lépett kettőt-hármat, s felmentek az égbe.

Tudd meg, kis királyfi, ez Óriásország,
Legyen a szívedben egy kicsi bátorság,
Én vagyok a király ebben az országban,
Te a fiam leszel, benn a palotában.

Így esett, így történt, az idő meg múlt,
Sok nap nap-nap után végtelenbe hullott,
Felnőtt a királyfi, dali szép legény lett,
Palotája körül száz csillagkép fénylett.

Mondja az óriás: ha megházasodnál,
Egész országunknak örömet okoznál,
Az óriás ember szereti a rendet,
Arany feleséget, családi kényelmet.

Édes apámuram, ebben az országban
Amely oly hatalmas, csak óriás lány van!
Sebaj, édes fiam, menj Fehérországba,
Ott a király úrnak van egy szép leánya.

Próbálj ott szerencsét, hátha sikered lesz,
Hanem a ruhádból kondássá átvedlesz,
Ne tudják a népek, hogy te királyfi vagy,
Akármi történik, rongyaidban maradj!

Van egy jó furulyád, táncoltasd a kondát,
Táncoltasd a disznót, kövéret, s a rondát,
Fehérköz a Tejút, Fehérország ott van,
Hanem el ne tévedj a csillag vadonban.

Felvett egy szép inget, tündöklően szépet,
Fölé rongyos ruhát, rejtőzködés végett,
Megy Fehérszágba, ahol megalkudtak,
Királlyal alkudva rögtön kezet fogtak.

Eredj a konyhába, hol vacsorát adnak,
Holnap őre leszel a disznó csapatnak,
Amint vacsorázik, jön a király lánya,
Aki szépséges is, s van ám jó aránya.

Megakad a szeme a kondáslegényen,
Nézi az inggallért, nem megy át e tényen.
Ki vagy te? Mi vagy te? Nem vagy szegény legény,
Aki disznókondás apám úri kegyén!

Ki volnék, mi volnék, királykisasszonyka,
Szegény kondás legény, vár reggel a munka.
No, ha az vagy, maradj csak kondás legénynek,
Tőlem így maradhatsz, rongyosnak, szegénynek!

Dérrel-dúrral kiment, de hamar visszajött,
Királyfihoz sétált, s orra felé bökött:
Itt egy fehér cipó, s kulacsban fehér bor,
Legyen enned-innod, ha fullaszt a sok por.

Köszönöm, hercegnő! Reggel kihajtotta
A rengeteg disznót, táncolt a nagy konda,
Pásztoruk furulyán játszott egy dalt nekik,
A disznók a kőhöz körmeiket verik.

Látja ezt a király, szól feleségének,
Szól a leányának, ablakhoz menének,
Táncolnak a disznók a furulya dalra,
Jertek, és nézzétek, csoda ez, szavamra!

Igazán nem tudom, ki e kondáslegény,
Miféle fajzat ez, az biztos, nem szegény,
Olyan szép az inge, olyan drága kelme,
Milyen apámnak sincs, nem kondás őkelme!

Kiért a mezőre, az óriás mondta,
A cipót egy kannak eleibe dobta,
Vigyázz a kondára, amíg odajárunk,
Menjünk a váramba, vár óriás várunk.

IV. RÉSZ

Este visszamentek szép Fehérországba,
Vitte kettőjüket az óriás lába,
Tündérország, tudjuk, Fehérország bizony,
Tündérekkel, tudjad, jó legyen a viszony.

Aranyguzsalyt adott az óriás neki,
S a szájába rágta, baj lesz, ha feledi,
Mutassa meg titkon, a bal füle mögött
Milyen jegy van rejtve, selyem haja között.

Úgy lett, ahogy mondta. Hajtotta a kondát,
Királynak kapuján, kövéret, s a rondát,
Látja a királylány, ott ül az ablakban,
Figyeli a legényt a királyi lakban.

Aranyguzsaly csillog a kondás kezében,
Kellene az néki, szalad egyvégtében:
Add nekem a guzsalyt, bizony meg nem bánod,
Ajándékod hasznát holnapra meglátod.

Neked adom előbb mutasd a bal füled,
Mily jegy van mögötte, mitől szemem güllöd,
Mit rejtegetsz titkon arany hajad mögött,
Tán egy kis madárka, ki oda költözött?

Nem szabad, nem szabad, azt senki nem tudja,
Atyám, anyám, s dadám e tudásnak kútja.
Jó, az aranyguzsaly nem lesz tiéd soha,
A sors ily kegyetlen, sorsod ily mostoha!

No, nézz ide, legény! Haját félretolta,
Királyfi a szemét egy kicsit ápolta,
Fényes aranycsillag ragyogott szemébe,
Majd' megvakította, szikrázott elébe.

Tündér lány vagy bizony, tudtam én előre,
Csillag ragyog rajtad, nem vagyok én dőre,
Itt az aranyguzsaly, tied lett örökre.
Elszaladt a leány, néha megpörögve.

Másnap az óriás egy aranymotollát
Adott az ifjúnak, hajtsa ki a kondát,
De, mikor visszajön, s a hercegnő kéri,
Mindent megad érte, csókját is igéri,

Rendületlen legyél, ne hallgass szavára,
Még, ha mennydörögne, s reng apjának vára,
Mutassa meg neki, mi rejlik, micsoda
A jobb füle mögött, csak úgy adja oda!

Szép királykisasszony nem is húzódozott,
Bár a göncöd rongyos, szürke és foltozott,
Nézz ide, fülemnél arany csillag vagyon,
Megpillantani csak, lássad, neked hagyom.

Ragyogott a csillag, mint a Nap, mint a Hold,
Bűbájjal e leányt ne támadd, ne okold,
Így született, mivel tündér anyja, atyja,
Egész rokonsága, így lett két csillagja.

Harmadnap jó hősrünk aranyorsót kapott,
Óriásunk mondta, húzunk most új lapot,
Mutassa a jegyet, mi rejlik a mellén,
Csak úgy add az orsót, látástól betelvén.

Jól van – mond a leány -, nézzed te hős kondás,
Szemed ki ne essen, így járja a mondás,
Blúzán gombolt egyet: egy kis hold ragyogott,
Szép királylány mellén, tündöklő hold volt ott.

Telt és múlt az idő. Azt mondja az atyja,
Legyen a szavamnak valós foganatja,
Férjhez adlak lányom, ne is ellenkezzél,
Majd a menyegzőre jó kedvvel érkezzél.

Jól van, édesapám, de a szavát állja,
Ahhoz megyek hozzá, aki kitalálja,
Titkos három jegyem, akkor lesz menyegző,
Akkor jöhet a pap, s az esküvőt jegyző.

Jöttek királyfiak, s hercegek százával,
Mindenféle urak, ezernyi szolgálval,
Ám, de egy se tudta, mi az a három jegy,
Szólt a királyleány: mind kifelé eredj!

Rengeteg sok kérő búsan elviharzott,
Nem birta egyik se a szellemi harcot,
Nincs több kérő, lányom, mindet elzavartad,
Van még egy, jó apám, mert a szavad adtad!

Jött a kondáslegény, disznai táncoltak,
Gömbölyűre híztak, mezőn abrakoltak.
Állj meg, kondáslegény, a király rikkantott,
Halld a lányom szavát, halld a női hangot!

Megállott a legény, s kérdezte a leány:
Na legény, tudod-e, van jegyem valahány?
Van két aranycsillag a két füled mögött,
Melleden hold ragyog, és feléje bökött.

Király atya úrnak leesett az álla,
Egy kicsiny mosolytól rezgett a szakállá,
Ördögadta legény, ezt jól eltalálta,
Három jegy nagy titkát ő már kapiskálta?

Szavam nem másítom, viheted lányomat!
De édes galambom, érzed hiányomat,
Királylányként éltél, kondásasszony lettél,
Ágyat e kondásnak te magad vetettél.

Kézfogót tartottak, vendégséget csaptak,
Volt nagy dínom-dánom, tele asztalt raktak,
Egyszer csak eltűnik a jó kondáslegény,
Talán azt szégyelte, hogy mennyire szegény!

V. RÉSZ

Keresték, kutatták, néztek minden szobát,
Tűvé tették érte az egész palotát,
Nem találták sehol, eltűnt a vőlegény,
Szomorú a város, nem volt semmi remény.

Sírt a királyleány, mert igen szerette,
Annyira szerette, hogy férjéül tette,
Három arany eszköz, inge, furulyája,
Apám erről mit tud, hogy őt ki nem állja?

Máshoz adlak lányom, hivatom a papot,
Hiába topánkád a kövön úgy tapod,
Kerítsd elő végre a kondás férjedet,
Ha nem, bizony mondom, mást keresek neked!

Megdöndült minden föld, óriások jöttek,
Hatalmas seregben, sorban özönlöttek,
Az óriás király volt a vőfély maga,
Ragyogott a lánynak mind a két csillaga.

Aranyos hintóban jött a kondáslegény,
Valódi királyfi, ki gazdag és szerény,
Kardja remekmívű, ruhája gyémántos,
Fehér a felsője, dúsan arany pántos.

A nagy bánat rögtön nagy örömmre váltott,
Meglett az esküvő, mit a pap megáldott,
Megkapta a leányt, meg a királyságot,
Ünnep lett, melyet a világ még nem látott.

Így esett, így történt, az őskori mese,
Nem rebbent, nem csillant ősrünk egy szeme se,
Kicsi kis királyfi, és a tündér leány
Így házasodott meg, szavam nem is trehány.

Tőlük is erednek magyarok népei,
Akik tündéreknek édes fivérei,
Belaktuk bolygónkat, a sok vadat öltük,
Hanem a világúrt célul megjelöltük!

2016. március 5-én befejezve.

A sorozatban következik:

Menny és Ég Fiai
Kalandok a Naprendszerben
Kalandok a Világegyetemben
A Vezér legendája
Möndölöcskék és más versek